

Trần Thị Bảo Châu

Hoa Vàng Mấy Độ

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

- Á! Đồ quỷ! Mày biết tay tao nghe My My!

Lam Uyên vừa la vừa bước nhanh về chiếc bàn mica . Con mèo mướp giật mình giương đôi mắt xanh lá cây nhìn Uyên, rồi phóng mình chui tuốt xuống gầm giường mang theo gói khô bò cô vừa mua lúc sáng.

Dậm chân tức tối, Uyên với tay lấy cây chổi lông gà quơ nhanh dưới gầm giường:

- Có chui ra không nào ?

Con mèo tinh quái vẫn im hơi lặng tiếng. Lam Uyên khom lưng nhìn vào gầm, lòng tức anh ách. Tìm quanh quất không ra vật gì dài hơn cây chổi để có thể quơ trúng... bà cô của cạp, Uyên hầm hừ đi tới đi lui, mồm lẩm bẩm.... Cô tiếc gói khô bò thì ít, nhưng ghét con mèo không bao giờ biết bắt chuột này lại nhiều . Hừ, xem ra dì Kiều Mai quý nó hơn cô gấp mười lần.

Nghĩ như vậy tự dưng chút tủi hờn trong lòng Uyên chột bùng lên, cô phóng đại cây chổi vào trong, con mèo vọt ra cửa vừa lúc Hưng bước vô.

Lam Uyên vội hét :

- Bắt nó cho em mau lên.

Hưng nhào tới chụp con My My y như thủ môn chụp banh, nhưng với trái banh có tới bốn chân này anh không chụp trúng, đã vậy còn bị té xuống gạch. Hưng lồm cồm ngồi dậy trong tiếng chát lười của Uyên :

- Cái con quỷ này nhanh thật! Em mà bắt được, dứt khoát bỏ nó vào giỏ đệm đem vứt vào đồng rác.

Hưng nhún vai :

- Nó làm gì mà em hăm dọa nghe ghê vậy ?
- Khô bò mua về chưa kịp ăn, nó đã phồng chân trên. Đúng là thứ mất dạy.
- Ấy, coi chừng động chạm. Chửi mèo mắng chó cũng phải nể mặt người nuôi chó! Dì Mai mà nghe thì em liệu hồn .

Lam Uyên bấu môi:

- Nhịn người rồi phải nhịn cả ... mèo . Em chán ngấy rồi đó.

Hưng an ủi :

- Thôi đừng chán nữa . Anh đền cho hai gói khô bò Tuyền Kỳ đang hoàng.

Lam Uyên héch mũi :

- Chắc không đời nào anh tốt bụng ngang xương như vậy . Muốn gì? Nói đi !

Giọng Hưng ngập ngừng, anh hơi quẽ trước cách nói của Uyên, nhưng vẫn phải hỏi :

- Đưa ... thơ dùm anh chưa ?

Uyên nheo nheo mắt :

- Thơ gì nhỉ ?
- Đừng có giỡn. Em đưa Vi Lan rồi phải không?

Lam Uyên lơ lửng :

- Thời đại bây giờ còn thư với từ. Có điện thoại sao anh không nhấc máy lên rồi ân cần, âu yếm, ngọt ngào, nhỏ nhẹ nói: “Anh i...ê....u ...em” khỏi phải nhờ giao liên!

Hưng ngắt ngang:

- Con nhỏ này rắc rối, em đưa thơ rồi phải không?

Lam Uyên nghiêm mặt :

- Em không biết chuyện thơ từ gì hết nghen. Anh kêu em đưa Vi Lan cuốn thơ “Em muốn dang tay giữa trời mà hét”, em đã làm xong bản phận.

Hưng thờ phào :

- Vậy thì tốt, chiều nay sẽ có hai gói khô bò.

- Em thấy hai gói chưa đủ si-nê đâu.

Hưng trợn mắt :

- Định bóc lột hả ? Vậy thì ra sân bóc lột con My My đi. Dầu sao thơ cũng vào tay Vi Lan rồi, con nhóc ạ . Anh cho em nhìn luôn đó.

- Cuốn thơ thì chắc nhỏ Lan đọc rồi, nhưng lá thơ thì chưa đâu.

Mặt Hưng xụ xuống :

- Em định chơi anh hả Uyên ?

Lam Uyên thần nhiên đáp:

- Anh... chơi em thì có. Nhét thơ vào trong quyển sách mà không chịu khai thiệt, làm con người ta cong đuôi đạp xe đến đưa cho Vi Lan tới hồi về nhật thấy lá thơ rớt lại trong giỏ xe, phải đạp trở lại đưa nó lần nữa mệt hựt hơi, mà nó còn không thèm nhận...

Hưng rên lên nghe thảm hết biết :

- Trời ơi, sao em vô ý quá vậy. Chết anh rồi. Quan trọng là lá thơ, chứ cái cuốn dang tay, dang chân gì đó thì nhằm nhò gì.

Lam Uyên mai mỉa :

- Tại dang tay, dang chân nên mới rớt thư ra đó chứ. Nếu đứng bình thường chắc yên chuyện rồi.

Hưng nóng nảy :

- Vậy lá thơ đâu?

Thấy bộ dạng Hưng, Lam Uyên phá ra cười :

- Tội quá ông ơi, tui nắn nỉ một hồi con nhỏ nhận tuốt. Bởi vậy người

ta nói hai gói khô bò là còn quá ít. Mà em hỏi thật, bộ anh “kết” nhỏ Lan hả ?

Lừ mắt, Hưng nạt:

- Tò mò tọc mạch chuyện người lớn.
- Không có con nhỏ tò mò này lấy ai cho anh sai vật. Đúng là làm ơn còn bị mắng.

Hưng vuốt :

- Nói chơi một chút đã lấy. Em lúc nào cũng là quân sư của anh mà.

Lam Uyên chớp mắt :

- Hông dám đâu! Bộ anh có hẹn với Vi Lan sao lên đồ keng quá vậy?
- Anh tới chỗ thằng bạn hỏi nó chuyện xin việc làm cho em.
- Nhưng làm ở đâu? Và làm việc gì?
- Công ty may đồ xuất khẩu của ba nó cần một người thành thạo vi tính và có học qua nghiệp vụ xuất khẩu. Em chịu đi làm chỗ này không?

Giọng Lam Uyên có vẻ cam phận :

- Anh xin được việc ở đâu, em làm ở đó. Em đã nói vậy rồi mà. Dầu sao có một việc làm vẫn tốt hơn ở không vô tích sự trong ngôi nhà ai cũng có công việc hết. Ngày nào ngồi vào mâm cơm, dì Mai cũng nói xa nói gần, em chịu hết nổi rồi .

Hưng lặng thinh nhìn em gái. Lam Uyên đang hất cái cằm chẻ bướng bình lên và đôi môi hơi trề ra. Bao giờ nhắc đến dì Mai, con bé cũng có thái độ như vậy.

Anh không trách em gái mình dù Lam Uyên hơi ích kỷ, độc đoán và ngang, nhưng ngược lại anh thầm trách Kiều Mai, người đàn bà có nét đẹp sắc sảo đang sống chung với ba anh, người đã chi phối toàn bộ gia đình anh. Bà ta lợi dụng tính hiếu thắng của Lam Uyên để

khích bác chia rẽ tình cha con của anh em anh. Điều đáng buồn là ba Hưng luôn nghe lời ba Kiều Mai mới khổ. Tuy ông không mở miệng la rầy, nhưng lúc nào ông cũng lý giải vấn đề nghiêng theo ý bà vợ kể trẻ hơn ông cả mười hai tuổi.

Lam Uyên chột hỏi :

- Anh nghĩ xem em có cần hỏi ý ba không .

Hưng mệt mỏi :

- Ý dì Mai cũng là ý ba. Hỏi làm gì nữa.

Cô ngập ngừng :

- Nhưng em muốn chính ba, chứ không phải bà ta buộc em đi làm.

- Dĩ nhiên không đời nào ba nói thẳng ra ý nghĩ đó vì ông dư sức nuôi em. Anh thấy em cứ đi làm rồi hãy nói với ba và dì Mai thì hay hơn.

- Như vậy chẳng khác nào mình coi không có ba.

Giọng Hưng khô khan :

- Đôi khi phải làm ra kiểu bất hiếu để ba nghĩ lại xem tại sao con cái hành động như thế.

Lam Uyên buồn bã :

- Anh tính sao thì tính. Quyền huynh thế phụ mà. Nhưng trong trường hợp này em thấy đau làm sao ấy, đúng là con mồ côi mẹ, cũng may em còn có anh hai...

Hưng bật cười :

- Cha, bây giờ mới biết có anh hai là sướng. Để mỗi lần nhờ tí việc thì em làm eo làm sách. Thôi anh đi nghe.

Lam Uyên ra mở cửa cho Hưng rồi thơ thẩn trở vào.

Đi làm! Điều này quả là hoàn toàn mới. Uyên chưa cần đi làm để kiếm tiền nuôi thân, nhưng hiện tại cô cần đi làm để thoải mái, để tự

do và để thấy mình đã lớn

Bước lên hàng hiên, Lam Uyên chợt thấy con My My. Cô nhào tới, con meo quái quỷ chạy vào phòng làm việc của ba cô, Uyên hầm hừ ... phóng theo và hơi hẫng khi thấy bà Kiều Mai đang đưa tay ôm nó vào lòng, miệng ngọt ngào như đang hát ru :

- Làm gì mà chạy cong đuôi vậy con? Lại đây với mẹ nào My My.

Người Lam Uyên nổi ốc khi nghe từ mẹ con được thốt lên từ đôi môi hơi đầy đầy gợi tình của Kiều Mai, cô quay ngoắt người lại, chưa bước được bước nào đã nghe tiếng ông Trí hỏi :

- Anh hai con đi đâu vậy Uyên ?

Cô chưa kịp trả lời, bà Kiều Mai đã nói :

- Anh hỏi lạ thật, con nó ăn mặc đẹp thế kia thì đi tới các cô chớ đi đâu nữa. Còn trẻ cần có thời gian chơi đùa, vui thú, phận già như chúng ta thì phải ráng cày cho tới hết cuộc đời. Hy sinh một chút vì con cái cũng là hạnh phúc, đúng không anh?

Ông Trí cười xòa :

- Em đâu đã già, trông em như chị tụi nhỏ.

- Nhưng vì bọn trẻ, em già cũng được mà. Phải không My My. Suốt ngày mày chỉ ăn rồi chơi, đã vậy còn chọc người khác giận nữa chớ. Mèo không biết bắt chuột, nuôi mày vô tích sự quá.

Lam Uyên nén sự căm ghét xuống, cô nửa đùa nửa thật :

- Đúng là con My My này vừa vô tích sự vừa hay ăn vụng. Lúc nãy mà bắt được nó là con bỏ vào bao thả xuống sông rồi.

Ông Trí nhăn mặt :

- Con gái con đưa ăn nói nghe ác quá. Phải dịu dàng, nhỏ nhẹ cho quen đi.

Kiều Mai ngọt ngào :

- Đừng rầy con. Nó mất mẹ từ lúc chưa biết nói. Anh với thằng Hưng là đàn ông, hai người có dịu dàng, nhỏ nhẹ đâu mà con nhỏ bất chước. Cái gì cũng từ từ, xem ra ở gần em, Lam Uyên có nhiều thay đổi đó chứ.

Ông Trí nghiêm mặt :

- Lúc nào em cũng bênh tụi nó. Lớn cả rồi chứ còn nhỏ nhít gì nữa. Ở tuổi này, con người ta đã lăn xả vào đời kiếm sống, đâu phải ai cũng sung sướng như chúng, từ cái ăn đến cái mặc nhất nhất đều có người lo.

Quay sang Lam Uyên, ông cao giọng :

- Thằng Hưng đi đâu Uyên.

Lam Uyên xẵng giọng :

- Anh đi xin việc làm cho con.

- Cái gì? Nó đi xin việc cho con? Ai biểu vậy?

- Con nhờ anh.

- Hừ. Con vẫn còn có ba mà Uyên. Ba có để con thiếu thốn bao giờ đâu mà phải đi xin việc làm.

Lam Uyên nhếch môi :

- Tại đầy đủ quá nên con đâm chán. Con đâu muốn mình là người vô công rồi nghề hay muốn ba và dì phải hy sinh quá nhiều vì con. Con muốn đi làm , con muốn thành người lớn.

Kiều Mai gật gù :

- Biết tự lập là tốt, nhưng sao con không nhờ ba hay dì tìm chỗ làm. Ba và dì quen biết thiếu gì.

- Con muốn anh hai tìm việc làm cho con, vì dẫu sao anh cũng hiểu ý và biết khả năng con hơn.

Ông Trí khó chịu :

- Con muốn trách ba không quan tâm tới con phải không?

Lam Uyên ngập ngừng :

- Con chỉ muốn làm theo ý mình.

- Hừ, còn ý của ba thì sao?

- Ba không bao giờ có ý kiến riêng, ý của ba phải là ý kiến độc lập kia con mới chấp nhận .

Kiều Mai đứng bật dậy :

- Xin lỗi, tôi đi khỏi nơi này thì tốt hơn. Nếu không Lam Uyên sẽ nghĩ anh nghe lời tôi trong mọi chuyện .

Ông Trí kêu lên :

- Em làm gì vậy? Đi chấp nhất lời trẻ con à? Chính vừa rồi em bảo con Uyên vụng ăn vụng nói, bây giờ lại trách nó?

- Trẻ con sao biết tự ý đi xin việc làm rồi còn trách khéo lại cha mẹ ? Chúng nó không trẻ con đâu.

Lam Uyên thản nhiên nhìn Kiều Mai làm bộ làm tịch, bà ta hất con mèo một cái làm nó hết hồn phóng qua cửa sổ chạy mất. Cô muốn rút lui khỏi đây vô cùng nhưng chưa biết làm sao .

Tiếng chuông cửa vang lên inh ỏi làm Uyên mừng trong bụng, cô lẻ làng nói :

- Để con ra xem ai .

Ông Trí ngăn lại :

- Khoan đã, ba chưa dứt khoát việc xin đi làm của con mà .

Ngần ngừ một tích tắc, Lam Uyên vụt nói :

- Nhưng con dứt khoát rồi. Con sẽ đi làm đó .

Dứt lời cô chạy vội ra sân. Uyên hơi ngạc nhiên khi thấy Vi Lan đang đứng cạnh chiếc Chaly màu lá cây.

Vượt qua một bên những phút căng thẳng vừa rồi, Lam Uyên hát hóm

:

- Tìm tao hay ông Hưng?

Vi Lan chau mày :

- Hỏi câu... để xa nhau ghê! Mày nghĩ tao tìm ông Hưng để tao về vậy.

Kéo tay Lan thật mạnh, Uyên cười gượng :

- Đùa chút mà, tao đang bức bối quá. Tốt nhất là tụi mình lang thang ngoài phố hết chiều nay.

Vi Lan nhún vai :

- Được thôi, vào thay đồ đi.

Nheo mắt với Lan một cái, Uyên chạy ào vào nhà.

Cô chọn cho mình chiếc quần jean bạc phéch, chiếc áo vải gai màu xám thật nhạt . Xỏ chân vào đôi giày mới, Lam Uyên thầm nghĩ có lẽ bộ đồ bụi đời này hợp với tâm trạng đang muốn quậy phá hiện giờ của cô. Cho tay vào tủ lấy tiền, Uyên đút vội mọi thứ vào túi quần rồi vọt trở ra.

Nếu được, cô sẽ về thật khuya, thử xem ba cô la toáng lên không cho biết.

Vi Lan rò ga :

- Đi đâu đây ... em?

Vòng tay ôm eo Lan, Uyên cười :

- Chị Hai cho đi đâu cũng được.

Lan gất lên :

- Nói bậy, tao cho mày xuống đường bây giờ.

Uyên làm tới :

- Đố mày dám, ông Hưng khai thật với tao hết rồi. Mày liệu hồn, tao là bà ở nỏ mồm thứ thiệt đó.

- Vừa thôi quỉ à, mày như thằng con trai chẳng tế nhị, thông cảm gì cho những người như tao với anh Hưng.

Uyên lắc có :

- Người như mày với anh Hưng là người... làm sao ?

Lan cười trừ :

- Mày phải có một người già tay trị mới được Uyên ạ.

- Nhưng hắn ta bây giờ ở đâu? Tao cũng đang nôn gắp để xem ai trị ai cho biết.

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà. Mày lo chi cho mệt chứ.

Đang phóng xe ngon lành, Lan bỗng tấp vào lề :

- Vào đây ăn kem mày, đi hoài hít khói xe ngộp quá.

Hai người gọi xe rồi bước vào một quán kem khá sang.

Đang đưa mắt tìm chỗ ngồi, Lan bỗng nghe có tiếng gọi :

- Hê Lan, Uyên, tới đây tới đây.

Nhận ra Hồng Linh ngồi với hai người lạ, cả Lan và Uyên đều thấy khó xử. Cuối cùng Lam Uyên lên tiếng từ chối :

- Linh tự nhiên đi, hai đứa mình ngồi đây được rồi.

Nói thì nói vậy, nhưng khổ nỗi quán kem đông nghẹt chẳng còn bàn nào trống. Vì Lan và Lam Uyên loay hoay mãi chẳng tìm được chỗ ngồi.

Đang nhăn nhó vì ... xui, Uyên bỗng bị đập vào vai :

- Lại ngồi chung cho vui, mày đứng chờ thời hơi lâu đó.

Vì Lan khách sáo :

- Có phiền không?

- Xời ời, anh tao chứ ai mà phiền.

Lam Uyên nhún vai :

- Vậy thì tốt, tao đang khoái làm phiền người khác đây.

Hồng Linh lườm cô :

- Mấy lúc nào cũng giỏi nói, anh tao không phải cục bột đầu mà ham.

Hồng Linh ấn hai người ngồi xuống kế mình rồi tíu tít giới thiệu :

- Lam Uyên, Vi Lan bạn học chung hồi phổ thông với em. Còn đây là anh Duy, anh hai tao, chị Tố Nga “người tình trăm năm” của anh.

Lam Uyên thoáng thấy Duy hơi cau mày một chút, cô có cảm tưởng anh ta không bằng lòng cách giới thiệu thiếu vẻ nghiêm túc của Hồng Linh, trong khi “người tình trăm năm” của Duy thì cười thật tươi, cô ta hãnh diện ra mặt khi nghe Hồng Linh giới thiệu như vậy.

Tự nhiên Uyên lại hướng mắt về Duy và ngầm so sánh anh hai mình với anh hai của Hồng Linh.

Nhìn bề ngoài, có lẽ hai người trạc tuổi nhau, nhưng trông Duy nghiêm nghị, già dặn, lạnh lùng chứ không vui nhộn, trẻ trung và dễ gần như anh Hưng của cô. Duy có vẻ giống ông cụ non quá! Lam Uyên chớp mắt, cô tự hào về anh mình rồi không thể ngăn được cảm xúc rất trẻ con, Uyên ném cái nhìn ác cảm về phía Duy. Cái nhìn của cô bộ dữ dội lắm hay sao mà anh ta đang lơ đãng ngó chòm đèn pha lê trên trần bỗng sững lại rồi bất ngờ nhìn trả lại Uyên với vẻ ngạc nhiên.

Cô ương ngạnh ngó lại, một giây, hai giây rồi ba bốn năm giây.

Mặt anh ta đẹp và lì gớm ấy chứ. Nhưng lẽ nào Lam Uyên chịu thua đôi mắt lì ấy? Duy là anh hai nhỏ Hồng Linh chứ có phải anh hai mình đâu mà chưa chào hỏi nhau, anh ta đã trừng mắt thị uy thế này. Hồng Linh đập vào tay Uyên làm cô giật mình, tủm tỉm cười cô quay sang và nghe Lan nói lòng vòng :

- Hôm nay là sinh nhật của anh Duy. Chị Tố Nga sẽ chiêu đãi mọi người một bữa vui hết ý. Phải vậy không.... thưa hai anh chị?

Vi Lan thắc mắc :

- Sao kỳ vậy? Sao lại là chị Nga đấy?

- Có gì đâu mà kỳ, anh Duy không nhớ ngày sinh của mình, chị Nga lại nhớ, thế là tổ chức dùm. Lẽ ra tao là khách mời duy nhất, nhưng tao vốn thích đông vui, dầu hơi hao một chút nên nhìn thấy tui bay, tao phải kéo vô cho được mới thôi.

Nhìn quanh một vòng, Hồng Linh hí hửng :

- Bây giờ phải vui hơn lúc nãy không anh hai?

Lam Uyên cố tình chọc Duy với ánh mắt khiêu khích và cô thấy anh cười. Cái miệng rộng rất có duyên của đàn ông xưa với những nét lạnh lùng khó khăn nãy giờ, khiến Duy bỗng linh hoạt hơn.

Anh nói một câu không ăn nhập vào đâu cả :

- Bạn em đúng là đặc biệt. Mới nhìn thôi đã thấy khác thường.

Lam Uyên đan hai tay vào nhau. Duy tự nhiên nhìn cô, nụ cười trên môi anh vẫn không tắt. Thái độ ấy làm “người tình trăm năm” của Duy khó chịu. Cô ta tăng hăng nhắc khéo :

- Sinh nhật anh, anh nói gì đi chứ. Linh hỏi anh có vui không kìa?

- Đương nhiên là vui vì được nhiều người nghĩ tới mình.

Tổ Nga phụng phịu :

- Không dám nhiều đâu. Chỉ có mình em nghĩ tới anh thôi. Bữa tiệc này em làm vì anh và duy nhất cho riêng anh với Linh.

Lam Uyên khẽ đá chân Vi Lan, cô bé rất nhạy nên hiểu ý Uyên ngay.

Lan kéo Uyên đứng dậy rồi nói.

- Tình cờ được biết hôm nay là sinh nhật anh Duy, tụi em xin chúc anh sinh nhật vui vẻ.

- Và hạnh phúc nữa. - Lam Uyên nhếch môi góp thêm.

Rồi cô nghiêm chỉnh nói tiếp :

- Rất tiếc tội em phải đi ngay.

Hồng Linh kêu lên :

- Kỳ vậy, làm tao quê độ rồi đó.

Duy cũng lên tiếng :

- Không lẽ anh vô duyên đến mức “chưa quen đã lạ , chưa gần đã xa” sao?

Thấy Tố Nga vờ ngó lơ sang những bàn khác, Uyên cương quyết từ chối :

- Sẽ còn những dịp khác vui hơn và tự nhiên hơn hôm nay.

Duy đứng dậy tiễn hai người tới cửa. Giọng anh trầm xuống nhưng Uyên vẫn nghe rõ giữa muôn vàn âm thanh lao xao xung quanh :

- Chắc chắn sẽ gặp lại em.... Sẽ gặp lại...

Trong lúc đợi Vi Lan đi lấy xe, Lam Uyên băng qua đường vào quầy bán đồ lưu niệm mua một thiệp nhạc mừng sinh nhật rồi quay trở lại quán.

Trên bàn lúc này, Uyên thấy có một chiếc bánh kem và ba ly rượu có chân. Duy đang đứng dậy nói gì đó, anh quay lưng lại nên không thấy cô.

Đợi anh ngồi xuống và mọi người nâng ly lên, Lam Uyên mở thiệp dựng đứng trên bàn kế cái bánh. Bài “Happy Birthday to You” rộn rã vang lên thật vui. Uyên nghiêng đầu tẩm tẩm cười và nhanh nhẹn bước trở ra.

Cô nghe Duy gọi tên mình và tiếng kéo ghế. Nhưng Uyên biết anh sẽ không tiễn cô tới cửa lần nữa, vì Tố Nga đòi nào để anh làm như vậy.

Chiều xuống nhanh quá. Cô leo lên xe ngồi và tựa cằm lên vai Vi Lan. Một ngày đã trôi qua chán ngắt. Cô chép miệng :

- Ở nhà chán, ra đường càng chán hơn.

Đang nghĩ gì không biết nhưng bỗng dưng Lan lại nói :

- Tao không hiểu nổi anh Duy mê bà Tố Nga ở điểm nào.

Lam Uyên tò mò :

- Bộ mày từng biết họ à?

- Ở tao gặp vài lần, và lần nào bà ta cũng kè kè sát ông Duy như cô nuôi giữ trẻ .

- Biết bà ta có máu Hoạn Thư mà còn lôi tao vô ngòi. Nếu cương quyết từ chối lúc đầu, phải khỏi quê vì mồm mép của bà ta không? Bả làm như mình ham ăn theo lảm vậy.

- Ai mà biết bà Nga bất lịch sự đến thế, nhưng anh Duy với Hồng Linh cũng dở.

- Dở nhất là con nhỏ Linh tài lanh. Nó lơ mình thì hay nhất vì dù sao tụi mình cũng không thân với nó đến mức nó phải làm thế. Đằng này, Linh nhiệt tình quá đâm ra hại bạn bè và hại cả anh nó nữa. Ông ta cũng ở thế bị động mà thôi.

Vì Lan im lặng, mãi lâu sau nó mới hỏi :

- Bây giờ đi đâu?

Lam Uyên thở dài :

- Cho tao về nhà, dầu sao ở nhà cũng tốt hơn lang thang mãi ngoài phố...

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 2

Thấy Quang bước về phía mình, Lam Uyên bắt đầu ở vào thế thủ.

Gã đàn ông có gương mặt đẹp trai này tỏ vẻ quan tâm chăm sóc cô ngay ngày đầu trình diện dầu không thích, cô cũng phải gặp anh ta hàng ngày. Vì Quang là người phụ trách cơ sở này mà.

Anh ta cười cười hỏi trống :

- Sao trong phòng có một mình vậy ?

Lam Uyên khẽ khàng đáp :

- Em muốn yên tĩnh.

Quang gật gù ra vẻ đồng cảm :

- Anh cũng vậy. Nhưng ít khi nào được như ý. Chưa hết việc này đã bày ra việc khác. Việc nào giám đốc cũng muốn anh phải làm mới khổ.

Uyên đẩy đưa :

- Tại anh có tài, người bá nghệ, đa tài cực lắm.

Quang vờ khiêm tốn :

- Anh mà tài cán gì em ơi.

- Có đấy chứ, lần đầu gặp anh, em đã thấy anh tài hoa rồi. Nhất là tài ăn nói. Giám đốc giao anh nhiệm vụ đối ngoại thật đúng. Nhưng theo em, anh phải làm nghề ngoại giao mới đúng hơn.

Gãi gãi đầu, Quang hỏi :

- Căn cứ vào đâu mà em nói vậy.

Cặp mắt rất lém của Lam Uyên nheo nheo lại như nghĩ ngợi :

- Thứ nhất là hình thức. Anh có bề ngoài có thể làm diễn viên được, còn nội dung thì... chắc hơi khó nói ...

- Em cứ nói đại đi. Ở đây chỉ có..... chúng mình thôi mà.

Tủm tủm cười, cô đáp :

- Anh học cao hiểu rộng, nói tiếng Anh như gió, hát karaoke như ca sĩ, tính tình rộng rãi, nhiều người thích lắm đó.

- Cơ bản là em có thích không?

- Em đâu dám... Mai Phương dữ lắm.

Quang nghiêng nghiêng đầu ngắm cô, anh ta ngạc nhiên :

- Ủa, sao lại có Mai Phương chen vào sở thích của em là vậy ?

Lam Uyên nhún vai :

- Phương vào tới rồi kìa, anh hỏi chỉ xem.

Quang quay lại cười cười. Anh biết Lam Uyên là cô gái thông minh, ranh mãnh và rất bướng. Anh muốn chinh phục những cô gái như thế, và nhất định anh sẽ làm được, chứ như Mai Phương thì chán quá! Anh chưa ngỏ lời thì đã bị cô ta tán tỉnh trước mới buồn cười chớ.

Thả chiếc ví cầm tay xuống bàn, Phương đảo mắt một vòng rồi cao giọng :

- Hôm nay hai người cũng đi làm sớm, lạ thật! Nãy giờ nói chuyện vui không ?

Lam Uyên đưa đẩy :

- Không có chị Phương, làm sao anh Quang vui được. Anh sốt ruột chờ chị đi ăn điểm tâm đó. Hai người tự nhiên đi, em coi phòng cho.

Quang nhìn Uyên với vẻ trách móc. Anh đành nói xuôi theo :

- Anh mời cả em lẫn Phương đi ăn sáng. Không được từ chối nghe.

- Em ăn rồi. Một tô phở gà đặc biệt và thêm một chén bánh. No lắm! Không ăn nổi nữa đâu.

- Vậy chắc Mai Phương cũng no.

Mai Phương cầu nhàu :

- Em đã ăn gì đâu mà no.

Quang nhìn đồng hồ rồi nhìn Phương :

- Chắc! Anh kẹt công chuyện rồi! Em chịu khó đi một mình vậy. Ngày mai anh hứa sẽ đãi cả hai một bữa.

Lam Uyên tủm tỉm cười, làm Quang hơi sợ. Anh vội vã bỏ đi như sợ phải nghe Mai Phương nói thêm nữa.

Bước tới chỗ Lam Uyên ngồi, Mai Phương chống tay lên bàn giọng sắc lại :

- Anh Quang không còn tự do đâu đừng có ảo tưởng ghen cứng.

Lam Uyên chống tay dưới cằm tư lự :

- Chị nói vậy nhớ tới tai.... bồ em chắc chết. Anh ghen khiếp lắm đó.

Mai Phương khựng lại, cô ta giã lã :

- Ủa có bồ rồi hả ? Giới thật ta !

Uyên vờ mắc cỡ :

- Em lớn rồi chứ bộ....

- Giấu kỹ quá, chị đâu có biết.

- Hồng lẽ tự dưng em khoe chuyện đó.

Mai Phương thân mật :

- Nên khoe đi em, anh chàng làm gì.

Lam Uyên nói dối ngon ơ :

- Anh là kỹ sư điện toán. Bạn của anh Hai em.

- Cha, thời buổi này kỹ sư điện toán có ăn lắm đó. Xin chúc mừng. Bây giờ ngồi coi phòng, chị đi điểm tâm cái nha.

Lam Uyên cười thầm khi thấy Mai Phương nhún nha nhún nhẩy bước ra khỏi cửa. Nếu không nói như vậy, cô khó nhịn được khi nghe kiểu móc ngoéo, ghen tương của chị ta hàng ngày.

Khe khẽ huýt gió một bài nhạc vui, Lam Uyên bật máy, cô thông thả nhập một đoạn quảng cáo vào máy vi tính.

Đang mê mải với công việc chợt Uyên có cảm giác ai đang thở nhẹ sau gáy mình. Cô vụt quay lại và giật mình khi thấy Quang. Cô hoảng hồn :

- Ủa.... Anh.... anh không đi công chuyện à ?

Ánh mắt Quang vờn lấy Uyên, anh nhún vai :

- Công chuyện chỉ là cái cớ. Em thừa thông minh để hiểu vậy mà.

Lam Uyên kêu ngạo :

- Trí thông minh của em không dành để hiểu những chuyện như thế.

Quang chống tay lên bàn đặt máy vi tính, giọng ngọt ngào :

- Em hơi tự cao, những người đẹp và có tài đều tự cao. Anh quý em hơn mọi người vì lẽ đó. Nói vậy nghe hơi ngược đời. Nhưng anh vốn là kẻ ngược đời mà.

Lam Uyên im lặng, bọn con gái làm ở đây đồn Quang rất mực hào hoa. Anh từng làm khổ biết bao nhiêu người nhẹ dạ.... Miệng lưỡi anh ta mới dẻo làm sao. Gió chiều nào Quang cũng xuôi theo được hết. Bây giờ anh đang xuôi theo chiều ngược đời mà anh ta nghĩ rất

hợp với cô.

Nghênh mặt lên, Uyên bắt bí :

- Anh ngược đời như vậy có đáng không ?

- Đáng chớ, vì em là vốn quý mà.

Uyên mai mỉa:

- Anh từng ngược đời bao nhiêu lần rồi vì những cái gọi là vốn quý ?

Quang ra vẻ khở sở :

- Đừng hiểu lầm ý của anh.

Uyên thẳng thắn :

- Em hiểu đúng chớ không hề lầm. Chính vì vậy em có đề nghị nhỏ.

- Em nói đi.

- Các anh chị ở đây đều rất tốt với em và coi em như em út. Ngược lại, em cũng xem mọi người như anh chị của mình. Trong đó anh là người anh cả của em. Em mong tình cảm của anh em mình luôn luôn trong sáng.

Quang thở dài, anh thăm trách mình quá vội vàng khi đã biết Lam Uyên không dễ đeo đuổi như những cô gái anh từng quen.

Mặt xụ xuống thật thiểu não, Quang nói :

- Có ngày nào đó Uyên sẽ hiểu lòng anh hơn. Anh tin như vậy.

Lam Uyên ngồi thừ ra trước máy. Lòng cô thích thích khi nhớ tới điệu bộ đau khổ, si tình của Quang lúc anh lầm lũi bước ra.

Có thể anh ta đang đóng kịch, nhưng có người phải đóng vai sầu tình vì mình cũng vui ấy chớ. Nhất định chiều nay cô sẽ ghé Vi Lan để kể cho con bé ấy nghe chuyện này. Rồi sau đó biết đâu chừng cô cũng

sắm cho mình vai đào để thả mồi bắt bóng, để đùa vui với tay nổi tiếng đào hoa, coi phụ nữ như trò chơi này.

Lam Uyên khoái chí với ý nghĩ quỷ quái vừa thoáng qua. Cô lại huýt gió rồi cười một mình, cười thành tiếng hân hoi.

Mai Phương bước vào hỏi :

- Làm gì vui dữ vậy nhỏ ?

- À, anh chàng... của em mới điện thoại hẹn chiều nay đi chơi.

Giọng Phương nhão nhoẹt :

- Sướng nhé, chiều nay chị phải xem mắt mới được. Hẹn nhau ngoài cổng phải không ?

Lam Uyên dẩy nẩy :

- Xấu trai lắm chị ơi. Em giấu, không để ai thấy anh đâu. Lùn tẹt hà.

- Ồi dào, đàn ông chỉ cần có tài. Lùn một chút đã sao. Người ta hơn nhau cái đầu chứ đâu ở chiều cao.

Lam Uyên vờ buồn rầu :

- Chị an ủi em đấy hả. Dẫu biết đàn ông chỉ cần tài, nhưng nếu đẹp trai như anh Quang của chị vẫn thích hơn.

Nghe nhắc tới Quang, mắt Mai Phương sáng lên :

- Anh có nói gì về chị không ?

Lam Uyên lắc đầu, cô nghe Phương thở dài :

- Đàn ông đẹp thường không phải của mình đâu nhỏ ơi.

Uyên ngây thơ :

- Sao kỳ vậy chị ?

- Vì anh ta đẹp thì ai cũng si anh ta hết chớ có riêng gì mình. Món hàng nào nhiều người ngắm nghía quá tất có giá, muốn mua được nó không phải dễ.

Uyên phì cười trước lối ví von trần trụi của Mai Phương. Cô nói :

- Chị thực tế thật.

- Nói là nói vậy thôi, chớ trái tim người ta mất dạy lắm. Có đời nào nó nghe lời mình. Nên dầu biết yêu khó, vẫn chịu khó yêu. Anh Quang xem thể nhưng nhiều tham vọng lắm. Vợ anh phải là người giúp anh tiến thân. Lóc cóc loi chơi, đi làm như mình chỉ là để anh giải sầu thôi.

Nghe Phương nói, Uyên bỗng khó chịu. Cô như vậy mà là để Quang giải sầu à ? Thật quá quắt. Dầu anh ta chưa đạt được mục đích nhưng cô vẫn có cảm giác bị sỉ nhục.

Lam Uyên hỏi tới :

- Anh đã tìm được bà vợ làm chỗ dựa để tiến thân chưa?

- Chắc là có rồi, nhưng cũng có thể anh ấy chưa vừa ý cũng không chừng ?

Lam Uyên thắc mắc :

- Em nghe chị Sáu Hương nói gia đình anh Quang có phần hùn trong công ty này. Vậy anh nào phải hạng trắng tay đâu mà cần nhờ đàn bà để tiến thân?

- Đúng là vậy. Nhưng đó là gia đình bác ảnh. Ảnh là cháu ruột cũng là con nuôi của ông bác, thì dĩ nhiên quyền hành phải có giới hạn chớ. Đầu thể nào như con ruột được.

Rồi như sợ những lời mình vừa nói, Mai Phương ngập ngừng :

- Thật ra những điều này chỉ là phỏng đoán thôi. Cũng có thể anh Quang không tham vọng như chị nghĩ.

Lam Uyên hỏi thật thà :

- Chị yêu anh lắm hả ?

Mai Phương cười buồn, cô gạt ngang :

- Kể chuyện tình của em cho chị nghe thì vui hơn.

Lam Uyên bối rối, cô đáp ứng :

- Có gì đâu mà kể. Hay là chị kể về ông giám đốc cho em biết đi. Em chưa gặp ông lần nào hết.

- Ờ, đây chỉ là một chi nhánh của công ty, ông ít ghé lắm. Vì công ty may mặc này có nhiều cơ sở vệ tinh, mỗi cơ sở có người trông coi, ông ghé làm gì cho mệt. Cơ sở này anh Quang toàn quyền đó.

- Còn những cơ sở kia chắc con cái ông điều hành?

Mai Phương lắc đầu :

- Con trai ông là kỹ sư điện toán.

Lam Uyên buột miệng :

- Em biết.

- Sao em biết ?

- Ờ, à anh cũng là bạn của anh hai em. Anh đưa em vào đây làm đồ chớ. Có điều em chỉ biết... tiếng chớ không biết người. Vậy anh ta điều hành cơ sở nào?

- Anh ta không điều hành cơ sở nào hết mới lạ. Con giám đốc có hai người, nhưng chẳng ai mặn mòi với việc ông đang làm hết. Bởi vậy giám đốc mới tín dụng người ngoài, như anh Quang chẳng hạn.

Lam Uyên ngạc nhiên, cô không hình dung được người bạn mà anh hai mình khen rằng có nhiều khát vọng và sáng tạo trong công việc như thế nào. Sao anh ta lại thờ ơ với cái xí nghiệp đồ sộ này. Cô tò mò :

- Vậy hai người con của giám đốc làm gì ?

Mai Phương tỏ vẻ không quan tâm :

- Chị chẳng để ý, nhưng cô con gái thì lâu lâu lại đi du lịch qua Canada thăm ông bà, chắc họ chỉ ăn chơi thôi. Giàu như thế làm gì cho mệt.

Lam Uyên thấy Phương với tay lấy xấp hồ sơ trên bàn, biết chị ấy không muốn nói chuyện nữa, nên cô cũng trở lại việc mình đang làm dở.

Qua những lời của Mai Phương, Uyên lại có cái nhìn khác về Quang. Anh ta không đơn giản như cô nghĩ. Tất cả mọi việc đều không đơn giản như cô nghĩ thì đúng hơn. Dầu sao Lam Uyên cũng còn quá ngờ nghệch với cuộc đời muôn màu này. Anh Hưng từng bảo cô chỉ có tài khôn vặt, khôn ranh, chớ ra đời chẳng hơn được ai đâu. Có lẽ anh hai nói đúng. Lam Uyên cần phải để ý tìm hiểu và học hỏi rất nhiều thứ.

oOo

Quang hốt hoảng khi thấy mặt Lam Uyên tái xanh, cô ngồi phịch xuống ghế và làm rơi cả điện thoại. Mặc cái ống nghe tòn ten đưa qua đưa lại giữa khoảng không, anh chạy bổ về phía cô và hỏi to :

- Chuyện gì vậy ?

- Ba em... ba em chết mất.

Lắc lắc vai Uyên, Quang trầm giọng :

- Bình tĩnh lại. Bác ấy đang ở đâu và bị cái gì ?

Lam Uyên mếu máo :

- Ba em trong nhà thương Chợ Rẫy. Em phải vào đó với ba.

Quang sốt sắng :

- Để anh đưa em đi ngay.

Không cần khách sáo, cô gật đầu và riu riu bước theo Quang.

Anh chờ cô lên ngồi phía sau đàng hoàng rồi mới rồ ga. Không ngờ con bé bướng bỉnh, ngông nghênh này lại yếu lòng như vậy. Thì ra cái bướng, cái lì chỉ là lớp vỏ bọc trái tim dễ xúc cảm mà Uyên luôn giấu kỹ trong lồng ngực.

Lam Uyên như đã trấn tĩnh lại, cô nói :

- Ba em bị tai biến mạch máu não, không biết...

Uyên mím môi không nói tiếp. Quang gọi chuyện cho cô bớt căng thẳng :

- Ai gọi điện vậy? Mẹ em hả ?

Lam Uyên lắc đầu :

- Dì em.

- Vậy dì ấy có cho mẹ em hay chưa? Phải có mẹ mới săn sóc ba được chứ.

Lam Uyên khô khan nói :

- Mẹ em mất lâu rồi. Dì ấy là vợ sau của ba.

Quang kêu lên đầy xúc động :

- Vậy mà anh không biết. Tệ thật.

- Mẹ chết lúc em mới hai tuổi. Lỡ như ba có gì, không biết em sống sao đây nữa.

Nói dứt lời Uyên bậm môi thút thít. Cô nhớ tới thái độ chống đối của mình vào khoảng thời gian gần đây mà không ngăn được nước mắt. Cô ích kỷ khi chỉ nghĩ tới mình. Lúc nào cô cũng gây hấn với dì Mai để ba phải buồn, phải suy nghĩ. Hồi sáng này Uyên đã buông lời mỉa mai khi thấy dì ấy mua hủ tiếu về cho con My My ăn. Ba mắng cô hỗn. Uyên dùng dùng dẫn xe ra cổng không thèm chào ông. Biết đâu chính cô đã làm ông giận để tăng huyết áp dẫn tới tình trạng hiện giờ.

Càng nghĩ Lam Uyên càng ân hận. Cô gục đầu khóc rầm rức :

- Em làm ba giận nên mới ra nông nổi.

Quang vòng tay ra sau tìm tay Uyên. Anh vỗ về :

- Đừng nghĩ như vậy rồi khổ. Chắc ba em không sao đâu.

Giọng Lam Uyên lo lắng lẫn hy vọng :

- Sao anh biết?

- Anh nghĩ nếu bác có gì, dì em đã nói rồi. Chắc ba em bị ngất đi thôi.

Lam Uyên thở dài, lời lý giải của Quang vẫn không làm cô an tâm, nhưng dầu sao có anh kề bên vào lúc này Uyên thấy mình vẫn bình tĩnh hơn, vì được chia sẻ, an ủi. Mặc cho Quang lo gọi xe, Lam Uyên chạy ào ào về phía phòng cấp cứu. Cô gặp Kiều Mai ngồi như mất hồn trên băng ghế đôi.

- Ba con sao rồi ?

Kiều Mai mệt mỏi :

- Vẫn còn chưa tỉnh, nhưng bác sĩ nói...

Thấy bà ngập ngừng, Lam Uyên sốt ruột, cô gắt lên :

- Nói thế nào hả dì ?

- Ba con có thể bị á khẩu và liệt nửa người.

Lam Uyên thấy miệng khô đắng. Với ba cô, sống như vậy thà chết còn sướng hơn. Là người năng nổ hoạt động, bây giờ phải nằm vô hồn như xác chết thì sao ông chịu nổi. Cơn nghẹn bùng lên làm Uyên nặng ở ngực, cô thềm hét to, khóc lớn cho vơi. Nhưng Uyên biết mình không thể khóc với bà Kiều Mai được, vì giữa cô và bà ta hầu như chưa bao giờ có sự đồng cảm. Ngay cả lúc khổ như vậy, Uyên cũng không muốn nhận được sự chia sẻ, vỗ về nào từ bà dì ghẻ này. Cô rất ghét bà ta. Lặng lẽ quay ra, Lam Uyên đung phải Quang. Mắt cô nhòa đi, chẳng cần suy nghĩ, Uyên gục đầu vào ngực anh và khóc như con nít.

Đi cô lại chiếc ghế dài gần đó, Quang ân cần lau mặt cho Uyên. Anh thấy mình có quyền hy vọng – Trái tim cô ta bằng bột, và anh sẽ nắm được nó theo ý mình.

Chắc chắn là như vậy. Đang say sưa với gương mặt đẹp tựa vào ngực mình và đang say sưa với những suy nghĩ bất ngờ, Quang chợt bừng tỉnh vì một giọng đàn ông nóng nảy :

- Ba ra sao rồi ?

Lam Uyên cũng giật mình nín khóc. Cô nghe dì Mai trả lời, rồi tiếng Hưng quát lên :

- Nếu ba tôi có mệnh hệ gì, tôi không tha cho bà đâu. Đồ tham lam độc ác.

Uyên ngạc nhiên đến ngẩn ra khi nghe Hưng lớn tiếng như thế. Đây là lần đầu tiên anh xưng tôi và gọi dì Mai bằng bà, và cũng lần đầu cô thấy anh giận đến mức độ tái tím mặt.

Tại sao Hưng lại... hỗn hào với bà ta như vậy? Và tại sao dì Mai im re ngồi gục mặt thế kia. Nếu bà ta không có lỗi chắc chắn Lam Uyên đã được nghe cái giọng chua ngoa kia lên tiếng rồi.

Mãi nhìn cái dáng ủ rũ của Kiều Mai, Lam Uyên không để ý người đàn ông đứng kế Quang, khi nghe giọng quen quen vang lên cô mới quay lại, vừa lúc Quang đang lịch sự, bắt tay người ấy.

Anh ta nhìn cô nhưng nói chuyện với Quang :

- Ít có thủ trưởng nào quan tâm tới nơi, tới chốn nhân viên của mình như anh. Bởi vậy, những lời khen của ba tôi về anh thật đáng giá.

Môi Lam Uyên mấp máy :

- A...n....h ... Duy. Anh đi đâu vậy ?

Đúng là Duy – Anh mỉm cười với cô :

- Anh theo Hưng vào xem bệnh tình của bác trai thế nào. Em vẫn khỏe chứ Lam Uyên ?

Lam Uyên khẽ gật đầu. Tự dưng cô ngồi xích ra một chút và ngượng ngùng khi thấy ánh mắt chăm chú của Duy trông ấm áp thân tình hơn lần gặp đầu tiên rất nhiều. Không ngờ anh lại là bạn anh Hưng và là người đưa Uyên vào làm ở xí nghiệp này.

Quang chợt lên tiếng :

- Anh đối với bạn bè cũng thâm tình vô cùng. Tôi chưa được biết anh Lam Uyên.

Duy giới thiệu ngay khi Hưng bước tới :

- Đây là anh Quang, người phụ trách cơ sở Lam Uyên đang làm việc, cánh tay đắc lực nhất của ba tao hiện nay đấy Hưng.

Gượng cười bắt tay Quang, Hưng nói :

- Chắc Lam Uyên đã phiền anh đưa nó đến đây. Thật mất công.

- Đừng nghĩ như vậy. Đây là chuyện đáng phải làm mà. Điều cần thiết nhất là sức khỏe của bác trai.

Duy chợt nhớ ra :

- À, bệnh viện này tao có quen. Mày theo tao.

Lam Uyên đứng dậy, nhưng Hưng đã bảo :

- Em ở lại đây hay hơn.

Khẽ gật đầu chào Quang, anh hấp tấp bước theo Duy. Uyên rầu rĩ nhìn hai người khuất ở cuối hành lang rồi quay lại nói :

- Để em ở đây với ba. Anh về được rồi, không thì mọi người tìm anh đó.

Quang thân mật vén sợi tóc xõa trên trán Uyên, giọng trầm xuống :

- Không bên cạnh em lúc này, anh thấy bất an, nhưng công việc thiếu anh cũng khổ vì chả ai giải quyết. Tạm thời em cứ nghỉ để lo cho bác. Chiều anh sẽ vào thăm xem tình hình bác ra sao.

Lam Uyên chớp mắt :

- Không cần phải mất công anh như vậy đâu. Anh làm em ngại.

- Để em hiểu lòng anh, anh sẽ làm tất cả vì em, cho em, cô bé ạ.

Quang nắm tay cô bóp nhẹ, Uyên khó chịu vì thấy anh... thừa thắng xông lên lộ liễu quá, nhưng cô vẫn để mặc làm anh ta cụt hứng lúc này chả lợi lộc gì cho cô hết. Nhưng rồi cô cũng sẽ cho anh ta biết Lam Uyên không phải là con búp bê cho anh ta nựng đâu. Tạm thời cứ giả đồ như thế.

Không tiễn Quang, Lam Uyên đợi anh đi.

Lam Uyên đợi anh đi xa mới quay lại hỏi :

- Dì đã làm gì để ba ra nông nỗi này ?

Kiều Mai cười khẩy:

- Đúng là ngậm máu phun người. Sáng nay con đã làm gì ba, sao bây giờ lại hỏi dì.

Lam Uyên ứ nghẹn cổ cổ kiềm chế :

- Nếu nguyên nhân là con thì khi anh Hưng nói những lời vừa rồi, dĩ đâu im lặng như thế.

- Hừ, tôi giữ thể diện cho cô trước hai thằng đàn ông ấy để bây giờ cô hỏi ngược lại tôi hả đúng là phường mất dạy.

Lam Uyên tức muốn nổ đom đóm mắt. Nhất định cô sẽ hỏi Hưng cho ra tại sao anh mắng bà ta như vậy. Uyên biết có nhiều điều anh hai giấu mình, Hưng sợ tính cô xốc nổi, nếu có điều gì phật ý cô sẵn sàng làm xào xáo, hơn nữa ngôi nhà từ lâu đã có sự rạn nứt giữa tình cha con vì một người đàn bà. Nhưng hôm nay ba cô đã ra thế này, anh không giấu được Uyên nữa đâu.

Hất cái cằm bướng lên, Uyên trả miếng :

- Đợi anh hai ra, chúng ta sẽ ba mặt một lời xem ba đổ bệnh vì ai.

Kiều Mai đánh đá :

- Đúng là có hiếu, ba cô vừa nằm xuống chả biết sống chết, nặng nhẹ ra sao anh em cô đã tìm cách gieo tiếng xấu để tống tôi đi. Ông ấy mà thiếu tôi thì sống không nổi đâu. Ông từng nói con cái với ông không nghĩa lý gì hết mà.

Dù chưa hiểu Kiều Mai khích mình, Lam Uyên vẫn không ngăn được sự buồn bực và ganh tỵ đang dâng lên cuộn cuộn trong lòng. Từ trước đến giờ Kiều Mai chưa khi nào dám vỗ ngực như vậy với anh em Lam Uyên. Vào thời điểm này bà ta huênh hoang như vậy chắc hẳn phải có lý do, trong lý do đó lợi thế hẳn nghiêng về phía bà ta.

- Ai là Kiều Mai? Mời vào thăm bệnh.

Lam Uyên chạy vội về phía phòng cấp cứu. Vừa định chen vô, cô y tá đã chặn lại:

- Ông Trí đòi gặp vợ ông thôi.

- Nhưng tôi là con gái ông.

Nhìn Uyên bằng cái nhìn dửng dưng, cô ta dứt khoát :

- Chỉ một người vào thăm, và ông Trí yêu cầu được gặp vợ. Rồi chưa?

- Ba tôi.... nói chuyện được hả ?

- Dĩ nhiên! Ông còn sống mà.

Không giận câu trả lời khó nghe của người y tá, Lam Uyên thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng liền tức thời, cô khổ sở khi nghĩ ba giận nên chẳng muốn thấy mặt mình.... điều này chứng tỏ ông cần di Mai hơn cô.

Nước mắt Lam Uyên lại rơm rớm. Cô ngồi gục đầu xuống thắm bại :

- Lại khóc nữa rồi à ? Trông em đâu giống mít ướt.

Lam Uyên gượng cười hỏi Duy :

- Anh hai em đâu ?

- Anh Hưng vừa chạy đi mua thứ thuốc hơi hiếm mà bác sĩ yêu cầu.

- Ba em tỉnh rồi và đã nói chuyện được chắc không sao đâu hở anh ?

Duy ngập ngừng :

- Lúc này anh có mượn bệnh án, bác trai bị liệt nửa người.

Uyên hốt hoảng :

- Anh nói sao? Liệt nửa người à ? Thật em không bao giờ nghĩ tới.

Duy an ủi :

- Nhưng bệnh tình của bác chưa phải nặng. Người ta có thể dùng vật lý trị liệu để chữa chạy. Còn sống là còn hy vọng phục hồi mà.

Phòng cấp cứu mở rộng cửa. Lam Uyên và Duy hấp tấp chạy tới khi

thấy y tá đẩy băng ca ra. Nhìn thấy Uyên, mặt ông Trí tươi lên, cô chạy theo kể bên mà mũi lòng khi thấy ông khóc. Những giọt nước mắt hiếm hoi đó cho biết ông không hề giận Lam Uyên, nhưng tại sao lúc này ông đòi gặp một mình bà Mai, lúc này Lam Uyên không còn tâm trí để thắc mắc nữa.

Lúc Duy phụ với hai người y tá khiêng ông Trí qua giường bệnh, bà Mai kéo cô ra và nói bằng giọng ngọt như đường :

- Con ở đây lo cho ba, dì phải đi công việc gấp, ba con ra lệnh cho dì tức thời đó.

Lam Uyên nói khế nhưng rất sắc :

- Vậy thì dì cứ làm theo lệnh ấy đi.

Bà Kiều Mai cười nhạt như thách thức rồi bước về phía ông Trí nằm :

- Anh an tâm ở đây với các con. Em sẽ về ngay khi xong việc.

Quay sang Duy, bà nói :

- Cháu chịu khó giúp con bé Uyên một tí, nó còn khờ nhiều thứ lắm.

Anh sốt sắng :

- Dì đừng lo! Cháu rảnh suốt ngày mà.

- Vậy thì tôi yên tâm, thằng Hưng có được người bạn tận tình như cháu thật là quý hóa quá.

Ngồi xuống nắm tay ba, Uyên thấy cay xè đôi mắt, mới từ sáng đến giờ thôi mà trông ông già đi hàng chục tuổi.

Ông mấp máy đôi môi khô :

- Ba thành người phé nhân rồi! Trời ơi!

Lam Uyên đau lòng đến mức không biết phải nói sao, Duy vội vàng lên tiếng:

- Bác đừng vội bi quan. Bệnh của bác không nặng tới mức nằm bất động đâu. Cần kiên nhẫn và cố gắng tập luyện bác sẽ đi đứng trở lại bình thường như xưa.

Hưng bước vào với hộp thuốc trên tay. Anh thở phào khi thấy ông Trí đã tỉnh. Khác với thái độ nóng nảy lúc gặp bà Kiều Mai, Hưng bình tĩnh nói :

- Ba cứ an tâm nghỉ ngơi. Công việc của ba, con sẽ gánh vác, con sẽ giúp dì Mai một tay, chứ không tiếp tục việc đang làm ở trung tâm điện tử của Đại Học Tổng Hợp nữa.

Ông Trí mở mắt trờ trờ nhìn lên trần nhà không ừ hử gì cả. Hưng nhú mồm rồi nhanh chóng quay sang hỏi nhỏ :

- Dì Mai đâu ?

Lam Uyên đáp :

- Đi công việc gì đó cho ba rồi.

Hưng bảo :

- Em về nhà soạn cho ba vài bộ quần áo, bình thủy nước, vật dụng cá nhân và đem vào đây ngay.

Duy vội lên tiếng :

- Để tao đưa Lam Uyên đi cho nhanh.

Hưng gật đầu, anh vỗ vỗ vào vai Duy với vẻ biết ơn. Lam Uyên lẻo đẻo theo sau anh, lòng trống rỗng. Ba cô nằm một chỗ, gánh nặng sẽ đè lên vai anh hai cô, còn Kiều Mai, chắc gì bà ta còn tử tế để dịu dàng chăm sóc, lo lắng từng ly từng tí như khi ba cô còn mạnh khỏe.

Linh cảm cho Lam Uyên biết việc ba cô ngã bệnh chắc chắn vì ông lo điều gì đó từ phía Kiều Mai. Người đàn bà ấy có đời nào yêu thương ông thật tình như lâu nay ông vẫn tưởng đâu.

Duy vòng chiếc Win tới chỗ Lam Uyên đứng đợi. Anh mỉm cười với cô. Nụ cười này làm Uyên nhớ lại lần đầu gặp Duy trong quán. So với hôm đó, bữa nay trông Duy năng động hoạt bát và dễ gần gũi hơn nhiều. Hôm ấy anh nghiêm nghị lạnh lùng, vì có lẽ kể bên anh là bà vợ tương lai vốn dòng họ Hoạn.

Lam Uyên lên ngồi sau lưng anh và nói :

- Thật là phiền, nếu như chị Nga thấy anh làm việc thiện không công như vậy.

Duy nhún vai :

- Anh chỉ thấy phiền khi Uyên đưa ra giả thuyết này thôi. Một giả thuyết thật sự làm anh khó chịu.

- Em hiểu sự khó chịu đó của anh. Vì nói thật dễ mích lòng lắm. Em thà làm mích lòng anh còn hơn nơm nớp trong bụng. Em thích thật tình, thẳng thắn.

- Vậy là giống anh rồi.

- Thế em hỏi anh một câu được không ?

- Được chứ.

Lam Uyên cong môi :

- Sao anh không phụ giúp cho ba mình ?

Duy cười to :

- Rất dễ hiểu. Anh không phải giải thích. Mà chỉ hỏi lại em một câu.

- Xin cứ tự nhiên.

- Sao Hưng, và có thể cả em nữa không phụ giúp cho bác trai ?

Lam Uyên buột miệng :

- Vì tụi em không thích công việc đó.

- Anh cũng vậy.

Lam Uyên vẫn bướng :

- Nhưng việc của ba anh đâu có giống việc của ba em. Bác ấy là Tổng giám đốc của bao nhiêu cơ sở may xuất khẩu có tiếng.

- Điều đó có nghĩa gì khi người ta đã không thích nó.

Lam Uyên chắc lưỡi :

- Tiếc cho cái sở thích khác thường của anh và mừng cho những người khác.

Duy ngạc nhiên trước cách nói khó hiểu của Lam Uyên, anh nhíu mày suy nghĩ rồi hỏi :

- Anh không hiểu ý em.

Cô cười nhẹ :

- Nhờ anh ghét công việc của ba mình nên những người khác mới có cơ hội tiến thân. Anh chê chức giám đốc và chán điều hành xưởng may ấy, nhưng thiếu gì kẻ ham muốn nó.

Thấy Duy làm thinh, cô bồi thêm :

- Như Quang chẳng hạn, người ta bảo với em, anh ta có nhiều tham vọng lắm đó.

Duy cộc lốc :

- Vậy sao ?

Rồi anh lạnh lùng nói tiếp :

- Vào làm việc chưa đầy tháng mà em biết nhiều thứ quá. Đã vậy còn được Quang quan tâm đặc biệt. Quả không uổng công anh giới thiệu

em vào làm cho anh ta.

Lam Uyên chợt thấy tự ái khi nghe Duy ngọt nhạt với mình. Cô gay gắt hỏi :

- Sao anh lại nói vậy ?
- Vì anh ghét ai tò mò, lảm chuyện.
- Em cũng chẳng ưa gì người vội vàng đánh giá kẻ khác qua vài ba câu trao đổi.

Rồi Lam Uyên dần dỗi :

- Cho em xuống đây. Em đi xích lô về nhà được rồi, em không làm phiền ai ghét em đâu.

Duy không thèm trả lời. Anh chợt rô ga vọt thật nhanh. Đợi khi Lam Uyên hoàn hồn không la oai oải nữa. Duy mới nói :

- Anh lại thích làm người mình ghét phải sợ, sợ như em vừa rồi.

Lam Uyên bĩu môi :

- Nếu nghĩ thế anh đã làm. Em chưa biết sợ đâu, ngay cả sợ chết.

Chờ Duy giảm tốc độ khi chạy sau một cái xe hàng, Uyên đẩy vội vào eo anh rồi nhảy đại xuống đường. Chiếc Win của Duy chao mạnh, anh hoảng hốt kèm xe lại.

Quay người ra sau Duy điếng hồn khi thấy Lam Uyên ngã sóng soài trước đầu một xe tải. Tiếng xe thắng gấp tạo cho anh cảm giác ớn lạnh ở cột sống.

Táp xe vô lễ, Duy chạy trở ra. Lam Uyên đã ngồi dậy, mặt cô tái mét nhưng vẫn hát lên kên kên nghe gã tài xế tải chửi rân trời đất.

- Mẹ.... vợ chồng bây giờ giận nhau, muốn chết thì nhảy cầu, nhảy sông chết mẹ cho rồi. Tại sao nhảy vào đầu xe người ta như vậy.

Liếc thấy Duy chạy tới, gã hàm hừ thêm một câu :

- Ráng về dạy con nhỏ này đi. Vợ tao mà như vậy, tao đập chết lâu rồi.

Kéo Lam Uyên vào lề, nhìn sát vào mặt cô, Duy nén giận mắng :

- Đồ ngu! Nếu em là Hồng Linh thì đã ăn bạt tai rồi. Không nghĩ tới bản thân, ít ra cũng phải nghĩ đến bác trai đang nằm bất động trong nhà thương chớ. Thật, tôi chưa thấy ai vừa ngu vừa đáng ghét như em. Hừ! Nếu không vì thằng Hưng, tôi nhất định sẽ bỏ mặc, em muốn ngốc cỡ nào, cứ tự nhiên. Bây giờ làm ơn để tôi đưa về nhà an toàn đi.

Lam Uyên không nói một câu. Ngồi sau lưng Duy, cô mới thấy run khi nhớ lại hành động xốc nổi vừa rồi. Tại sao cô liều mạng xuẩn ngốc như vậy? Chẳng lẽ đoạn đường này có... cô hồn giục... Lam Uyên rùng mình liên tục, mồ hôi cô ướt đầm cả lưng và trán, nhưng Uyên lại thấy lạnh.

Thật ra con quỷ tự cao tự đại giục cô làm chuyện điên rồ vừa rồi chớ không phải ai khác. Còn làm được thế để được gì, Lam Uyên chưa hề nghĩ tới.

Định nói lời xin lỗi và năn nỉ đừng mách Hưng, nhưng Uyên không sao mở miệng được. Lòng kiêu hãnh không cho phép cô làm điều đó.

Lam Uyên chỉ mong sao đoạn đường về nhà ngắn lại, để cô mau thoát khỏi trạng thái nặng nề khó xử như bây giờ.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 3

Vì Lan dịu dàng :

- Ráng ăn hết chén cháo đi Uyên. Cháo này mẹ tao nấu cho mày đó.

- Miệng tao đắng quá làm sao ăn nổi.

Lam Uyên nhăn mặt ngồi dậy dựa vô vách, cô nhìn chén cháo còn bốc khói với vẻ khổ sở. Lẽ ra Uyên không nên bệnh vào lúc này. Tội nghiệp anh Hưng, mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo mệt phờ râu với ba, đã vậy còn phải lo thêm phần cô nữa. Lam Uyên lúc nào cũng vô tích sự.

Chậm chạp nhai từng muỗng cháo nấu như bột. Lam Uyên thở than :

- Có mẹ như mày thật không gì sướng hơn. Tao mất mẹ đã khổ, ba tao rước về bà mẹ ghẻ, anh em tao còn khổ gấp mấy lần.

Vi Lan chép miệng :

- Nhìn vẻ đơ đả, ngọt ngào của dì Mai, ai biết dì ấy đối xử tệ với mày và anh Hưng.

- Đúng ra dì ấy không xử tệ lắm đâu vì dẫu sao dì Mai cũng có ăn học. Dì hành hạ con chồng cũng khác người ta, nhẹ nhàng từng câu từng chữ nhưng nghe thấm và đau vô cùng. Có thể tại tao cố chấp nên bất cứ lời nói nào của dì Mai tao cũng để bụng và chờ có dịp trả lại, nhưng rõ ràng lúc mới về nhà này thì dì hoàn toàn khác xa bây giờ.

Lam Uyên nhếch môi :

- Lòng yêu thương quá sức của ba tao đã chấp thêm lông thêm cánh cho bà. Tao có cảm giác bà ấy là chủ gia đình chứ không phải ba tao. Hiện tại ông nằm một chỗ , chuyện gì xảy ra khi ba tao và bà Mai dứt khoát không để anh Hưng nhúng tay vào chuyện quản lý cái nhà hàng mới xây không được bao lâu nay. Nhà hàng Thiên Thai là toàn bộ tài sản, vốn liếng của ba tao, bây giờ một mình dì Mai quản lý, tao thấy đúng là giao trứng cho ác.

- Thôi ăn đi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Tao gọt cam cho mày ăn nghen.

Lam Uyên gượng cười. Cô nhìn những nụ hồng Brigit vàng cam

trong lọ và thấy lòng dịu lại một chút.

Dường như đoán được suy nghĩ của Uyên, Vi Lan nói :

- Anh chàng Quang ga lăng thật. Đi thăm nhân viện bệnh lại ôm cả một bó hồng, con gái nào không cảm động. Coi chừng chiều nay anh ta lại ghé nữa đó.

- Ai thèm trông mà ghé.

Vi Lan bật cười :

- Không trông sao cứ thấp thỏm ngóng ngóng chờ chuông.

Mắt Lam Uyên chớp một cái. Đúng là cô thấp thỏm ngóng chờ, nhưng người cô chờ đâu phải là Quang. Song kẻ làm cô trông ngóng sẽ không tới đâu.

Anh ta đã thẳng thắn nói rằng rất ghét đồ ngu như cô kia mà. Vậy anh ta tới đây làm chi cho tốn thời gian cơ chứ ? Và Lam Uyên nữa, tại sao cô phải chờ người đã mắng mình không chút thương tình như vậy.

Vờ như không thấy nụ cười rất lém của Vi Lan, Lam Uyên nói trớ đi :

- Nằm bệnh buồn quá phải ngóng xem có bạn bè nào tới không, chứ ai trông gã đàn ông ngọt như đường cát, mát như đường phèn đó. Vi mày biết rồi, tao vốn ghét của ngọt.

- Vậy thì ăn cho hết chén cháo mặn này đi.

- Mẹ mày nấu cháo ngon thật. Anh Hưng tao có phước mới được mày thương.

Mặt Vi Lan ửng đỏ lên :

- Ăn no rồi nói bậy đi con yêu. Tao sợ cái mồm mày thật đó.

Bỗng dưng Lam Uyên xịu xuống :

- Hối thật nghe! Tao ăn nói vô duyên lắm phải không? Và tao cũng lách chách nhiều chuyện nữa phải không.

- Sao tự nhiên hỏi tao như vậy? Mày không vô duyên, không nhiều chuyện, nhưng chưa chính chắn khi mở miệng. Ở nhà mẹ tao luôn dặn con gái khi mở miệng nói một lời, thì lời đó phải mang ý của cả một câu.

Lam Uyên nhăn nhó :

- Nghĩa là sao tao không hiểu.

Vi Lan kêu lên :

- Ngốc ơi! Nghĩa là con gái phải nói ít, nhưng lời nói cần phải có trọng lượng. Hiểu chưa?

- Nhưng tao thấy mày có ít nói đâu.

- Chậc! Mẹ dặn là một chuyện, còn mình làm được hay không là một chuyện khác nữa.

Lam Uyên mơ màng :

- Nếu mẹ tao còn sống, bà dặn điều gì chắc chắn tao sẽ làm được điều đó.

Vi Lan cầm trong tay hai viên thuốc, cô nghiêm trang :

- Tới giờ uống thuốc rồi em à! Đừng mơ nữa.

Uyên lắc đầu :

- Mày là bà chị dâu số một đó Lan.

- Tao không có chị em gái, có mày đúng là quý. Ờ, bà con mày không còn ai sao Uyên ?

- Không! Nếu còn, họ cũng đâu ở Việt Nam.

- Là sao chứ ? Từ trước tới giờ tao chưa hề nghe mày nhắc tới bà con, họ hàng.

- Tao có biết gì về họ đâu mà nhắc. Trước đây có dì Mười là chị bà con của ba tao ở ngoài xứ vô. Dì ở nhà tao từ hồi tao mới tám chín tuổi. Đến khi tao mười sáu tuổi, ba tao đem bà Kiều Mai về thì dì Mười bỏ đi mất. Từ giờ tao cũng chẳng biết dì đi đâu. Ngoài dì Mười ra, ba tao không có bà con nào nữa hết. Chỉ nghe ba tao kể chút chút khi ông vui miệng rằng hồi xưa bên ngoại tao giàu lắm. Ông bà ngoại tao là chủ hãng buôn có tàu bè lớn ở Đà Nẵng. Ba tao là người làm công cho ông ngoại, mẹ tao thương quá nên ông ngoại phải gả, chứ trong lòng ông không muốn và luôn tỏ thái độ khinh rẻ bên nội tao.

Ngừng lại một chút, Lam Uyên kể tiếp :

- Dù ông ngoại tao khó chịu như vậy, nhưng ba mẹ tao vẫn sống chung rất hạnh phúc. Cho đến năm anh Hưng được sáu tuổi, còn tao mới hai tuổi thôi. Anh Hưng cũng chẳng nhớ chuyện gì xảy ra, hướng chỉ tao.

Thấy Lam Uyên lòng vòng, Vi Lan hỏi :

- Nhưng chuyện gì xảy ra cơ chứ ?

Lam Uyên nhu nhú mày :

- Ba tao không bao giờ chịu nói rõ, nhưng đại khái là năm đó gia đình ngoại tao tổ chức vượt biên bằng hai chiếc tàu lớn của nhà. Không hiểu vì lý do gì mẹ tao lại không đi chung chuyến tàu với cha con tao mà bà đi chung với gia đình họ hàng bên phía bà. Cuối cùng chuyến đó cha con tao bị kẹt lại vì tàu hư máy. Tuy không bị bắt nhưng đám người đi chung tàu tham lam hăm dọa nhiech mắng ba tao suốt. Người ta bảo ông ngoại tao tham lam độc ác, đứng ra ăn tiền cho nhiều nhưng đành lòng để họ lên con tàu hư, cha con tao bất quá cũng là con cò thí để mọi người tin ông ngoại tao thiệt tình với họ mà thôi.

Thở dài Lam Uyên nói :

- Chuyến tàu kia đi trót nhưng lại gặp bão. Sóng đánh tan tành, xác

người ta trôi tấp ngoài cửa Thuận An. Ba tao ra tìm, tuy không gặp ai trong gia đình bên ngoại nhưng chắc chắn ai còn sống sót. Ba tao vừa buồn, vừa khổ nên bỏ Đà Nẵng vào đây đó chứ. Ngoài dì Mười, họ hàng bên nội tao cũng còn vài người ngoài xứ mà họa hoằn lắm tao mới nghe nhắc đến.

Vi Lan băng khuâng :

- Mày có tin bác gái còn sống không?

- Tin thì sao, không tin thì sao? Mẹ có sống cũng đâu ở bên tao. Càng nghĩ càng buồn vì câu hỏi không có câu trả lời ấy.

Im lặng một chút, Lam Uyên trầm giọng :

- Đạo này Việt Kiều về thiếu gì. Tao nghĩ, nếu còn sống và còn nghĩ tới chồng con, mẹ tao đã trở về tìm rồi.

- Vật đổi sao dời, biết đâu bác có về tìm nhưng không ra.

Lam Uyên nhăn mặt :

- Lạ thật, hôm nay tự nhiên lại gieo vào đầu tao những chuyện xa vời nghe khốn khổ quá. Hiện tại tao lo cho ba là đã muốn khùng rồi mày biết không?

Tiếng chuông ngoài cổng dòn dã vang lên ngắt ngang lời Uyên. Vi Lan nhanh nhẹn bảo :

- Chắc là anh Quang của mày tới.

- Không dám của tao đâu! Nếu là anh ta, mày nói tao mệt lắm, mới vừa chớp mắt và không biết chừng nào dậy.

Vi Lan cười :

- Mày bận nhiều thứ quá, tao không nhớ để truyền đạt lại hết đâu.

Nằm một mình trong phòng Lam Uyên cứ thắc thỏm. Có bao giờ là anh không Duy, chắc không đâu nhỉ ? Anh đã có Tố Nga ... canh giữ

rồi, cô ta lo cho anh từng li từng tí, điên hay sao anh phải tìm đến thăm con nhỏ ngu ngốc hay quậy này.

Hưng bước vào với một bịch giấy trên tay. Anh đưa cô và nói :

- Của Duy gửi cho em.

Rồi Hưng lừ lừ mắt :

- Mang ơn người ta, liệu mà trả đấy.

Đẩy bịch trái cây vô tay Hưng, Lam Uyên phụng phịu :

- Anh trả dùm em đi. Em không muốn mang ơn đâu.

Hưng gắt :

- Anh không nói phần quà này, em thừa biết mà, đừng giả vờ ngây thơ nữa.

Lam Uyên ngang ngược :

- Anh nhờ người ta, thì anh mang ơn chớ đâu ăn thua gì tới em.

- Nói thật đấy hả nhóc ?

Lam Uyên nhíp nhíp chân :

- Thật chứ. Em ghét ông Duy, làm sao có thể mang ơn ông được.

Hưng cười trừ :

- May phước anh có mình em, nếu thêm một đứa như vậy nữa, chắc anh... lớn không nổi. Nhưng tại sao em ghét Duy vậy ?

- Tại anh ta chẳng có điểm nào đáng ưa hết.

- Ít ra cũng có được một điểm đáng ưa chớ. Và biết đâu vì điểm này em đâm ra ghét người ta. Anh hiểu thói ngược đời, thích chơi trội của em quá mà. Nhưng ghét hay ưa, chuyện đó không quan trọng.

Quan trọng nhất là cách sống, cách thể hiện nhân cách của mình. Dĩ nhiên anh đã đãi Duy một châu đích đáng khi nó xin được việc cho em. Đó là phần của anh. Còn em thì sao đây? Anh đâu muốn mang tiếng có đứa em gái đẹp nhưng không biết điều lại vô ơn nữa phải không Uyên?

Lam Uyên nín khe. Bao giờ cũng thế. Anh Hưng rầy như giỡn chơi, nhưng ngấm lại thì đau lắm. Lẽ ra cô không nên nói về Duy như thế với anh. Nhưng sao cô cứ buột miệng là ra những lời ngược với lòng mình vậy? Rõ ràng Duy rất tốt với mọi người trong gia đình cô kia mà.

Duy tốt không vụ lợi như Quang. Anh ta vào thăm ba, đến thăm Uyên với bó hồng cam tuyệt đẹp vì anh ta muốn chinh phục một con búp bê hơi khó tính như Uyên.

Bỗng dưng cô thấy mình lố bịch vô cùng. Uyên thần thờ hiểu ra, cô không còn trẻ con nữa để nói thật thành đùa, nói đùa thành thật như lâu nay cô vẫn hay nói.

Vi Lan bưng tới cho Hưng ly nước cam vắt. Cô ân cần hỏi :

- Hôm nay bác khỏe hơn chưa anh?

Lam Uyên thấy gương mặt đang xụ xuống đầy bức dọc của anh chợt tươi rói lên. Hưng uống một ngụm nước và nói :

- Ba anh đã đỡ nhiều, một phần nhờ thuốc, một phần cũng nhờ bác sĩ tận tình.

Âu yếm nhìn Vi Lan, Hưng khẽ khàng :

- Còn em thì sao? Mấy hôm nay em cực với gia đình anh nhiều quá, em có mệt không?

Vi Lan lắc đầu nhẹ nhẹ, hai người như đang chìm trong cõi riêng của họ. Lam Uyên nằm dài xuống giường xoay lưng vào vách và đắp mền lên đến tận cổ, cố vờ ngủ để khỏi phải nghe tiếng Lan cười khúc khích.

Có những nỗi cô đơn mà không người thân nào có thể chia sẻ cùng ta được hết.

Lam Uyên thấm thía hơn bao giờ sự cô đơn của mình. Cô ngóng mãi mà chuông cổng không vang lên. Mọi người đã quên cô, một con bé lóc chóc không đáng để ai nhớ cả.

o0o

Lam Uyên đi ngược chiều gió băng ngang công viên khi mưa bắt đầu ập xuống. Cô vừa vuốt mặt vừa chạy vội chạy vàng vào quán café gần đó.

Dầu nổi tiếng bướng và lì, Lam Uyên cũng không giấu được vẻ bối rối khi nghĩ trong quán toàn là thanh niên và họ đang dán mắt vào cô.

Vòng tay trước ngực như để tự bảo vệ, Uyên chợt thấy lạnh và bơ vơ kỳ lạ.

- Lam Uyên.

Giật mình quay lại, cô ngỡ ngàng khi thấy Duy đang bước ra.

- Ướt hết rồi! Vào đây ngồi cho ấm cô bé.

Rồi làm như không thấy vẻ ngại ngùng của Uyên, anh tự nhiên nắm tay cô siết nhẹ. Uyên cảm nhận được hơi ấm từ Duy truyền qua mình. Một hơi ấm làm người ta băng khuôn, xao xuyến. Tự nhiên cô trở nên rụt rè, e ấp đi theo Duy, Uyên để mặc anh kéo ghế cho mình ngồi, nhất định hôm nay Uyên sẽ là cô gái dịu dàng và dễ yêu nhất trong quán café này.

Hình như quan sát người khác là thói quen ... xấu ở Duy hay sao ấy, và anh thường không giấu thói quen của mình. Chẳng đợi cô ngồi ngay ngắn, Duy tự nhiên nghiêng đầu ngó Uyên chăm chú rồi nói :

- Em mặc đúng bộ quần áo của ngày anh gặp em lần đầu. Anh nhớ đúng không?

Lam Uyên chớp mắt :

- Vậy hôm nay em có phải “chúc mừng sinh nhật” nữa không?

Duy tửm tửm :

- Nếu như có sinh nhật anh sẽ có em xuất hiện, thì anh mong ngày nào cũng là sinh nhật hết.

Dứt lời anh lấy ra chiếc khăn mùi-soa trắng tinh đưa cho Uyên :

- Lau mặt đi ! Lau luôn cả tóc nữa. Em vừa hết bệnh, mắc mưa không nên chút nào.

Thấy cô nắm chiếc khăn với thái độ ngần ngừ, Duy thêm :

- Khăn sạch bóng hà! Anh không có thói quen dùng khăn tay.

Định mở miệng hỏi: “vậy anh đem khăn theo làm gì?” Nhưng Uyên đã ngăn mình lại được. Cô lau sơ những mảng tóc ướt và nghe mùi nước hoa đất tiền thoang thoảng.... Anh chàng này đằm dáng gớm! Nhưng tệ nhất vẫn là mình, đi ra phố mình không mang ví, không đội nón y như một thằng con trai bụi đời.

Cô giấu chiếc khăn trắng xung quanh móc viền bông dâu còn nguyên dấu ửi, gấp thẳng thơm rồi nhỏ nhẹ :

- Khăn vừa đẹp vừa thơm y như của con gái.

- Em thích không ?

- Nếu thích thì sao ?

- Thì em cất dùm anh.

Nheo neho mắt Duy bảo :

- Biết đâu chừng có chiếc khăn này trong túi, em trông giống thiếu nữ hơn, vì đó là khăn con gái.

Lam Uyên cong môi :

- Em không phải mẫu người dễ đổi thay, nhất là đổi thay vì một vật không phải là của em, cũng không phải là của anh.

Duy dựa người ra ghế, mắt anh ánh lên những tia thích thú. Duy hỏi :

- Em uống gì ? Sữa nóng cho ấm người vậy.

Lam Uyên lắc đầu bướng bỉnh :

- Em không thấy lạnh. Cho em ly café đá thì tốt hơn.

Duy khẽ lắc đầu :

- Em đúng là em! Thích làm chuyện ngược đời. Nhưng anh năn nỉ em đừng uống café đá, em có nể tình bạn của anh mình mà đồng ý không ?

Giọng Lam Uyên hùng hồn :

- Được chứ! Vậy anh gọi cho em một ly sữa Milo, thứ trong tivi quảng cáo em mới chịu.

Duy nhìn Lam Uyên chun mũi hít hít chiếc khăn mù-soa mà buồn cười. Cô bé này thật lạ , bao giờ cô ta cũng tạo cho anh một ấn tượng mạnh khi xuất hiện. Và lần nào Lam Uyên cũng xuất hiện đột ngột, gây cho anh cảm giác bất ngờ để phải nhớ, phải nghĩ tới khi đã chia tay.

Lần đưa Lam Uyên về nhà vừa rồi, anh vẫn tức khi nhớ tới thái độ và hành động gàn bướng cố chấp vì một lời nói của Uyên. Anh nghe Hưng bảo cô bệnh, nhưng không tới thăm.

linh cảm cho Duy biết nếu gặp Lam Uyên vài ba lần nữa, trái tim anh sẽ thay đổi nhịp đập. Duy không muốn thế vì anh đã có Tố Nga rồi...

- Sao anh ngồi yên vậy? Hay là anh cũng không muốn em uống sữa

Milo? Anh muốn em uống café đen giống anh phải không ?

Duy hơi chồm người về phía Lam Uyên, anh buột miệng nói :

- Muốn uống sữa Milo thì Uyên phải ngồi thật ngoan ở đây, không được đi đâu hết nghe chưa. Anh sẽ gọi sữa cho em.

Lam Uyên gật đầu khoanh tay tựa lưng vào ghế, giọng cô riu rít :

- Có cần phải nhắm mắt lại cho anh đếm một hai ba mở mắt ra uống sữa không ?

Bất ngờ vì giọng nói và gương mặt của Uyên dễ thương như mặt con nít, Duy gật đầu :

- Cần chứ! Em nhắm mắt lại đi. Ba giây thôi sẽ có sữa Milo ngay.

Lam Uyên nhắm hờ mắt và mỉm cười. Duy ngẩn ngơ nhìn, tâm hồn anh rối bời với ý nghĩ quái quỷ.... phải chỉ mình được cắn bờ môi hay trề kia một cái nhĩ.

Rồi như để dứt ra khỏi rúng động bất ngờ vừa rồi, Duy đứng dậy băng băng bước ra khỏi quán. Mưa vẫn không ngớt, và Lam Uyên vẫn ngồi vòng tay trước ngực, mắt nhắm chờ anh.

Mãi một phút sau, Lam Uyên mới hốt hoảng bật dậy. Duy đi đâu mất rồi, cô ghen người khi nghĩ anh bỏ cô ngồi đây một mình để trả thù thái độ ngông nghênh, vô ơn bất cần từ trước đến giờ cô đã đối với anh.

Cho tay vô túi, Uyên càng hoảng hơn khi nhớ ra mình không còn tiền, lúc nãy ở bệnh viện cô đã đưa hết phần tiền có trong túi cho Hưng và lững thững đi bộ về. Cơn mưa bất chợt này không phải là một tình cờ hữu duyên như Uyên vừa nghĩ lúc lim dim chờ Duy đâu.

Uyên càng hoảng hơn nữa khi người phục vụ tiến lại và hỏi :

- Xin lỗi cô cần dùng gì?

Lam Uyên lắp bắp :

- Không.

Cô thoáng thấy anh ta nhún vai trước khi bỏ vào trong quầy. Uyên vừa khốn khổ vừa đau đớn với suy nghĩ bị Duy cho ngồi đồng ở đây. Nhưng không lẽ Duy nỡ đối xử với cô như vậy, dầu sao cô cũng từng học chung với Hồng Linh và là em của anh Hưng mà.

Mười phút rồi! Đưa tay lên xem giờ, Lam Uyên cay đắng thầm nghĩ... cô vẫn có thể lột chiếc đồng hồ này ra thế chấp, nếu như Hic! Hic! Quả thật là ê chề, nếu như Duy cố tình chơi cô một cú đau điếng thế này.

Nhìn ra ngoài phố, trời vẫn mưa. Trong quán, khói thuốc lá mù mịt Lam Uyên chớp mắt khi nhận ra Duy vừa dựng chiếc Win ngay vỉ hè. Anh chạy vội vô, quần áo, đầu tóc ướt mem.

Trái tim Lam Uyên như nhũn ra khi thấy trên tay anh là một lọ thủy tinh màu xanh lá cây.

Vừa vuốt tóc, Duy vừa nói :

- Sữa Milo về tới rồi đây. Ráng chờ thêm một phút nữa, anh bảo người ta pha mỗi đứa một ly.

Đợi người phục vụ mang lọ sữa đi, Lam Uyên lí nhí :

- Tại sao anh làm như vậy? Em chỉ vòi vĩnh để đùa thôi mà.

Duy trầm giọng :

- Nhưng anh đã hứa. Và lời hứa của anh đâu thể nào là lời đùa chơi được.

Trống ngực Lam Uyên đập thành thịch trước mắt nhìn của Duy. Cái đôi mắt đáng sợ làm sao, dường như đôi mắt ấy đã làm cô choáng ở lần đầu gặp gỡ thì phải. Để rồi sau đó Uyên tự dối mình mỗi khi... lơ nghĩ tới anh. Bao giờ cô cũng tỏ thái độ ghét Duy nếu cô nghe Hưng hồ hởi khen anh. Xưa kia Uyên không nghe anh hai nói đến tên Duy bao giờ, nhưng dạo này thì cô thường nghe lắm. Và lần nào nghe,

Uyên cũng trề môi, đến nỗi Hưng dí dỏm bảo rằng Duy đồng nghĩa với trề môi, dễ ghét!

Còn bây giờ thì sao? Anh đang ngồi rất gần cô, mặt tái đi vì lạnh trông đáng yêu thế kia, Lam Uyên còn tự dối lòng được không.

Đưa khăn cho Duy, cô ân hận :

- Tại em mà anh ướt hết, nếu biết như vậy em... em...
- Em làm sao ?
- Em sẽ không nhắm mắt chứ sao! Nãy giờ chả thấy anh đâu, em lo muốn chết.

Duy hóm hỉnh :

- Lo và rửa thắm anh phải không ?

Mặt Lam Uyên đỏ lên khi thấy Duy đoán được suy nghĩ của mình.

Cô phụng phịu :

- Anh đáng bị rửa lắm đó.

Đầy ly sữa người phục vụ vừa đem ra về phía Uyên, Duy bảo :

- Uống đi bé con.
- Anh cùng uống một lượt, em mới chịu.

Duy cầm ly của anh chạm nhẹ vào ly của Lam Uyên, giọng anh trầm xuống xúc động :

- Bây giờ và mãi mãi.

Lam Uyên xoay xoay chiếc ly trong tay. Cô bậm môi :

- Anh thích bây giờ hay mãi mãi.

Duy nghiêm trang đáp :

- Anh thích mãi mãi, vì bây giờ đang là của anh, đang thuộc về anh kia mà.

Lam Uyên trấn tĩnh lại ngay :

- Thời gian có thể thuộc về anh, nhưng con người, cụ thể là em thì không đâu à nha.

Duy im lặng đốt thuốc, Lam Uyên nhấp một ngụm sữa và bảo :

- Chị Tố Nga quả là người hạnh phúc.

- Anh cũng nghĩ vậy vì cô ấy có vẻ đơn giản. Những người đơn giản thường hạnh phúc hơn những kẻ phức tạp.

Lam Uyên buột miệng ngơ ngẩn :

- Theo anh thì em đơn giản hay phức tạp.

- Anh không trả lời được.

Cô kêu lên :

- Em đáng ghét dữ vậy sao ?

Duy nhả từng ngụm khói tròn và chờ nó tan loãng vào không gian rồi chậm rãi đáp :

- Chính vì em đáng yêu nên anh mới không thể trả lời. Lam Uyên, em là một cô bé lạ lùng. Anh ganh tỵ khi nghĩ đến gã đàn ông nào đó được em yêu.

Lam Uyên cười gượng, cô buồn bã vì lời nói như đùa chơi đầy ẩn ý của Duy. Nếu Uyên không nhắc đến Tố Nga, có lẽ anh cũng không nói câu vừa rồi. Rốt cuộc chính Uyên khơi sâu nỗi buồn lâu nay vẫn giấu kín của mình.

Cô sẽ nói :

- Em muốn về.

- Ngồi với anh chút nữa đi. Đâu phải lúc nào chúng ta cũng có được những buổi chiều mưa như vậy.

Lam Uyên bắt sang chuyện khác :

- Đạo này Hồng Linh làm gì hả anh Duy ?

- Con bé đã sang Canada thăm ông bà ngoại cả tuần nay rồi. Anh ở nhà một mình cũng buồn nên mới ra quán như vậy đây chứ.

- Sao anh không đến thăm “người tình trăm năm” cho vui ?

- Dĩ nhiên phải có đến thăm rồi, nhưng anh vốn tham lam, nên vẫn thấy chưa đủ ... vui, thế là anh lại lang thang đi tìm...

Lam Uyên ngập ngừng :

- Anh đã gặp niềm vui nữa chưa ?

- Anh không gặp nhưng lại tìm thấy cái đáng giá hơn niềm vui rất nhiều.

Tò mò Lam Uyên hỏi :

- Là cái gì vậy ?

- Hạnh phúc! Anh đã thấy chút hạnh phúc mong manh như mưa. Như mưa chiều nay vậy.

Lần này thì Lam Uyên không chịu nổi ánh mắt da diết của Duy, cô vội nhìn xuống mặt bàn nâu sậm, chăm chú như đang tìm vật gì đó. Chắc cô không dám tìm chút hạnh phúc mong manh như Duy đã tìm thấy đâu. Với Uyên, cái gì mong manh cũng dễ vỡ hết, vì cô vốn vụng về cơ mà.

Nuốt tiếng thở dài rất khẽ vào lòng, Lam Uyên nói nhỏ nhưng cương quyết :

- Mưa đã tạnh rồi, em phải về thôi.

Cô thấy Duy dụi mắt thuốc hút dở, rồi bảo :

- Anh không là cơn mưa, nên chẳng giữ được chân em. Nhưng nhất định anh sẽ đưa em tới nhà.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 4

Lam Uyên ngồi chống tay dưới cằm nghe bà Mười lải nhải nói đủ điều. Cô nghe, nhưng thật ra không hiểu gì hết, hồn cô đang lảng đãng đi đâu thì phải.

Thái độ lơ đãng của Uyên không thoát khỏi mắt bà. Bà Mười hơi dỗi :

- Uyên, nãy giờ dì nói con có nghe không hả ?

Giật nẩy mình, Uyên đáp bừa :

- Có! Con có nghe. Dì dặn đi đâu cũng phải đem theo áo mưa hay dù, vì bây giờ là mùa mưa.

- Còn nữa.

Cô cười cầu tài :

- Con nhớ cái cốt lõi thôi, còn râu ria quên hết rồi.

Bà Mười dấy lên :

- Trời đất ơi, chính những cái quan trọng con lại không nhớ mới chết!

Lo mơ mộng phải không.

- Đâu có, con có mơ mộng đâu. Nhưng dì muốn cái gì mới được.

Bà Mười lắc đầu ra vẻ chán nản :

- Dì nhắc chuyện đi đứng của con. Hết bệnh cả nửa tháng rồi, sao cứ để thằng đó chở tới chở lui hoài vậy.

- Xời ơi ! Có gì đâu mà dì lo, tại tiện đường người ta cho mình quá giang chớ bộ....

- Quá giang rồi có ... gì mấy hồi. Ba con mà không bệnh là tao mách ông rồi.

Lam Uyên nhăn nhó :

- Đã nói không có gì, sao dì cứ nhăn hoài. Con mà... thèm anh ta chắc trời sập.

- Trời khó sập hơn người ta sập. Cửa lục cửa lâu ngày còn ngả cây rưng, hướng hồ cái mồm dẻo quẹo, cái lưới sắc còn hơn lưới cửa của nó. Liệu đó con.

Lam Uyên nhún vai, cô không thèm “tranh luận” với bà Mười nữa. Uyên biết dì ấy thương nên tối ngày cứ nhắc nhở biết bao nhiêu chuyện ở trên đời với cô. Nhưng khổ nỗi, cô quá ngán những lời nhắc nhở mà cô cho rằng không hề áp phê gì với một con nhỏ bản lĩnh đầy mình, tính khí không thua bọn con trai như cô. Vả lại Uyên có nghĩ gì tới Quang đâu chớ! Trái tim cô đang hướng về nơi khác kia.

Bỗng dưng cô xịu mặt xuống, Uyên luôn dối lòng rằng cô không hề nghĩ ngợi, nhớ mong gì đến Duy. Nhưng từ sâu thẳm, tình cảm cô vẫn hướng về anh tự nhiên như đóa hướng dương hướng về phía mặt trời. Một thứ tình cảm đơn phương ngu ngốc. Tại sao lại phải khổ sở vì một người không hề yêu mình nhỉ ?

Cách đây mấy hôm, Lam Uyên thơ thẩn trong siêu thị. Cô muốn mua một kim cài cà vạt và nhờ Hưng gởi cho Duy như để cảm ơn anh đã

xin việc làm cho cô. Lựa chọn, đắn đo mãi Lam Uyên mới mua một con cá sấu mạ vàng quẫy đuôi trông khá ... ngầu.

Món quà nhỏ xíu lọt trong bàn tay Uyên, nhưng nặng tiền khủng khiếp, nó nuốt gần hết tháng lương của Lam Uyên, nhưng bù lại cô thấy vui, một nỗi vui nhẹ đến mức có thể làm người ta bay bổng.

Thế nhưng hôm ấy Lam Uyên bay không nổi, vừa quay ra khỏi quầy hàng Uyên đã thấy Duy lưỡng lự đi tới.

Lam Uyên rúng động vì bất ngờ, cô đứng yên như trời trồng và bồi hồi nhận ra... hình như Duy cũng xúc động như cô, để rồi Uyên thất vọng ngay, vì anh chỉ mỉm cười chào cô, hỏi một câu xã giao rất ư nhạt nhẽo mà chẳng cần Uyên đáp lại, rồi dừng dưng dạo tiếp các quầy hàng khác.

Lúc đó ngực Lam Uyên đau như có ai xé. Cô lơ ngơ nhìn theo dáng cao ngạo của Duy mà muốn khóc. Anh hôm nay khác hoàn toàn với anh của buổi chiều mưa hôm nào. Những nong nằn, sâu lắng trong từng câu, từng lời và từng tia mắt đâu cả rồi.

Cho hai tay vào túi quần Uyên lầm lũi bước vào quán café mini. Ngồi xuống gọi cho mình ly café, cô chăm chú nhìn những giọt đen chậm chạp rơi rơi trong thỉnh lặng.

Thằng bé bán thuốc lá sấn lại mời :

- Hút thuốc đi chị! Em có Dunhill bạc hà nè. Nhẹ hìu, chị hút mà hông quên sầu đời thì em thua.

Lam Uyên chớp mắt :

- Sao biết chị đang sầu đời ?

Thằng bé cười toe :

- Không sầu đời sao vô quán ngồi một mình? Nhìn chị bụi quá! Lẽ nào hông biết phì ?

- Phì thì phì chớ sợ ai. Cho chị nguyên gói đi.

Trúng mánh! Thằng bé phẩn khởi đưa gói Dunhill cho Uyên, nó gạ thêm :

- Mua hộp diêm này đi! Rẻ rề.

Lam Uyên hất hàm :

- Tất cả bao nhiêu ?

Thằng bé nháy mắt nói giá. Cô đưa nó tiền và không nhận phần thối.

Ngồi trong cái quán vắng tanh, Lam Uyên hút điếu thuốc đầu đời, cay cay, the the và ràn rụa nước mắt.

Đang ngấm nghĩa bàn tay kẹp thuốc của mình, Uyên bỗng nghe giọng phụ nữ nheo nhéo :

- Vào quán này đi anh. Em mới chân gần chết.

Không cần nhìn, Uyên cũng nhớ ra và nhận ra ngay giọng của Tố Nga. Vậy là Duy cùng cô ta đi sắm sửa chứ gì ! Thảo nào anh ta lơ với cô cũng đúng.

Ngồi xoay mặt vào trong Uyên tiếp tục hút thuốc. Hình như cô có ... khiêu hay sao ấy, đến hơi thứ ba Uyên đã không sặc nữa. Cô chậm rãi nhả khói như người sành điệu và nghe ngay giọng dè bĩu.

- Anh xem, con gái mà hút thuốc.

Rồi tiếng Tố Nga kêu lên :

- Ý! Bạn của Hồng Linh, dễ sợ thật! Y như dân bụi đời.

Uyên không nghe Duy nói lấy một lời, cô chán nản, bực dọc gọi người tính tiền.

Cho hai tay vào túi quần, miệng phì phèo điếu thuốc, Lam Uyên không thèm ngó tới ... ai, cô đường hoàng bước ra khỏi quán với tâm trạng của kẻ chiến bại.

Thế đấy! Cô đã khinh bỉ, đã căm hận Duy nhưng vẫn không sao thôi nghĩ tới anh. Sấn Quang cứ rề rà đề nghị.... “tiện đường anh chở em đi làm” ... Uyên đã gật đầu đồng ý với hy vọng sẽ quên, sẽ quên... Khổ sao cô vẫn nhớ và càng nhớ nhiều hơn lúc đi về chẳng ai đưa đón. Bây giờ tốt nhất là không nên để Quang chở nữa, vì Uyên biết anh ta chẳng thật lòng thương yêu cô như bề ngoài anh ta luôn làm ra vậy. Cô cũng hết hứng thú với cái vai ngoan hiền vâng dạ mỗi lúc Quang đưa cô về. Lam Uyên không muốn Mai Phương nhìn mình bằng cặp mắt ghen ghét, rồi cô lại sợ nghe dì Mười lên lớp hàng bữa. Nên dứt khoát từ ngày mai sẽ không còn chuyện đón đưa nữa.

Chống tay dưới cằm, Lam Uyên nịnh :

- Từ ngày dì Mười về đây, con ăn cơm mỗi bữa bốn chén. Công nhận dì làm thức ăn ngon thật! Tại sao trước kia đang ở với tụi con, dì Mười lại bỏ đi, rồi bây giờ lại trở về đây ?

Bà Mười nhìn Uyên, thủng thỉnh nói :

- Trên đời này không có cái gì là tự nhiên hết. Tại con không biết đó thôi ?

- Vậy dì nói cho con biết đi. Sao trước đây dì bỏ tụi con đi mất tiêu thế ?

Bà Mười :

- Tại ba con đã cãi lời dì, đem Kiều Mai về nhà. Không phải dì bắt ba con chung tình với người đã chết, nhưng Kiều Mai là đứa gian xảo, nhỏ mọn, tham lam. Sống chung nhà với nó, dì sẽ không nhịn được mỗi khi thấy việc gì chướng tai gai mắt. Lúc ấy tình nghĩa chị em cũng chẳng còn. Bây giờ ba con nằm một chỗ, giận cách mấy dì cũng phải trở về lo cho nó, vì ở đất Sài Gòn này bà con có được mấy người. Dẫu sao hồi mới chân ướt chân ráo ngoài xứ vào đây, ba con cũng cưu mang dì kia mà.

Lam Uyên cắc cóc :

- Bây giờ dì nhịn được bà Mai rồi hả ?

Trề môi một cái, bà Mười lằm bằm :

- Nó phải chịu luân tao thì có. Dẫu bây giờ tao như cái gai trong mắt nó, nó cũng phải một dạ thừa chi Mười, hai cũng dạ thừa chi Mười, chớ ở đó mà tao nhịn nó.

- Nhưng tại sao bà phải chịu như vậy ?

- Con thật tình không biết à ?

Lam Uyên nhúm mày :

- Không.

- Thằng Hưng chưa nói gì với con hết sao ?

Trợn mắt lên, Uyên hỏi lại :

- Nhưng mà chuyện gì mới được chớ ?

- Ái chà! Vậy là nó giấu con rồi. Anh em mày nghĩ cũng ngộ thật.

Lam Uyên hỏi tới :

- Tại sao lại giấu ? Dì biết thì nói cho con nghe ngay đi.

- Thôi có gì nó lại trách dì nhiều chuyện.

Lam Uyên hùng hồn đứng dậy :

- Nếu dì không nói, con đi hỏi anh cho ra mới được.

Bà Mười kéo tay cô lại :

- Nó đi rồi, thằng gì chạy xe mô tô tới rước nó, lúc con còn ngủ.

Lam Uyên khựng lại, cô bối rối cùng cực khi biết Duy đã đến đây. Anh có nghĩ tới cô không nhỉ.

Ngập ngừng Uyên hỏi :

- Người ta tới là chờ ảnh đi liền hả dì.
- Đâu có, thằng đó vô thăm ba con lâu lắm, tao chiên trứng cho hai đứa ăn bánh mì, rồi nó cà kê uống hết bình trà mới đi đó chứ.

Liếc Uyên một cái, bà Mươi dò dẫm :

- Con biết thằng đó không ?

Lam Uyên gật đầu nhanh chưa từng có :

- Dạ biết, anh Duy chứ ai.

Bà Mươi cười cười :

- Hèn chi nó hỏi “sao không thấy Lam Uyên ?”.

Cô nóng nảy :

- Rồi anh hai nói sao ?
- Thằng Hưng trả lời rằng “Con nhỏ quậy đó còn ngủ, đừng kêu nó dậy làm gì mệt lắm.”

Lam Uyên ầm ức :

- Tự nhiên nói xấu người ta.
- Nó nói đúng đấy chứ.
- Nhưng mà con có quậy ảnh lần nào đâu ?
- Chưa đâu có nghĩa là không. So với hồi dì còn ở đây, con chỉ cao hơn chút chẳng lớn khôn thêm chút nào. Dì nói rồi, là con gái phải, phải...

Lam Uyên cướp lời :

- Phải dịu dàng, thùy mị, ăn nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào, đi đứng yếu điệu khoan thai. Con không làm được những điều đó, nên con không phải là con gái.

Dứt lời Uyên chạy vào phòng, đóng sầm cửa lại. Cô ngã lăn lộn giường, mắt mở to nhìn lên trần nhà.

Anh Hưng thật là ác! Từ khi có Vi Lan đến giờ, anh không còn lo lắng, thương yêu cô như trước nữa. Anh đang hạnh phúc nên có để ý gì đến nỗi bất hạnh của người khác... Nhưng không để ý thì thôi, tại sao anh Hưng lại nói với anh Duy về em gái mình như thế. Cô đã nhờ anh trao quà cho Duy, như vậy chưa chứng tỏ cô là người biết điều, biết mang ơn và trả ơn sao ?

Lam Uyên nằm thẫn thức mãi đến khi nghe tiếng dì Mười gọi, cô mới uể oải ngồi dậy.

- Có người tìm con kìa. Nó ngồi chờ ngoài sân. Liệu mà khôn ngoan khi tiếp chuyện.

Chưa kịp hỏi xem ai tìm, bà Mười đã vào phòng ông Trí. Lam Uyên bước xuống bếp rửa mặt, cô chải tóc rồi bước ra sân với tâm trạng dửng dưng lạ lùng.

Có lẽ lại là Quang thôi! Anh ta vẫn hay ghé vào giờ này của ngày chủ nhật.

Gạt hẳn ý nghĩ sẽ dứt trò đùa với Quang sang một bên, Lam Uyên lại bùng lên những thôi thúc mới ...

Mỉm cười thật dễ thương, Lam Uyên nhí nhảnh chạy vội lại ngồi kế bên Quang trên ghế đá. Giọng cô nũng nịu hơn thường ngày nhiều đến mức Quang phải ngó ra.

- Giờ này mới tới. Làm sáng nay người ta dậy sớm muốn chết.

- Anh xin lỗi, vì nói thật anh chẳng đoán được sáng chủ nhật cô công chúa nhỏ của anh ngủ nướng tới mấy giờ mà đến cho đúng.

- Em không phải là công chúa, nên em không phải của riêng anh.

Sáng nay anh đến tìm em... chi vậy ?

Quang lưỡng lự :

- Ngày nào không gặp em là không làm việc được. Bởi vậy, anh đến đây để có động lực ...

- Hôm nay chủ nhật đâu có làm việc. Lẽ ra anh nên đi chơi với chị Mai Phương cho khuây khỏa. Chị Phương mới là siêu động lực thứ thiệt đó.

- Đã nói nhiều lần rồi, anh và Phương chỉ là đồng nghiệp, em đừng gả ép vào, tội anh lắm Lam Uyên.

Uyên nghiêm nghị :

- Thật.... “chỉ là đồng nghiệp” không ?

- Thật chứ. Sao lại nghĩ là anh nói dối ?

Nghiêng nghiêng đầu, Uyên đáp :

- Tại dư luận dạy em nên nghi ngờ tất cả. Nhất là nghi ngờ anh.

Quang kêu lên :

- Dư luận nào ác như vậy ? Anh vốn rất đa nghi, nhưng chưa bằng em. Em nghi gì anh hả Uyên ?

Chớp chớp hàng mi trông ra ngây thơ, Lam Uyên ra vẻ thật thà :

- Người ta bảo anh có nhiều tham vọng trong công danh sự nghiệp và trong cả tình yêu. Có đúng không ?

Quang bật cười :

- Yêu mà có tham vọng nữa sao ? Quả thật anh không hiểu người nào đó nói với em điều này với dụng ý gì.

- Nhưng mà anh có tham vọng không ?

- Có chứ! Chắc em cũng biết anh là con không cha. Ông đã chết trước khi anh được sinh ra. Nên với anh, tình phụ tử là thứ mà anh hình dung mãi vẫn chưa ra. Anh chỉ có mẹ, bà thay cha nuôi dưỡng dạy dỗ anh. Hồi nhỏ anh được mọi người trong họ hàng thương lắm. Đi tới đâu anh cũng được nựng nịu cưng chiều, họ dúi vào tay anh tiền, cho bao nhiêu là đồ chơi. Những thứ ấy như để bù đắp cái anh không bao giờ có được là tình phụ tử. Với nhiều đứa trẻ khác, điều này có thể là niềm hạnh phúc, nhưng với anh thì không. Anh chỉ thấy tự ái khi bị thương hại. Với anh, lòng thương hại là cái gì đó bệnh hoạn, đáng ghét.

Lam Uyên gật đầu :

- Em hiểu tâm trạng của anh, vì em cũng mồ côi mẹ từ nhỏ mà.

Quang xúc động nhìn cô, làm Uyên phải chớp mắt ngó lơ sang nơi treo chiếc lồng chim Yến Phụng của ba mình và nghe anh kể tiếp :

- Tới năm hai mươi tuổi, ông bác ruột của anh nhận anh làm con nuôi vì ông không có con trai, và đem anh vào công ty cổ phần này làm. Anh làm việc ở đây gần mười năm, để có được hôm nay anh đã bỏ biết bao nhiêu là công sức và chất xám. Bác anh tuy có trọng dụng nhưng đó là sự ưu đãi của giám đốc với người làm công chứ đâu phải tình cha đối với con.

Nhếch môi đầy chua chát, Quang nói :

- Bề ngoài bác luôn khoe khoang, khen ngợi “con trai nuôi cũng là cháu ruột” của ông với mọi người. Ai cũng tưởng anh có quyền hành ghê gớm lắm, nhưng thực chất nào phải vậy. Anh chỉ là công cụ làm giàu cho cả xí nghiệp này thôi.

Lam Uyên khiêu khích :

- Nhưng xí nghiệp này do ba bốn người chung vốn đầu tư, chẳng lẽ họ phải nhờ mỗi mình anh làm giàu cho họ.

Không nao núng trước nụ cười lém lỉnh của Uyên, anh thản nhiên đáp :

- Tại em mới vào làm nên đâu biết những hạn chế bên trong của xí nghiệp này. Anh chẳng võ ngực khoe mình, nhưng những người già bây giờ không xông xáo bằng lớp trẻ như anh đâu. Phụ trách việc tìm thị trường, giao dịch đối ngoại, anh phải căng đầu óc ra để làm sao thu lợi về nhiều nhất.

Nhớ tới Duy và nhớ tới những lời Mai Phương kể về gia đình giám đốc Đình, Lam Uyên hỏi tới:

- Không lẽ con của giám đốc Đình và phó giám đốc Quân bỏ mặc cơ sở của cha mình. Hoặc họ bắt tài đến mức để bao nhiêu gánh nặng đè hết lên vai anh.

Quang quả là người thông minh. Anh nhún vai :

- Anh không dám nói Duy , bạn của anh Hưng em là bắt tài. Kỹ sư điện toán làm sao bắt tài được. Khổ nỗi những kẻ có tài thường kiêu ngạo. Anh ta cũng vậy, Duy không thích ngành may mặc, vì nó tầm thường quá. Duy đâu muốn làm việc theo đơn đặt hàng. Anh ta muốn làm giám đốc một trung tâm tin học hay buôn bán máy vi tính và các trang thiết bị của nó. Duy luôn muốn chơi trội hơn mọi người. Nhưng đâu phải muốn là được.

Lam Uyên buột miệng :

- Anh không sợ em kể với anh Duy những lời vừa rồi sao ?

Quang lắc đầu :

- Anh chẳng hề nghĩ tới điều này. Em là một cô gái thông minh, đáng yêu. Em đâu muốn tự đánh giá là nhiều chuyện, phải không.

Lam Uyên nóng mặt. Cô đã bị Duy nói thế một lần rồi chứ. Vậy mà cô vẫn chưa khôn ra, để hôm nay bị Quang mai mỉa lần nữa.

Thấy cô bậm môi làm thinh. Quang xoay người cô lại, giọng âu yếm :

- Giận phải không ?

Đẩy tay Quang ra, Uyên nằm gục lên lưng ghế đá, lòng tràn đầy những mâu thuẫn. Cô có thật sự không dành cho anh ta chút cảm

tình nào không? Chắc là không đâu nhĩ. Những lần Uyên để Quang đưa đón, và những lần nói chuyện nũng nịu nịu với anh chẳng qua tại cô buồn quá mà thôi.

Đang bối rối, Uyên lại nghe Quang thì thầm bên tai :

- Lỗi thật lòng của anh làm em giận. Nhưng chỉ với em, anh mới thật lòng như vậy, lần đầu tiên trong đời, anh nói về bản thân, về suy nghĩ của mình với người khác. Em có biết tại sao không ?

Trống ngực Lam Uyên đập thành thịch. Cô thót ruột khi nghĩ Quang sắp tỏ tình tới nơi ...

Cô hấp tấp trả lời :

- Tại vì anh không có em, anh thương em như ruột của mình, nên anh mới ... mới...

Quang đưa tay nhẹ lên môi Uyên, mắt anh như tỏ vẻ không bằng lòng lời của cô. Lam Uyên nghiêng đầu tránh, tay anh vuốt xuống vai cô và giữ chặt ở đó.

Nheo nheo đôi mắt rất đa tình, Quang nói :

- Lời em vừa rồi làm anh mất kiên nhẫn. Lam Uyên, em cho anh là thằng ngốc phải không.

Cổ vùng ra khỏi hai tay siết của Quang, Lam Uyên chối phăng đi :

- Không! Em không hề nghĩ gì về anh hết.

- Vậy thì anh sẽ buộc em phải nghĩ tới anh, nhớ mãi về anh.

- Đừng có hòng !

Lam Uyên uất ức vừa kêu lên, vừa đẩy mạnh Quang ra. Môi anh trượt trên má cô nóng bỏng. Ngay lúc ấy chuông cổng vang lên dồn dã. Quang khựng lại và buông ngay Uyên ra.

Uyên giận tái người, tay cô nắm chặt lại giọng run run :

- Anh đi ngay dùm tôi, anh làm người quá rồi đó.

- Xin lỗi, anh thật sự xin lỗi em.

Lam Uyên nổi điên lên :

- Người ta chỉ xin lỗi khi vô tình. Đằng này anh cố ý rõ ràng.

Thay vì mở cổng, Uyên ngồi thừ trên ghế đá. Quang nói gì thì nói cô ôm mặt làm thính. Đến khi nghe tiếng cổng lách cách mở và tiếng bà Mười, cô mới ngẩng lên nhìn.

- Ủa, là cháu hả? Thăng Hưng đâu ?

Lam Uyên nghe Duy trả lời :

- Dạ, Hưng đi chơi với Vi Lan rồi! Cháu muốn vào gặp bác trai để đưa bác mấy cuốn sách khí công.

- À, hèn chi ba con Uyên nói với tôi là nó nằm chờ bạn thăng Hưng. Vậy cháu vào trong đi.

Bước tới chỗ Uyên và Quang ngồi, Duy cười rất tươi :

- “Chủ nhật tươi hồng” phải không Quang ?

Cắn môi lại, Uyên chưa biết phải nói sao thì Quang đã lạnh nhạt lên tiếng :

- Cũng bình thường như ... anh thôi.

- Không như tôi được đâu. Mỗi chúng ta đều có quan điểm và cách sống khác nhau kia mà.

Rồi anh lại dài giọng như khiêu khích :

- Phải không Lam Uyên ?

Đang bị “sốc” vì hành động của Quang, lại nghe Duy hỏi với vẻ châm chọc, cô liền đáp :

- Phải, em nhớ không lầm ... anh sống theo cách không tò mò, nhiều chuyện...

Duy nhún vai :

- Uyên nhớ lộn rồi. Tôi ghét người nhiều chuyện và tò mò chứ đâu phải tôi không tò mò, nhiều chuyện. Nhất là chuyện của Uyên, tôi càng tò mò muốn biết hơn nữa... Nhưng chắc không phải lúc này đâu. Hai người vui về nhà.

Duy vừa khuất dạng là Uyên đã hăm hừ đứng dậy :

- Anh về cho tôi đóng cổng.

- Được anh về ngay. Nhưng em phải hứa là không giận anh.

Lam Uyên cười khẩy :

- Tôi không hứa hẹn gì với anh hết.

Quang vẫn hết sức nhẫn nại :

- Nếu vậy làm sao anh chịu nổi. Em làm tiêu tan động lực giúp anh làm việc rồi.

- Anh đi tìm Mai Phương ấy. Chị ta thừa tất cả mọi thứ để giúp anh có động lực mới.

Quang sa sầm mặt xuống nói lấy :

- Em muốn nói vậy thì nhớ... sau này đừng trách anh vô tình.

Môi hơi bĩu ra, Lam Uyên im lặng và đứng đưng nhìn Quang rồi máy xe giận dỗi phóng đi.

Đóng sập cửa lại, Uyên trở vào phòng tìm gói thuốc là mua hôm trước.

Vòng hành lang ra phía hông nhà, cô ngồi xuống thềm và đốt cho

mình một điều thuốc. Ngồi ở đây không sợ dì Mươi thấy, cũng như sợ “hắn” bắt gặp. Trái lại nếu “hắn” có về, mình cũng biết để ... nhìn theo.

Tựa lưng vào vách, Lam Uyên hít một hơi thật sâu và bị sặc. Cô cố nén đến mức nước mắt ràn rụa. Tập một thói quen xấu cũng không đơn giản, ít ra cũng làm cô chảy nước mắt như bây giờ.

Người ta bảo đùa với lửa dễ bị phỏng, chơi với dao có ngày đứt tay. Chuyện xảy ra với Quang đúng là một minh chứng cụ thể. Nó chẳng làm sao hết, đã vậy còn tạo không khí bất thường, khó xử, nếu ngày ngày cô cứ phải gặp anh ta.

Tất cả cũng tại cô, bây giờ có ân hận cũng muộn rồi.

Thở dài một tiếng nghe não nề hơn bao giờ hết, Lam Uyên quay sang và chống hai tay xuống đất người nhòm dậy khi thấy Duy ngồi tựa cột kế bên cô từ hồi nào.

Điều thuốc đang hút dở bị rơi khi tay cô chống xuống đất, nó nằm trên nền gạch bông và uể oải tỏa khói.

Lam Uyên co người lại vòng tay quanh hai đầu gối nhìn khói thuốc chập chờn, chẳng hiểu sao cô không dám nhặt lên để rít một hơi cho.... bỏ ghét như lòng cô đang muốn làm thế vô cùng.

Chả lẽ Lam Uyên sợ Duy à! Hắt mặt lên nhìn anh, cô bắt gặp ánh mắt soi mói đến mức sỗ sàng khó chịu của Duy. Phớt lờ như không biết Uyên đang nghinh lại mình, anh nhặt điều thuốc dưới đất lên rít một hơi.

Thong thả nhả khói trước đôi mắt tròn xoe của Uyên, anh chê :

- Nhẹ quá bé con à.

Lam Uyên nhịp nhịp chân :

- Thứ này đâu phải dành cho anh mà chê.

Búng điều thuốc ra xa, Duy đánh giọng :

- Nó cũng không phải dành cho em. Anh mà thấy em cầm đến nó một lần nữa thì liệu đó.

- Xì, anh Hưng còn chưa hăm em như vậy, nói chi anh.

- Hưng đâu thể nào như anh để em so sánh.

Nhớ lại hồi nãy Duy cũng nói câu tương tự với Quang, Lam Uyên lầm bầm :

- Tự cao, tự đại đến mức dễ ghét.

Dứt lời cô vùng vằng rút một miếng thuốc khác gắn lên môi châm lửa.

Giọng Duy lửng lơ :

- Phải ở đây có gương soi, để em có dịp nhìn rõ mình hơn nhỉ? Giận anh ta rồi châm thuốc đốt đời mình hay sao ? Quang không đáng để em phải làm vậy đâu Lam Uyên.

Lam Uyên nhếch môi, cách nhip chân và kẹp miếng thuốc của cô làm Duy phát ... cáu. Nhưng anh sẽ làm gì đây ? Nhào đến giật phăng miếng thuốc, lên lớp cô một táng hay dịu dàng năn nỉ. Để rồi sau đó thì sao ? Tất cả những tình cảm anh cố nén xuống tận đáy lòng sẽ bị tung hết lên hết à? Duy không muốn như vậy vì Lam Uyên đã có Quang kề bên, hay vì anh có Tố Nga kề bên?

Anh đã dặn lòng đừng nên gặp Lam Uyên nữa, rồi cũng chính anh tìm đủ mọi cách đến đây để được nhìn gương mặt dễ yêu, nhưng rất Xấu ở chỗ nào ? Đàn ông buồn biết uống rượu giải khuây, hút thuốc để nguôi ngoai. Đàn bà buồn chỉ biết khóc thầm, chớ không thể khoác tay ai nhậu một chén cho quên tất cả. Đúng là nhân gian này khe khát ! Và anh cũng không nằm ngoài định kiến đó mới khốn khổ.

Nhìn Lam Uyên ngồi bó gối trong ánh sáng âm âm, Duy thương xót lòng. Anh dịu dàng bảo :

- Buồn chuyện gì cứ nói với anh nếu em ngại không muốn nói với Hưng hay với bác Trí. Anh hứa giữ bí mật tuyệt đối. Anh xem em

như Hồng Linh, như em gái của mình.

Lam Uyên cười héo hắt :

- Anh tốt , nhưng em đã có anh Hưng rồi, làm sao xem anh như ảnh được ?

- Nhưng em vẫn có thể kể cho anh nghe lý do làm em buồn đến mức đòi nhậu một chầu cho quên chớ.

Lam Uyên nhè nhẹ lắc đầu, mắt cô dăm dăm tuyệt vọng. Duy đau đớn nhận ra tình cảm Uyên dành cho mình, vì anh cũng đang mang tâm trạng như cô ... tất cả đã muộn màng rồi Lam Uyên ơi.

Lam Uyên quẹt một que diêm, giọng đều đều :

- Nói với anh cũng không vui buồn. Đã vậy biết đâu lại làm anh buồn lây. Thôi cứ để buồn ai người ấy chịu. Trong nhà ai cũng bảo em là con trai. Mà đã làm con trai thì làm gì biết buồn. Chút vu vơ ấy nếu có, chắc cũng theo khói thuốc lá bay lên trời rồi.

- Em nói dối. Tại sao vậy ?

Uyên cộc lốc :

- Tại em không nói được. Tại em là đứa điều ngoa, khó ưa.

Thấy Duy cau mày nhìn mình, Lam Uyên cắn môi. Hai người cứ ngồi yên bên nhau, Duy không nở về và Uyên cũng không đành lòng đuổi.

Duy lấy thuốc ra châm hút rồi bỗng dưng anh gấn lên môi Uyên, giọng tha thiết :

- Lam Uyên, nếu chúng ta có chung nỗi buồn thì buồn sẽ theo khói thuốc vơi đi.

- Em muốn buồn cứ đầy mãi. Hút thuốc xấu lắm. Em không đời nào đụng đến nó nữa đâu. Anh ngồi với em này giờ là đủ rồi. Bây giờ anh về đi.

Lần này Duy không năn nỉ “ngồi với anh thêm chút nữa” như hôm qua trong quán café. Anh đứng lên, ngăn ngừa rồi lại ngồi xuống đối diện với Uyên.

Nắm hai tay cô áp vào ngực mình, Duy xúc động :

- Anh mong em sẽ tìm được một tình yêu tuyệt đẹp, một người thương em và sẽ mang đến hạnh phúc cho em.

Lam Uyên ghen lời :

- Em cũng mong sẽ được như thế.

Không ngăn được tình cảm của mình, Duy ôm siết cô vào lòng và hôn lên tóc, lên trán Uyên rồi hồi hải buông cô ra, Duy đi như chạy trốn.

Lam Uyên bàng hoàng tựa lưng vào vách, nước mắt ứa ra. Tiếng xe của Duy vang lên và xa dần, xa dần.

Anh đã hiểu lòng em, nhưng điều đó có nghĩa lý gì khi em rất ghét bị thương hại.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 5

Duy đưa tay tắt video rồi lưỡng lự bước tới cửa sổ nhìn xuống đường. Ngày nghỉ, thiên hạ đi chơi vui , sao anh lại thu mình trong phòng làm gì nhỉ ?

Anh xem một lượt ba băng ca nhạc, lúc đứng dậy tâm hồn rối không. Với anh, dạo này không có bài hát nào hay hơn bài “Happy birthday to you.” Duy cứ sẫm soi cái thiệp sinh nhật Lam Uyên tặng, và áp tai vào nghe đi nghe lại những âm thanh nhỏ, trong veo vang đến tận trái tim.

Chẳng còn bao lâu nữa là tới đám cưới của anh và Tố Nga, thế nhưng Duy vẫn chưa thôi nhớ Lam Uyên như anh đã dứt khoát hứa với lòng. Trái lại càng ngày anh càng thấy tiến tới hôn nhân với Tố Nga là một sai lầm mà anh sẽ khổ cả đời. Không phải vì hình bóng của Lam Uyên chiếm ngự tâm hồn anh, mà vì lý do khác.

Duy vẫn nhớ mẹ anh thường nói xa nói gần rằng gia đình Tố Nga rất tính toán. Bản thân Tố Nga lại già dặn và quỷ quái hơn anh. Duy biết mẹ không thích Tố Nga. Phải chi lúc đó bà cản ngăn anh thì đỡ biết mấy nhỉ.

- Cậu Duy, ông gọi cậu.

Duy gạt đầu và nhảy xuống những bậc thang đi vào phòng khách. Anh ngồi xuống salon :

- Có chuyện gì không ba?

Ông Định tăng hắng :

- Dĩ nhiên có chuyện, dù chẳng phải mới mẻ gì.

Duy nhú mày :

- Ba cứ nói trắng ra đi.

Ông Định nheo nheo mắt nhìn Duy qua khói thuốc :

- Máy mẫu quần áo được thiết kế bằng vi tính khá lắm. Khách rất ưa thích vì lạ mắt. Nhưng ba không gọi con vào để nói về chuyện đó.

- Con biết.

- Hừ! Lúc nào cũng tự mãn. Sắp làm chủ một gia đình, con có suy nghĩ gì khác hơn chưa hay là vẫn khẳng khẳng với đầu óc bảo thủ của mình. Ra trường một năm rồi vẫn lông bông lêu lổng, con không xấu hổ hay sao Duy?

- Con không lông bông, lêu lổng. Bằng chứng là vẫn phụ những việc ba yêu cầu như vẽ mẫu, tạo mốt.

Ông Định đánh giọng :

- Đó không phải vấn đề chính. Ba muốn nói sau này con thay ba điều hành công ty kia. Bao nhiêu người thêm muốn được như con, còn con thì tránh né để làm nhân viên cho nơi khác.

Duy thở mạnh :

- Con không hề tránh né như ba nghĩ, nhưng từ hồi còn đi học, con đã khẳng định con sẽ không đeo đuổi công việc của ba. Cho đến bây giờ con vẫn giữ ý đó. Vả lại ba có thiếu người đâu. Quang là phụ tá đắc lực giúp công ty gần mười năm nay kia mà.

Ông Định nghiêm mặt :

- Con xúi ba giao trứng cho ác đấy à! Đành rằng Quang có nhiều khả năng, nhưng bù lại nó cũng nhiều tham vọng. Ngay cả ông Nghị, bác ruột của nó, cũng phải dè chừng. Về lâu dài, làm sao ba tin tưởng được chứ.

Dụi nhanh điều thuốc, ông nói tiếp :

- So với mọi người, gia đình mình có nhiều cổ phần nhất. Chúng ta đâu thể để người ngoài điều hành công ty được. Nay mai con và Tố Nga cưới nhau, hai nhà gom làm một. Con không đứng ra trông coi thì ai hỏi Duy? Từ bây giờ con phải vào làm để ba hướng dẫn mọi thứ. Con không chỉ là chủ nhân của một gia đình, mà con phải là chủ công ty này nữa.

Duy cương quyết :

- Ba đừng ép đặt. Ngay cả chuyện cưới hỏi, con cũng chán rồi, ba đừng nhắc nữa.

Ông Định sửng lại :

- Con vừa nói cái gì ? Ba mẹ ép đặt bắt con cưới Tố Nga à ?

Duy vội đính chính :

- Ý con không phải vậy. Nhưng thật ra con chưa muốn cưới vợ khi chưa có sự nghiệp trong tay. Gia đình Nga lại buộc hỏi gấp, cưới gấp năm nay. Mọi người muốn trói chân con hay sao ấy.

- Con nói nghe lạ thật! Trước đây chính con đồng ý khi ba chọn Tổ Nga cho con, qua thời gian dài tìm hiểu nhau, con lại đồng ý tiến tới hôn nhân, sao bây giờ lại nghĩ rằng mọi người muốn trói chân mình. Là đàn ông, con phải chính chắn khi quyết định chuyện hệ trọng của đời mình chứ.

Duy cãi bướng :

- Trước đây khi quen và có tình cảm với Nga, con không nghĩ sâu đến việc sắp xếp của hai bên. Bây giờ con mới hiểu và thấy hình như ... người ta lợi dụng tình cảm của mình.

Ông Đình nổi giận :

- Hừ! Cha mẹ nào lại lợi dụng tình cảm của con cái. Mày phải suy nghĩ đàng hoàng trước khi nói nghe chưa.

- Con không những suy nghĩ mà đã tìm hiểu vấn đề này.

Ông Đình nhíu mày :

- Tìm hiểu. Tìm hiểu là thế nào?

Duy ngần ngừ :

- Con chưa thể nói rõ với ba được Nhưng chắc chắn tình cảm của Tổ Nga dành cho con không đơn thuần là tình yêu trong sáng như trước giờ con vẫn tưởng. Nga có mục đích hẳn hoi ...

Ông Đình hàm hàm ngắt lời :

- Càng nói chuyện với con, ba càng bức mình, vậy ý con muốn gì hả Duy ?

Sau một hồi lặng thinh suy nghĩ, Duy nói :

- Con muốn tự do trong mọi vấn đề, công việc làm và cả hôn nhân... con muốn kéo dài thời gian tìm hiểu nhau, khoan hãy làm lễ hỏi ...

Ông Định đập tay xuống bàn làm tách trà tung lên, rơi xuống đất vỡ tan tành :

- Đủ rồi Duy ! Ba không phải là con rối để con giật dây, ba cũng không phải là thằng hề nói một đằng làm một nẻo. Ngày hỏi, ngày cưới đã định rồi, bây giờ con lại muốn dòi. Đồ ích kỷ chỉ biết nghĩ tới bản thân. Con coi cha mẹ không ra gì cả. Gia đình con Nga sẽ nghĩ sao về đề nghị quái đản của con. Còn Tố Nga, chắc gì nó đồng ý dòi ngày cưới lại.

Duy im lặng, anh nhẹ nhõm khi đã nói ra được điều nặng nề mà anh phải mang hơn hai tháng nay. Đúng là anh ích kỷ khi gây cho ba mình thế khó xử, nhưng anh không thể nào làm khác được. Lẽ ra anh chưa đủ can đảm nói chuyện này, nhưng ba anh đã ... gợi cho anh nói. Bây giờ dù ông có tức mình thôi anh một cú, Duy cũng sẽ ngồi yên lãnh đủ, miễn sao chuyện hôn nhân của anh cứ dậm chân tại chỗ là được.

- Nói thật đi ! Tại sao con không muốn xúc tiến việc cưới hỏi.

Duy vẫn giữ nguyên lời hồi nãy :

- Tại con chưa có sự nghiệp riêng.

Ông Định cười nhạt :

- Gia đình này, dòng họ này chỉ có một sự nghiệp chung. Con đừng lấy chuyện nọ bắt quàng sang chuyện kia. Ý con muốn ba cho con một số vốn để mở trung tâm mua bán máy tính gì đó, là điều không bao giờ có. Đừng hòng đem chuyện hôn nhân ra bắt chẹt ba. Nếu không chịu làm đám hỏi theo dự định thì rút ngay khỏi nhà, xem như tao không có thằng con trai nào hết, vì rõ ràng mày có nghĩ gì tới gia đình đâu. Không có thằng con mất dạy như mày, tao dễ ăn nói hơn với người ta.

Duy năn nỉ :

- Con quyết định rồi, xin ba chịu cực một chút dùm con. Tìm hiểu nhau không kỹ, vội vã cưới xin, để mọi chuyện cứ ngỡ là tốt đẹp tới rằng long đầu bạc, lại mau chóng tòi tẹ ra thì càng khổ.

Ông Định nhếch môi :

- Hừ ! Mày đã có một con đàn bà khác phải không.

Thấy Duy lặng thinh, ông Định dịu giọng :

- Đàn ông chơi bời là chuyện thường. Ba không cấm con vui chơi dù đã có vợ. Nhưng vì một con bé bá vợ nào đó mà phụ người mình từng thương yêu thì đúng hay sai ?

- Con không phụ ai hết. Có điều lấy nhau ngay bây giờ thì chưa được.

- Vậy mày đi mà nói với con Nga. Tao không biết đến chuyện của chúng bây.

Duy thản nhiên :

- Con sẽ nói với Nga. Rồi cô ấy phải đồng ý thôi. Nếu không con sẽ nhờ mẹ giúp ý. Thế nào cũng được.

Ông Định hơi nao núng trước thái độ tự tin của Duy. Con ông là một đứa ngỗ nghịch, nó từng cãi lời ông bao nhiêu lần rồi, ông không nhớ nữa. Nhưng chuyện lần này ông không thể để nó lấn át, vì danh dự của ông là một lẽ, lẽ quan trọng hơn là chuyện làm ăn và sự nghiệp ông tạo dựng mấy mươi năm nay.

Ông đã vui mừng vô cùng khi thấy Tố Nga gây được sự chú ý, và sau đó cột được trái tim của Duy. Xưa nay con trai ông không quan tâm đến phụ nữ. Từ hồi cấp ba đến lúc học đại học, Duy chỉ chúm mũi vào sách vở. Duy học giỏi và hơi nhát gái. Tố Nga là ... mối tình đầu của anh, cô đã hướng dẫn và dạy anhyêu. Trong môn học này Duy là cậu học trò ngỗ nghịch nhất, song vốn thông minh nên anh cũng mau chóng hiểu bài học đầu đời về yêu.

Gia đình Tố Nga là chỗ hợp tác làm ăn lâu năm với gia đình ông, nếu

Duy làm rể họ thì môn đăng hộ đối hơn. Do đó ông đã mau mắn đặt vấn đề cưới xin, dù vợ Ông không có cảm tình và tỏ thái độ lạnh nhạt với Tố Nga ra mặt. Lúc đó Duy đã bằng lòng, sao bây giờ nó lại cương quyết đổi ý thế này? Không lẽ trước khi đi Canada, vợ Ông đã.... tuyên truyền gì cho nó à ? Ái chà! Nếu bà về tới và biết Duy đổi ý chắc chắn bà sẽ ủng hộ nó. Lúc ấy chuyện hôn nhân không thành dẫn theo chuyện làm ăn rối rắm thì khổ cho ông.

Ông Định từ tốn nói :

- Suy nghĩ cho kỹ trước khi hành động. Liệu con sẽ làm được gì nếu không nhờ vào gia đình? Con nghĩ, với bằng kỹ sư điện toán và chút tài mọn, con sẽ dễ dàng leo lên những nấc thang danh vọng sao? Ba không đủ vốn để đầu tư cho con, nhưng nếu có gia đình Tố Nga hỗ trợ thì chuyện mở một trung tâm tin học hay dịch vụ tin học gì đó dễ như trở bàn tay. Ngày nay muốn thành công phải đầu tư nhiều, làm ăn lớn, còn mở ba cái cửa hàng tầm thường thì làm sao cạnh tranh được với ai.

Duy nhếch môi nói toạc ra suy nghĩ của mình :

- Ba cho rằng nếu cưới Tố Nga con sẽ xòe tay nhận tiền từ gia đình cô ta à ? Điều này chứng tỏ ba đã tính toán trước khi cố tình sắp xếp cho con quen Tố Nga. Con muốn nói tình cảm của mình bị lợi dụng là như vậy đó. Ba muốn con sẽ là người quản lý luôn tài sản của Tố Nga chứ gì. Nếu vậy thì ba làm. Ba may mắn cưới được mẹ, một người giàu có và hết lòng yêu thương chồng. Còn Tố Nga, không đơn giản như mẹ đâu. Nói đúng hơn là gia đình họ không đơn giản và con đã quá chán trò hai mặt này.

Nói dứt lời Duy đứng lên đi thẳng về phòng. Anh với tay lấy tấm thiệp sinh nhật rồi nằm vật xuống giường.

Trên đầu nằm của anh là con cá sấu nhỏ của Lam Uyên tặng. Nó đang quẫy đuôi há mồm như thách thức Duy. Còn Uyên, bây giờ em đang làm gì ? Suốt hai tháng trời nay anh đã lẩn tránh không đến nhà em mặc cho Hưng mời, mặc cho ba em nhấn đến để đàm đạo về khí công, về cách tập luyện sao cho mau bình phục.

Thật ra chỉ vì anh không muốn đến với em bằng tâm hồn nặng nề bởi

những điều chưa giải quyết xong, chưa dứt khoát được. Em có biết không, cách đây hai tháng, anh đã bỏ mặc em ngồi lại bên thềm, để đi như chạy trốn vì anh làm lẫn bao điều.

Thứ nhất, anh tưởng anh sẽ quên em dễ dàng vì anh đã yêu Tố Nga.

Thứ hai, anh tưởng Tố Nga yêu anh thật lòng như lúc nào cô ấy cũng thể hiện lòng yêu anh. Rồi cuộc hai điều trên đều là không tưởng mà nếu không bị “sốc” vì em, anh sẽ chẳng đời nào tự vấn trái tim mình để nhìn ra sự thật.

Tố Nga đã tạo cho anh thói quen cần cô ấy, vì lúc nào Nga cũng bám sát theo lo cho anh từng chút. Thoạt đầu anh cho rằng mình may mắn và hạnh phúc. Dần dà anh thấy mình mất tự do như hôm gặp em lần đầu ở quán kem, anh muốn bỏ mọi thứ để chạy theo em, nhưng làm sao được.

Rất nhiều lần Tố Nga đùa vui với anh rằng: Anh là gã khờ trong tình yêu. Cô ta đã nắm được gã khờ đó vì thích có anh chồng khờ, hay vì mục đích nào khác ?

Tại sao trước đây Tố Nga mặn nồng với Quang rồi lại bỏ anh ta để ... yêu anh ? Có phải vì Quang quá bản lĩnh, khó điều khiển, chứ không ngờ nghịch, dễ lèo lái như anh không?

Có thể tất cả sự hoài nghi của anh đều đúng. Nhưng làm sao anh giải bày với em hỡi Lam Uyên. Làm sao anh mở miệng nói yêu em khi chính anh đã nhận Tố Nga là vợ sắp cưới của mình. Anh đã sai lầm khi tiến tới quá nhanh với cô ấy, nhưng không phải vì vậy mà anh dứt khoát dứt bỏ những ràng buộc với Tố Nga được.

Anh phải sống trong trạng thái lưỡng chừng này đến bao giờ, anh vẫn chưa biết Lam Uyên à.

Bất giác Duy thờ dài. Anh úp cái thiệp lên mặt và nghe những âm thanh dễ yêu vang lên, đưa anh vào cơn mộng.

Đang chập chờn, Duy bỗng thấy mình bị hôn. Chẳng cần mở mắt, anh cũng thừa biết Tố Nga đang hôn mình. Duy nằm yên, anh không đưa tay kéo cô xuống kề bên như trước giờ anh vẫn háo hức làm khi

hai người một mình.

Tổ Nga chủ động ôm chầm lấy Duy, cô hôn như nuốt lấy môi anh. Duy cố gắng kềm chế nhưng sau cùng cũng siết lấy cô và khao khát hôn trả.

Tổ Nga khúc khích cười, cô để mặc anh vuốt ve âu yếm và bảo :

- Em tưởng anh tu sắp đắc đạo rồi chứ. Ai ngờ quỷ dữ vẫn là quỷ dữ. Hôn người ta rất cả môi ngộp cả mũi. Sao tham lam thế! Trước sau gì cũng thuộc về anh mà.

Duy lơ lửng hỏi :

- Sao em lại yêu một gã cù lần như anh nhỉ ?

- Sao hôm nay anh lại thắc mắc điều này nhỉ ? Lẽ ra anh nên tự hỏi sao anh yêu em đến mức cứ ở kề bên là anh vồ vập, ngấu nghiến, ghì siết thì đúng hơn.

Bình thường nếu nghe Tổ Nga hỏi với giọng đầy khiêu khích như vậy, Duy đã thể hiện ngay tính đàn ông đầy đam mê của mình rồi. Nhưng hôm nay thì không, anh khẽ nhích người ra. Tổ Nga nhíu mày :

- Dạo này anh lạ ghê, nóng bỏng đó rồi lạnh lùng đó. Em hỏi sao anh không trả lời ?

Duy gổi đầu lên hai tay :

- Anh đang suy nghĩ xem tình cảm anh dành cho em có phải là tình yêu thật sự không? Hay đó chỉ là một thói quen không thể thiếu của một người đàn ông trẻ khỏe, cạnh một người đàn bà đẹp, khiêu gợi như em.

Tổ Nga cười xòa :

- Anh khéo nghĩ ngợi. Tình yêu chẳng qua là một thói quen dễ thương thôi.

- Người ta vẫn dễ dàng thay đổi thói quen ấy chứ.

Tổ Nga lườm Duy :

- Người ta nào chứ không phải là anh nhé! Anh có chứ một thói quen duy nhất là quen có em, yêu em và quen chịu theo ý em.

- Em áp đặt anh đấy à ?

Tổ Nga cười. Cô vuốt ve vùng ngực nở nang, chắc chắn của anh, giọng ồm ồm :

- Em không áp đặt mà đang tập dần cho anh, để anh có thói quen phục tùng em.

Duy nhẹ nhàng nắm lấy tay Nga. Giọng anh khô khan :

- Anh đã quen rồi, không cần em phải làm thế nữa.

- Lại dối! Cứ y như con trai mới lớn. Hồng Linh nói em cực khổ chịu đựng, săn sóc, lo lắng cho anh như cô nuôi giữ trẻ quả là không sai. Đừng thấy người ta cứng rồi làm tới đấy nhé! Em mà bỏ là cho anh khóc mùi mẫn ...

Duy nhắm mắt lại như không muốn nghe giọng chảnh chọe của Tổ Nga. Lúc nào cô cũng nói năng như vậy, thế sao hôm nay Duy mới nhận ra rằng Nga thường làm người đối thoại phải khó chịu vì cách nói trịch thượng của mình. Trước đây Duy vẫn bào chữa rằng vì cô là con nhà giàu, quen được cưng chiều nên kiêu căng, phách lối một chút càng làm tôn tính cách lên chứ chẳng hề gì.

Người ta bảo “khi thương trái ấu cũng tròn” Anh có ghét bỏ gì cô đâu, sao tình cảm anh dành cho Tổ Nga ngày càng méo mó, càng phai nhạt vậy?

Có phải tại Lam Uyên không.

Tổ Nga nũng nịu ép sát vào anh. Tóc cô lòa xòa trên cổ Duy nhón nhột. Nén tiếng thở dài ... anh nhẹ nhàng vỗ vào vai cô như ru ngủ. Lòng Duy bứt rứt khôn nguôi khi nghĩ mình đang phụ tình Tổ Nga.

Chút ham muốn xác thịt của người đàn ông không bùng lên được, dù Tố Nga như một hỏa diệm sơn đang rừng rực gọi mời.

Có gì khổ sở hơn kẻ cận ôm ấp một người mà lòng lại cuồng điên nhớ về người khác. Duy với Tố Nga chưa phải là vợ chồng, tuy cả hai rất thân mật và chẳng lạ gì chuyện vuốt ve hôn hít nhau, nhưng nghĩ tới viễn cảnh mãi mãi phải sống với một người, và lén lút khổ sở nhớ về một người, Duy thấy không chịu nổi.

Anh đã quá sai lầm khi nghĩ những đòi hỏi của thân xác và tình yêu là một. Vì với Lam Uyên, anh chưa đời nào nhớ như nhớ đến Tố Nga và ham muốn như ham muốn Tố Nga.

Lam Uyên như một làn khói hư ảo, anh không bắt được nhưng cứ đeo đẳng làm anh đau đớn khôn khổ. Làn khói ấy mỏng manh, thuần khiết đến mức Duy sợ lỡ chạm tay vào khói sẽ vỡ tan.

Còn Tố Nga! Cô ấy là một thực thể nan giải mà lương tâm Duy không cho phép anh lìa xa cô.

Dường như nhận được sự hờ hững của Duy, Tố Nga hỏi ngay :

- Anh sao vậy ?
- Có sao đâu.
- Còn chối nữa. Nãy giờ cứ như mất hồn. Thấy ghét !
- Anh đã hôn em và đang nằm sát em còn đòi hỏi gì nữa.

Tố Nga ám ức :

- Nhưng mà trước đây anh đâu có như vậy.

Duy hỏi nhất gừng :

- Trước đây là bao lâu ? Là hồi nào.
- Là ... là ... là một hai tháng trước. Em thấy càng ngày anh càng không hết lòng với em.

Duy bật cười, anh ồm ồm :

- Chưa là vợ chồng, làm sao dám hết lòng với em được.

Đập vào vai Duy, Nga dẩy nẩy :

- Quỷ anh, ý em nói là hình như anh đang chán em thì phải chứ bộ.

Duy nhướng mày :

- Theo em thì tình yêu là một thói quen dễ thương. Đã là thói quen rồi, thì dễ thương tới đâu dần dà người ta cũng chán. Vì thật ra có gì nhàm chán hơn thói quen.

Tổ Nga lòng lên :

- Có thật là anh chán em không?

Duy thủng thỉnh trả lời :

- Anh chán tình yêu theo kiểu em nói. Vì anh cần một tình yêu chứ không cần một thói quen.

Tổ Nga ngồi nhồm dậy chống tay trên nệm và nhìn chăm chăm vào Duy như cố hiểu sâu hơn lời anh vừa nói.

- Ý anh muốn nói gì? Sắp cưới rồi, đừng chọc em giận, em ... xù, em ... xù luôn anh ráng chịu à nha.

Duy buột miệng :

- Ví dụ anh chịu cho em ... xù, em có đồng ý ... xù đẹp không?

Mắt Tổ Nga biến sắc. Cô linh cảm Duy không đùa với câu hỏi như đùa này đâu.

Tổ Nga để ý và thấy từ buổi tiệc sinh nhật đến giờ Duy thay đổi rất nhiều. Ngồi bên cô, thậm chí hôn cô nhưng hồn anh như gởi về đâu. Cô cố công tìm hiểu và thấy rõ mình chưa bao giờ hiểu về Duy.

Trước nay Tố Nga luôn tin rằng anh duy nhất yêu và trung thành với mình, nhưng càng gần đây cô càng thấy không phải vậy.

Khi đến với Nga qua môi giới của gia đình đôi bên, Duy quả là một anh chàng gà tồ nhút nhát. Tố Nga những tưởng với kinh nghiệm yêu từng có, cô sẽ làm quyền làm hành với Duy, rồi khi đã là vợ anh, cô sẽ làm chủ luôn cả cơ nghiệp mà cô biết anh không lấy gì làm bận tâm đến, chỉ vì nó chẳng hợp với lý tưởng anh đeo đuổi.

Nhưng bây giờ mọi điều cô suy tính xem ra chừng sắp đổ vỡ, vì anh chàng gà tồ bỗng dưng trở chứng. Nghĩ tới việc tiêu tan mộng ước, Tố Nga không giữ được bình thản cô lắp bắp :

- Anh đùa gì kỳ vậy? Thật sự anh muốn em.... Em xù anh hả ?

Duy lắc đầu :

- Đâu có.

Rồi anh thở dài khổ sở, ray rứt. Tố Nga suy nghĩ rất nhanh, cô vờ nằm xuống giường, giấu đầu vào gối rầm rức :

- Anh định thử em đấy à ? Anh không nghĩ tới tự ái của em chút nào hết. Anh phải biết anh là người tình đầu tiên và duy nhất của suốt cuộc đời em chứ.

Duy bỗng cười khan :

- Vậy Quang là người tình thứ mấy của em ?

Tố Nga hơi khựng, rồi lại lu loa :

- Em với anh ta không có gì hết. Đạo em còn giúp ba làm ở công ty, Quang có đeo đuổi nhưng em đâu có thềm. Té ra anh vì anh ta mà đạo này lạnh nhạt với em. Anh ghen với cái không có, thật khổ cho em hết sức.

Hít hít mũi, Tố Nga nói một hơi :

- Còn chẳng bao lâu nữa là cưới hỏi rồi. Em mong ngày tháng trôi cho

thật nhanh, đến lúc em là của anh rồi, anh khỏi phải ghen với ai.
Duy trầm giọng :

- Anh thì mong ngược lại.

Tổ Nga thở mạnh :

- Là sao chứ ? Anh đừng có chướng :

Duy khe khẽ lắc đầu :

- Anh không chướng cũng không hề ghen em với bất cứ ai. Sẵn dịp gặp nhau anh muốn bàn với em một chuyện

Tổ Nga lo lắng ngắt lời :

- Có quan trọng lắm không ?

- Quan trọng chứ.

- Chuyện gì vậy ? Anh làm em hồi hộp quá.

Duy nói nhanh :

- Chuyện hôn nhân của mình. Anh muốn chúng ta kéo dài thêm thời gian tìm hiểu nhau.

Tổ Nga ngớ ra rồi hấp tấp phản đối :

- Để làm gì cơ chứ trong khi ba mẹ đã chọn ngày rồi. Điều này không thể được. Anh đùa hơi ác đó.

Giọng Duy sắc lại :

- Anh không đùa, anh muốn dời ngày cưới thật mà. Không ai cản được đâu.

- Nhưng ... tại sao ?

- Anh muốn có sự nghiệp trước khi có vợ. Sự nghiệp do chính tay

anh dựng theo lý tưởng anh đã chọn chứ không theo ý ai hết.

Tổ Nga thừ ra, cô bị choáng váng vì bất ngờ. Không đời nào cô nghĩ Duy có thể nói như vậy với mình. Thật sự anh muốn gì khi đưa ra đề nghị này? Anh muốn làm áp lực để ba anh chi ra một số vốn cho anh mở cơ sở vì tính chết tiệt gì đó mà cô rất ghét phải không ? Hừ! Nếu thế thì so với Quang, Duy thủ đoạn đâu kém. Anh muốn đặt để Tổ Nga trước sự đã rồi. Nếu không vận động hai ông bố chịu theo ý anh, biết đến bao giờ mới tới ngày cưới.

Tổ Nga chưa chát nghĩ đến câu “vỏ quýt dày có móng tay nhọn.” Trong trường hợp này cô với Duy, chưa biết ai là vỏ quýt dày, ai là móng tay nhọn. Nhưng rõ ràng thế chủ động là do Duy rồi.

Nga nhỏ nhẹ :

- Đồng vợ đồng chồng tát bể Đông cũng cạn tại sao anh không nghĩ anh sẽ cùng em tạo dựng sự nghiệp ? Ba mẹ em sẵn sàng bỏ vốn ra giúp kia mà.

- Anh không muốn nhận sự giúp đỡ ấy, vì anh không thuộc hạng lấy gia tài của vợ làm gốc. Hừ ! Em nghĩ anh dời ngày cưới là để gây áp lực buộc ba mẹ anh, và bên em bỏ vốn ra cho anh đấy à? Em đánh giá anh thấp quá.

Tổ Nga không kiên nhẫn được nữa. Cô kêu lên :

- Vậy anh muốn gì khi đưa ra đòi hỏi kỳ vậy? Anh không nhận sự giúp đỡ của gia đình đến chừng nào mới có sự nghiệp khi bây giờ anh vẫn lông bông với hai bàn tay trắng. Và em em sẽ đợi anh tới bao giờ. Một năm, hai năm hay tới già ? Phụ nữ chỉ có một thời xuân làm sao em chờ anh được chứ.

Duy nói :

- Anh đâu buộc em đợi anh cả đời. Anh muốn chúng ta có thời gian tìm hiểu nhau kỹ hơn. Anh muốn yêu và được yêu thật sự.

- Anh cho rằng thứ tình cảm em cho anh là giả hay sao? Đúng là kiếm chuyện để ruồng rẫy em. Vì ai? Anh đã quen đứa nào khác? Nó

là ai, ở đâu hả ?

Tổ Nga nổi điên lên khi thấy Duy làm thinh. Sự im lặng của anh chẳng khác nào ngằm giải đáp rằng : “ Ừ, cô nghi ngờ đúng, tôi đã có người khác.”

Vớ cái gối liệng vào người anh, Tổ Nga vẫn chưa hả định vợ luôn cái mền liệng tiếp, cô bỗng nhìn thấy cái thiệp mừng sinh nhật.

Lẽ nào nỗi bất hạnh của cô bắt đầu từ đây. Nga nhào tới chụp Duy cũng nhào tới nhưng chậm hơn cô.

Tổ Nga hào hển giấu cái thiệp sau lưng, cô nhảy xuống giường lúi vào một góc và mở ra để xem cho kỹ. Đúng là cái thiệp của con quỉ nhỏ ấy, cô không thể nào nhầm được. Hôm đó Nga đã tức sôi lên đến mức muốn hất tất cả cái bánh sinh nhật to tướng xuống đất chỉ vì suốt buổi Duy cứ mân mê cái thiệp nhạc chẳng chú ý gì đến cô.

Rõ ràng cái thiệp này, bên trong có dòng chữ do Duy viết :

*Khoảnh khắc của tình yêu
Lặng im trong ánh mắt
Em và anh
Thời gian của chúng ta
Vĩnh viễn không gì bôi xóa nổi ...*

Duy sấn tới đòi :

- Trả lại cho anh.

- Không đòi nào. Anh trả lời đi. Những chữ này có nghĩa gì ?

Mắt Tổ Nga đánh lại. Cô nạt lớn :

- Trả lời đi đồ đểu. Phải anh mê con bụi đời tóc ngắn ngắn, mồm phì phà xì ke, tay lúc nào cũng cho vào túi, mặt vác hất lên trời y như bọn gái đứng đường đó phải không?

Thấy Duy nhún vai làm thinh, Nga điên tiết, cô hùng hổ như một mụ nạ dòng :

- Anh mê nó thật rồi chứ gì ? Vì nó mà anh muốn bỏ tôi chứ không phải vì sự nghiệp chó má nào cả. Thật là khốn nạn, thật là tồi tệ !

Mặt Duy tái lại :

- Tôi cảm em nhục mạ người khác. Trả lại cái thiệp cho tôi.

- Không, tôi sẽ giữ nó để làm bằng chứng nói chuyện với bố mẹ anh cho ông bà thấy anh là hạng người nào.

Thấy Duy làm lì bước tới, Tố Nga hơi hốt hoảng. Cô ré lên :

- Anh định làm gì vậy ?

- Đưa nó đây, nếu em còn tôn trọng anh.

- Đưa anh để anh ôm ôm, áp áp giấu ngay đầu nằm hả thà tôi xé nó.

Nói dứt lời Tố Nga mím môi xé toạc cái thiệp ra làm đôi rồi hả hê vứt xuống đất. Duy giận điên người, anh ngồi thụp xuống nhặt hai mảnh thiệp lên. Hai đứa bé đang chụm đầu vào nhau bị xé đôi tơi tả, cục pin nhỏ như cục áo văng ra, tiếng nhạc dễ thương không bao giờ vang lên nữa.

Mặt Duy nhăn lại đau đớn, anh gầm gừ :

- Đi ra khỏi đây ngay! Tôi chưa hề nói yêu ai ngoài em ra, nhưng kể từ bây giờ tôi đã quên tất cả. Em hãy coi như mình chưa hề quen biết nhau.

Tố Nga đờ mặt ra lo lắng, cô biết mình đã đại dột khi lòng lộn lên như sư tử Hà Đông thế này. Bây giờ phải làm sao đây? Nga đâu thể để mất người mình đã lựa chọn dễ như vậy. Cô hoàn toàn hơn con nhỏ bụi đời kia về mọi thứ mà! Anh dám đòi dòi cả ngày cưới xin vì con nhỏ đó, có nghĩa là anh dùng kế hoãn binh để lôi cô ra dần dần đây mà.

Càng suy nghĩ Tố Nga càng tức. Thay vì im lặng tìm cách hay nhất để kéo Duy quay về với mình, Tố Nga dấy lên :

- Vì con điếm thúí ấy mà anh đuổi tôi. Được rồi, tôi sẽ nói với ba mẹ anh xem ông bà giải quyết chuyện này ra sao.

- Em không cần nhọc công. Ba tôi đã biết rồi và ông sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của tôi đâu.

- Anh không thể nói như vậy được. Anh không thể bỏ tôi vì con đàn bà khác.

Duy cười khẩy :

- Tất cả đều là em nói. Duy nhất tôi chỉ đề nghị dời ngày cưới hỏi vì lý do có công ăn việc làm đang hoang. Em lại suy diễn đủ điều rồi làm hỏng cả quà sinh nhật người ta tặng tôi. Bây giờ chưa là gì của nhau, em đã như thế. Sau này em còn lẩn lút tới chừng nào.

Nghe Duy nói đến “sau này”, Tổ Nga nhẹ nhõm. Cô vẫn còn hy vọng nhiều ở Duy, dù cô biết tổng lòng anh đang hướng về con nhỏ đó.

Tổ Nga bình tâm trở lại, nhưng cô vẫn giữ nguyên thái độ đồng đánh của một tiểu thư quen được cưng chiều từ bé. Hơi trẻ mỗi một chút, Nga bảo :

- Không có lửa thì làm sao có khói. Anh thấy đó, từ trước đến giờ, em luôn nhìn anh, lo cho anh từng chút. Lúc này nghe anh đòi dời ngày cưới vì lý do hết sức mơ hồ, làm sao em nhìn được. Bây giờ giả vờ như em đồng ý nghe lời anh. Vậy anh định đến chừng nào sẽ cưới nhau. Một năm hay hai năm nữa.

Duy tránh né :

- Bây giờ anh muốn được yên. Em về đi. Chúng ta sẽ bàn chuyện này vào dịp khác.

Tổ Nga khiêu khích :

- Em sẽ ra khỏi phòng anh, nhưng em chưa về khi chưa biết ý kiến của bác trai. Em không mất anh dễ dàng như những lời anh đề nghị đâu. Với em, tình yêu vẫn là thói quen, anh khó bỏ quên thói quen

lắm. Nhất là những thói quen mà hiện tại anh đang cố không nhớ tới vì nghĩ nó quá trần tục.

Duy chẳng thêm để ý thái độ dần dỗi của Tố Nga khi cô bước đi. Anh vuốt nhẹ tấm thiệp và ráp nó lại. Duy thấy mình đã phạm một sai lầm lớn khi vội vã nói với Tố Nga vấn đề hệ trọng vừa rồi.

Tình yêu đâu phải là trò đùa. Anh đã dại dột khi đùa với chính bản thân mình.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 6

- Nhanh nhanh lên dùm chị ! Sao hôm nay em chậm chạp quá vậy Lam Uyên ?

Dù nghe Mai Phương căn nhắc, Uyên vẫn thủng thỉnh cho tay vào túi đi ung dung như đang ngắm cảnh:

Cô phớt tỉnh bảo :

- Làm gì chị hồi như giặc vậy! Hôm nay em có chậm như ốc sên cũng chẳng ai dám trách, vì đây có phải phần việc của mình đâu, chịu làm dùm là may rồi đó.

Mai Phương dịu dàng :

- Đã làm ơn thì làm ơn cho trót. Anh Quang dặn phải làm xong trước khi xe tới.

- Mặc kệ anh! Em có ba đầu sáu tay đâu mà ráp ráp là xong. Tự nhiên hôm nay phải làm cu li khuôn vác có tức không! Công nhận bà Sáu Hương nghĩ có lựa ngày thật ta ơi.

Mai Phương thở dài :

- Chị cũng chẳng sung sướng gì khi phải kêu réo, hối thúc em làm việc của chị Sáu, nhưng đây là việc từ thiện, đừng vừa làm vừa cần nhằn mắt hết ý nghĩa.

Lam Uyên nhún vai, không thêm để ý tới lời của Mai Phương, cô khom lưng lấy một chiếc áo thun đưa lên ngắm rồi buột miệng :

- Toàn là đồ trẻ em. Đẹp quá chứ.

- Ờ! Đồ phé phẩm. Nói là đồ phé phẩm chứ đem ra chợ thử coi, khối tiền. Phé phẩm của đồ xuất khẩu có giá lắm đấy.

Bỏ từng bộ quần áo đã vào bịt nilon vào thùng giấy Lam Uyên tò mò :

- Bộ đem bán sol hả? Thứ này ngon hơn đồ sida nhiều.

Mai Phương gạt :

- Tâm bậy! Họ đem cho cô nhi viện đó.

Lam Uyên nhếch môi :

- Từ tâm quá nhỉ! Đây chắc lại là đề nghị của anh Quang , người luôn có nhiều ý kiến lắm lợi cho công ty ?

Thản nhiên trước câu mỉa mai của Uyên, Mai Phương nói :

- Chẳng biết ý kiến, ý ruồi gì của ai, nhưng phụ trách việc từ thiện này là con gái phó giám đốc Khiết, một người thích làm phúc để cầu duyên.

Lam Uyên bật cười :

- Sao chị biết cô ta làm phước để cầu duyên ?

- Sao lại không. Trước đây cô ta và Quang từng yêu nhau thắm thiết ấy chứ. Quang định tiến thân và giàu lên nhờ cô nàng này. Nhưng hình như cô ta chê ảnh thì phải.

- Cô ta chê anh Quang nghèo chớ gì.

Mai Phương gật đầu :

- Đúng là như vậy, và sau đó, cô ta tìm được một anh chàng vừa giàu vừa khờ.

Phương chưa kịp nói thêm thì hai người đã nghe có tiếng chân đi vô.

Lam Uyên nhìn ra ngõ ngang khi thấy Tổ Nga đang kênh kiệu bước vào. Mắt cô ta tóe lửa khi nhận ra Uyên đang đứng xếp quần áo.

Mai Phương vội lên tiếng :

- Cô Nga khỏe không. Dạo này ít thấy cô quá.

Không thềm mỉm cười xã giao với Phương, Tổ Nga hất mặt về phía Uyên hỏi trống:

- Nhân viên mới hả ?

- Dạ.

- Anh Quang đâu ?

- Hình như ảnh trên văn phòng.

Tổ Nga khó chịu :

- Sao người ta báo với tôi, ảnh ở đây ?

Lam Uyên buột miệng :

- Nếu nghĩ là anh ta ở trong kho này thì xin mời chị tự nhiên tìm. Chúng tôi đâu thể giấu ... thủ trưởng của mình.

Tổ Nga đành giọng :

- Tôi không hỏi đến cô em đừng hỗn hào chen vào. Phải biết giữ thân phận mình chứ.

Dứt lời Tổ Nga lừ mắt nhìn quanh một vòng thị uy rồi dần gót bước trở ra.

Lam Uyên bấu môi :

- Lúc nào cũng cà chớn.

- Ủa em biết cô ta hả ?

- Đã gặp một vài lần, nhưng bà ta vào đây chi vậy chị Phương ?

Mai Phương nhăn nhó :

- Trời đất! Thì Tổ Nga là con gái phó giám đốc Khiết, cô ta vào đem quần áo đi cho chớ còn làm gì nữa.

Mặt Lam Uyên thừ ra :

- Vậy ... Vậy chị nói anh chàng khờ là Duy phải không ?

Mai Phương hốt hoảng nhớ ra Duy là bạn của anh Lam Uyên, cũng là người đưa con bé vô đây làm, nên vội vàng khỏa lấp.

- Chị muốn nói khờ có nghĩa là hiền lành tử tế, chớ không phải hạng ăn chơi quậy phá như người ta.

- Mà có đúng là trước khi yêu ông Duy, bà Nga từng yêu ông Quang lắm thiết không ?

Mai Phương chớp mắt nói lảng đi :

- Chuyện ấy xưa như Diễm rồi! Hỏi chi cho mệt, tốt nhất là nhanh tay lên, chị thấy coi bộ cô ta kên kên em thì phải.

Lam Uyên khinh khỉnh :

- Xì ! Bộ hể là con phó giám đốc rồi thì muốn kên ai kên hả. Dù sao em cũng là em gái của bạn anh Duy mà. Tổ Nga bất lịch sự như thế, rõ ràng không coi ảnh ra gì hết.

Mai Phương tỏ vẻ lo ngại :

- Người ta là chủ muốn sa thải mình lúc nào không được, em mới ra đời chưa biết gì đâu. Con của phó giám đốc đôi khi còn quyền hành hơn cha nữa đấy.

Hất mặt về phía cửa kho, Mai Phương mím môi :

- Có chuyện rồi đấy em gái.

Lam Uyên thấy Quang đi về phía hai người, theo sau là Tố Nga với gương mặt thật dễ ghét.

Liếc sơ một vòng, Quang cười cười :

- Chà! Hai em cứ thông dong như đi ăn cỗ thế chắc chết. Xe đậu ngoài cổng này giờ, sao chưa chịu khiêng đồ ra.

Lam Uyên ngọt ngào :

- Tụi em làm xong rồi, chỉ chờ lệnh của anh thôi. Vì anh mới thật sự là “sếp” của bọn em.

Quang xuề xòa :

- Lam Uyên định làm khó anh đấy sao ? Người nhà cả mà sao phải chờ lệnh anh chứ ?

Tố Nga lạnh lùng :

- Ai người nhà với ai, tôi không biết. Với tôi, công việc phải ra công việc, đừng y người nhà với nhau mà vừa làm vừa trượng.

Lam Uyên cự lại ngay :

- Xin lỗi ! Chị vừa nói ai vừa làm vừa trượng vậy ?

- Tôi nói em. Hừ, không hiểu anh Quang nghĩ sao mà tuyển một cô nhỏ như vậy vào làm nhân viên, trông bộ dạng thật chướng mắt.

Uyên còn chưa biết nói gì thì Quang đã cười rất khế :

- Lam Uyên không phải do anh tuyển vào, em trách Duy thì đúng hơn.

Tổ Nga sửng người lại, giọng cô ta rít lại :

- Thì ra là thế ! Thảo nào.

Tủm tủm cười, Quang kéo Nga ra một góc và nói nhỏ :

- Cô bé vừa đẹp vừa bướng y như nụ hồng đang sung sức hé nở, nhưng lại được che chắn với bao nhiêu gai nhọn. Anh chồng sắp cưới của em có đôi mắt tinh đời đấy chứ.

Tổ Nga sa sầm mặt xuống vì đau, nhưng cô vẫn thì thầm đáp trả :

- Giúp người khác là việc tôi và Duy hay làm. Anh định dùng con bé đó để chia cách chúng tôi à ? Coi bộ đầu óc vốn có nhiều mưu mô của anh tầm tối quá rồi đó.

Liếc Tổ Nga một cái tình tứ, Quang nói :

- Anh vẫn còn yêu em, vì vậy anh đâu thể bỏ qua những chuyện đại loại có thể làm em và Duy xa nhau. Cho em biết, hấn vẫn thường lui tới nhà Lam Uyên. Duy không thật thà như em vẫn chủ quan nghĩ thế đâu. Chưa chi mà anh ta đã thích ăn vụng rồi. Tệ thật.

- Im đi.

Tổ Nga dùng dùng bước ra ngoài truyền lệnh :

- Ba phút nữa phải xong cho tôi đi.

Quang nhún vai rồi nói với Lam Uyên và Mai Phương :

- Làm ơn chuyển hàng ra xe dùm anh.

Khoanh tay trước ngực, Uyên đáp :

- Tụi em không phải là cu li khuôn vác. Đừng được đăng chân lên đăng đầu, bóc lột sức lao động của phụ nữ nghe.

- Khổ anh quá! Văn phòng có còn ai đâu ngoài hai đứa em ra.

Lam Uyên mai mĩa :

- Còn anh làm gì mà không kể vào chung với bọn em, trong khi ở đây anh là phái mạnh.

Quang chắc lưỡi :

- Anh có ngại gì chuyện này vì đây là việc thiện. Các cô phải làm cho nhiều việc thiện vào.

Lam Uyên chua ngoa :

- Em ăn hiền ở lành từ xưa đến giờ, đâu có tội gì đâu mà phải làm việc thiện.

Quang miệng lưỡi :

- Thôi được! Ở đây anh là kẻ tội lỗi nhất. Em mau mau làm phúc cho anh đi Lam Uyên, Mai Phương nữa.

Uể oải đứng dậy, Uyên bảo :

- Được thôi, em luôn có lòng từ bi và bao dung rộng lượng.

Khom người xuống cùng bê thùng quần áo với Uyên, Quang nói :

- Rộng lòng, bao dung nhưng em không vị tha chút nào. Em giận dai nhất thế giới.

Uyên cười nhạt :

- Chuyện đó còn tùy thuộc người ... đối diện.

Thấy Quang cười gượng, tự dưng Lam Uyên ngửa miệng :

- Trông anh và Tổ Nga xứng ghê.

- Nghe ai đồn bậy bạ gì mà nói tào lao vậy. Duy nghe được chắc hẳn chém anh quá.

Lam Uyên vờ vịt :

- Anh sợ anh Duy chém, chứ đâu có sợ em buồn. Bởi vậy em không tin anh là phải lắm mà. Này! Lúc này anh to nhỏ gì với Nga mà bà ta tha cho em vậy.

Quang nhìn Uyên nói nhỏ :

- Anh bảo em là người yêu của anh.

Lam Uyên mím môi buông tay, thùng quần áo rơi xuống đất làm Quang la lên :

- Trời ơi ! Suýt dập chân anh rồi.

Không thèm phụ tiếp, Uyên quay trở lại chờ Mai Phương :

- Em với chị kiêng chung để hơn. Anh Quang đi nhanh quá, theo anh không kịp.

Mai Phương xua tay :

- Chị cũng sợ dập chân lắm, nên thôi để chị ráng kéo một mình vẫn hơn.

Lam Uyên nhún vai, cô thừa biết Phương muốn làm ra vẻ nặng nhọc cực khổ để Quang chú ý đến. Đối với Quang, Mai Phương vẫn yêu một cách mù quáng, âm thầm, cam chịu mà Lam Uyên mà không sao hiểu nổi.

Riêng phần Quang, kể từ hôm bị cô ... mời về cho cô đóng cổng đến nay, anh ta luôn dửng dưng lạnh nhạt với Uyên, bù lại Quang chăm sóc Mai Phương từng chút trước mặt cô như để chọc tức.

Lắm lúc Uyên cũng tức thật vì tính vốn háo thắng, Uyên đâu thể chịu nổi thói lượn lờ của Quang. Hôm nay vì lẽ gì anh lại vui vẻ, đùa cợt

với cô như thế. Nhưng cũng có thể Quang bốt phét với Tố Nga rằng Uyên là người yêu của anh, để lấp đi cái mặc cảm bị cô ta phụ rẫy ngày nào. Ai mà biết hư thật ra sao, khi Quang vốn chẳng vừa gì.

Gật gù nhìn Mai Phương ra chiều thông cảm, Lam Uyên bảo :

- Chị thích như vậy em đâu nỡ làm khác ... Ráng lấy điểm với anh chàng đẹp trai ấy đi. Em về phòng đây.

Vừa huýt gió, Uyên vừa suy nghĩ đủ thứ. Nhìn dáng vẻ, thái độ của cô, ai cũng cho rằng Lam Uyên đang vui. Chỉ có cô mới biết là mình đau khổ ra sao khi nhớ tới Duy. Anh không đến nhà Uyên nữa, dù Hưng nhắn và gặp tận mặt rồi anh ấy mấy lần.

Bao giờ Duy cũng viện cớ là bận công việc không có thời gian rảnh.

Chắc anh sợ gặp Lam Uyên. Anh sợ phải dây vào con bé có tình cảm đơn phương với mình. Anh sợ cô sẽ làm ảnh hưởng tới hạnh phúc anh đang có với Tố Nga chứ gì.

Và cũng có thể lúc nào đó vui miệng đã khoe với vợ sắp cưới là “con bé y như bụi đời, phì phà thuốc lá” ngồi ủ rũ trong quán café một mình vì nó thất tình anh, cho nên khi gặp Uyên, Tố Nga đã ghét và thậm chí còn coi thường cô ra mặt.

Lẽ nào Duy ác đến như vậy.

Lam Uyên thơ thẩn ngồi xuống ghế, Tố Nga gõ gót giày đĩnh đạc đi vào. Tới trước mặt Uyên, cô ta xỉn xỉn ngón tay hăm dọa.

- Đừng ngu dại tưởng Duy nghĩ tới mày. Đàn ông họ không ngốc đâu. Nếu mày còn lén phét với anh, tao sẽ cho người lột truồng mày ra giữa xí nghiệp này, cho thiên hạ xem rõ đũa giắt chông người khác.

Lam Uyên đứng phắt dậy :

- Chị đừng có nói bậy, tôi xem anh Duy như anh Hai thôi.

Tố Nga cười thâm độc :

- Tao cũng mong như vậy. Nhưng coi chừng đó. Tao không thích mày quen với chồng tao. Hãy nhớ lời tao nói, không thì tao xé mày làm đôi y như đã xé cái thiệp mừng sinh nhật hôm nào.

Lam Uyên tức muốn nín thở, cô nhục nhã vì những lời nanh nọc chanh chua quá sức của Tố Nga nên không nói được lời nào, mặc dầu Uyên cũng ngỡ ngáo, ba đá chả thua ai.

Vừa lúc ấy Quang bước vào. Dù ngạc nhiên trước thái độ của cả hai, anh vẫn phớt lờ và bảo :

- Đã chuyển hai thùng quần áo ra xe. Mời Tố Nga ra cho Mai Phương ký nhận.

Đợi Nga ra khỏi phòng, Quang mới hỏi :

- Cô ấy nói gì với em vậy.

Lam Uyên bực bội :

- Cô ta ghen.

Mắt Quang lóe lên tia tinh quái :

- Chắc là không phải ghen với anh rồi.

- Anh là gì mà cô ta ghen với anh.

- Vậy mới có chuyện đáng nói khi Nga ghen em với anh chàng ấy, người ta sắp cưới nhau rồi, đừng ảo tưởng.

- Cám ơn lời khuyên của anh. Em thực tế lắm. Lúc này nếu không nghĩ tình anh Duy đã đem em vào đây làm, cũng như nghĩ tới nhỏ Hồng Linh, em đã cho bà ta biết thế nào là lẽ độ rồi.

Quang bật cười trước cách nói của Uyên. Anh bất ngờ :

- Nhưng Duy có nhiều cảm tình với em đấy chứ.

- Anh lại chế dầu vô lửa. Nói thế mà nói được cũng hay. Bộ muốn hại

chết em hả?

Quang chép miệng :

- Thôi đi em bé ời. Anh không khờ đến mức bị em qua mặt đâu. Nếu cả hai không có gì với nhau, Duy chẳng tận tâm, tận tình tới nhà thăm nom bác trai như thế.

- Duy là bạn của anh em. Anh đừng xuyên tạc.

- Anh liếc sơ qua thái độ của hấn và em rồi đưa ra nhận xét, chứ chẳng xuyên tạc ai hết. Đạo này chắc Duy vẫn thường ghé, nên vào đây em mới lạnh nhạt với anh phải không.

Lam Uyên nghi ngờ khi nghe giọng nói chắc nịch của Quang. Lẽ nào cô lại sơ xuất để lộ con người thật của mình dữ vậy.

Thấy Uyên làm thinh, Quang tượng tưng nói tiếp :

- Thật ra Duy hợp với em hơn Tổ Nga.

Lam Uyên nhúu mày mai mỉa :

- Cám ơn nhận xét khác thường đó của anh. Nhưng anh đừng đợi nghe em nói rằng: trông anh xứng với Tổ Nga hơn là Duy ghen.

Quang nhún vai :

- Điều đó còn tùy thuộc vào em nữa.

Lam Uyên hoang mang :

- Tùy thuộc là thế nào ?

Quang đưa đẩy :

- Từ từ suy nghĩ sẽ hiểu ra thôi. Anh bao giờ cũng vì em, và mong em được hạnh phúc.

Lam Uyên chống tay ngẫm nghĩ lời của Quang. Anh ta nói vậy là

nghĩa gì? Rồi Tố Nga nữa, cô ta căn cứ vào đâu mà lồng lộn ghen lên thế kia. Nhất định Duy phải kể chuyện anh đã hôn cô cho Nga nghe rồi! Nếu đúng là vậy, thì Lam Uyên cũng là phút đùa vui của Duy thôi. Thật là nhục! Vậy mà sao hai tháng nay cô trông ngóng anh từng ngày từng buổi, trong khi anh không xứng đáng được cô hoài mong như vậy.

Quang đi khỏi phòng rồi, nhưng Uyên vẫn còn ám ức vì câu nói mập mờ của anh ta. Chắc chắn Quang phải có ẩn ý với câu đùa đầy sau cùng trước khi bước đi. Anh ta có vì cô hay vì bất cứ ai đâu cơ chứ? Nếu anh ta có vì cô đi chăng nữa thì trước hết Quang cũng vì bản thân mình mà thôi.

Mai Phương bước vào với gương mặt ửng đỏ, không cần chú ý đến Lam Uyên, cô úp mặt xuống bật thút thít khóc.

Thừa biết vì ai rồi, nhưng Uyên vẫn phải khách sáo hỏi :

- Chuyện gì vậy chị Phương ?

Vừa hít hít mũi, Phương vừa trệu trạo nói :

- Ảnh đã đi với Tố Nga, cô ta có nghĩ gì tới đâu mà tò tò theo không biết xấu hổ chớ.

Lam Uyên chép miệng :

- Anh Quang lung tung như vậy mà chị vẫn chịu được. Hay thật.

Mai Phương cam phận :

- Có là gì của người ta đâu mà ghen. Lỡ làm cho ảnh bực thì càng khổ hơn. Tại mình yêu thì chịu, anh có cần một người nghèo, không thân thể như mình đâu. Quang vẫn tiếp tục đeo đuổi cô gái nhà giàu kia, chị tin chắc như vậy.

Lam Uyên sửng sốt :

- Nhưng người ta đã có nơi có chốn, Tố Nga sắp cưới tới nơi rồi mà.

Mai Phương buồn bã :

- Anh Quang luôn nuôi tham vọng làm giám đốc công ty này, muốn vậy chỉ có cách cưới Tổ Nga. Ảnh không hề giấu mong muốn này với chị, ngược lại Quang còn tuyên bố làm bất cứ việc gì để có được cô ta. Lúc này nhìn đôi mắt đầy tự tin của ảnh, chị có cảm giác cơ hội đang mỉm cười với Quang. Anh đã tìm ra cách kéo Tổ Nga trở về với mình, và chắc chắn Quang sẽ làm được việc đó.

Vậy là Lam Uyên đã rõ lời Quang nói trước khi rời khỏi phòng rồi. Anh ta quả là kẻ thủ đoạn. Nếu Quang kéo được Tổ Nga về với mình, Lam Uyên có nên vui không nhỉ, khi nghĩ tới Duy.

Giọng Mai Phương đều đều như cái kính :

- Biết Quang xem mình như đồ chơi sao chị vẫn cứ yêu, cứ khổ. Em thấy chị dại dột không Uyên ?

Uyên lơ đãng gật đầu rồi chìm trong cõi riêng của mình. Cô đang bối rối và tăm tối quá.

Tình yêu nào cũng xúi người ta trở nên dại dột hay sao nhỉ ?

Lam Uyên rời khỏi bàn ăn vừa lúc chuông cửa reo, cô nói với bà Mười :

- Để con mở cổng. Chắc dì Mai về chứ không ai đâu.

Bà Mười lắc đầu :

- Tao nói là thằng Hưng về, chứ không phải con Mai.

- Ai cũng được mà.

Lam Uyên nhanh nhẹn kéo cánh cửa cho Hưng đẩy xe vào, cô bối rối đến mức mất tự nhiên khi thấy sau anh là Duy.

Tránh ánh mắt của Duy, Lam Uyên khép cổng lại rồi hấp tấp bước vòng lối bên hông để vào nhà bếp.

Cô không muốn gặp anh khi những điều vừa xảy ra sáng nay vẫn còn in rõ mồn một trong hồn, mà càng nghĩ, Uyên càng thấy nhục nhã vì bị Tổ Nga coi thường.

Lâu nay Duy không ghé xem cô ra sao. Bữa nay tự nhiên anh lại đến. Đó có phải là một tình cờ không? Dù thế nào cô cũng muốn tránh mặt Duy. Xuống tới bếp Lam Uyên loay hoay bên bà Mười với tâm hồn trống vắng kỳ cục.

Dì Mười nghiêng nghiêng đầu lắng nghe và hỏi :

- Thăng Hưng nói chuyện với ai vậy ?

Lam Uyên cộc lốc :

- Anh Duy.

- Cha, cái thằng đi đâu biệt tăm mấy tháng nay. Ba mầy trông nó tới lắm. Nếu không nhờ nó chỉ sách vở rồi chỉ chỗ cho ba mầy tới tập khí công, chắc tới nay cha mầy còn nằm một chỗ mà la, chớ chưa cử động được như ngày nay đâu. Con rót nước đem lên mời người ta, chớ ai đâu trốn dưới bếp như vậy.

Lam Uyên ngồi thừ ra, cô không ừ hử gì hết, làm bà Mười phát cáu lên. Định rầy rà tiếp, thì bà thấy Hưng bước xuống với điệu bộ mệt mỏi. Anh lên tiếng :

- Con đói bụng quá.

Dịu ngay cơm nóng xuống, bà ngọt ngào :

- Thì ăn cơm. Con rửa mặt xong là có cơm nóng ăn ngay. Ờ, thằng Duy có ăn với con không? Nó đâu rồi ?

Hưng lắc đầu. Anh vốc nước lên khỏa khỏa vào mặt rồi nói :

- Nó vào thăm ba rồi. Bữa nay con mệt và bức mình hết biết. Lỡ hứa kêu nó tới với ba, nên mệt thì con cũng ráng chờ nó về đây, đi dọc đường đói run tay luôn.

Bà Mười ca cẩm :

- Làm việc cố xác đến hồi nằm một đồng thì nhà này hết thời luôn.
Con cực khổ vậy để được cái gì hả Hưng ?

- Dì hỏi nghe ngộ thật. Ba năm đó thì con phải để tâm đến công việc của ba, dù không được quyền tham gia trực tiếp con cũng biết bà ta làm ăn ra sao chứ.

Lam Uyên chen vào :

- Vậy bây giờ anh đã biết được gì về việc dì Mai thay ba toàn quyền điều hành cái khách sạn mini ấy.

Hưng khoát tay :

- Em hỏi chuyện đó làm chi cho mệt xác.

- Anh nói nghe cũng ... ngộ thật vậy chắc em không phải người trong gia đình này.

Hưng lắc đầu :

- Nhưng anh gánh vác đủ rồi, em còn bé, để tâm hồn thanh thản tốt hơn.

- Hai mươi một tuổi, đã đi làm việc, đã vào đời rồi, em không còn bé như anh và ba nghĩ đâu. Xem ra em biết nhiều chuyện hơn anh tưởng đó.

Vừa bới cơm vào chén Hưng vừa hỏi :

- Em biết chuyện gì, nói thử anh hai nghe coi ?

Lam Uyên ra vẻ bí mật :

- Em chỉ biết một tình tiết nhỏ thôi, nhưng quan trọng vô cùng.

Hưng giục :

- Biết cái gì nói đại đi.

Uyên chưa kịp nói, dì Mươi đã gắt :

- Để cho nó ăn cơm cái đã. Con đem nước lên cho khách thì hay hơn.

Hưng lắc đầu :

- Dì Mươi làm việc đó cho nó đi. Còn Uyên, em nói chuyện em biết thử coi.

Lam Uyên nói nhanh :

- Ba đã đồng ý đóng cửa khách sạn rồi, lý do vì dì Mai nói thu nhập quá thấp, đã không lờ lại còn phải lỗ tiền thuê người phục vụ.

Thấy Hưng im lặng, cô nói tiếp :

- Chỗ đó bà ta sẽ cho thuê để thành lập một công ty dịch vụ du lịch, và ba cũng đã đồng ý.

- Sao em biết ?

Lam Uyên nhếch môi :

- Tình cờ nghe được, chứ không phải em lén nghe. Có vậy em mới phục lẫn mồm mép của dì Mai. Bà ta nói đủ cách để ba bỏ luôn ý định biến cái khách sạn ấy thành một trung tâm tin học như ý anh đề nghị.

Buông đũa xuống, mặt Hưng lăm lì bực bội :

- Công ty dịch vụ du lịch là công ty gì, chức năng của nó ra sao ? Cho nó mượn địa điểm mỗi tháng thu vào được bao nhiêu ?

- Chuyện đó em không rành.

- Em nghe ba nói với dì Mai hồi nào ?

- Chiều hôm qua. Lúc anh tới nhà Vi Lan.

- Xem như công cốc. Từ sáng đến giờ anh lo đi tìm hiểu cách xin mở Trung Tâm Vi Tính, vốn liếng, máy móc. Chán chưa từng thấy.

Thở dài một cái, Hưng than :

- Hình như các ông bố thường không tin vào khả năng của con cái hay sao ấy.

Lam Uyên nhìn anh ái ngại, cô buồn vì thấy ba mình quá tin vào dì Mai. Từ lúc ông nằm một chỗ tới giờ, bà ta hầu như toàn quyền mọi việc làm ăn. Hưng không cách nào chen vào được. Một phần vì chưa có kinh nghiệm trong việc này, một phần vì thương cha, không muốn gây xáo xáo trong nhà, Hưng im lặng chịu nhục.

Khi nghe bà Kiều Mai than thở xa gần rằng cái khách sạn của gia đình thu nhập ế ẩm dẫn đến lỗ lã, Hưng đã đề xuất ý kiến của mình và đặt rất nhiều hy vọng vào cha. Nào ngờ bà Mai đã làm vỡ hy vọng của anh.

Không nén được lòng, Lam Uyên bảo :

- Chắc chỉ có ba mình là như vậy thôi. Cho em thấy như ba Vi Lan hay ba những đứa bạn khác, ông nào cũng tôn trọng ý kiến và khả năng của con cái.

Hưng trầm tư :

- Không hẳn thế đâu. Hiện tại Duy cũng như anh. Muốn có một cơ sở riêng theo ý mình nhưng ba nó cũng không đồng ý giúp vốn. Ông muốn Duy làm phụ tá cho ông để sau này làm giám đốc xí nghiệp may xuất khẩu đó.

Lam Uyên chớp mắt :

- Ba anh Duy muốn thế cũng đúng, vì dẫu sao ông cũng có hướng phát triển tương lai cho anh. Làm giám đốc một xí nghiệp may xuất khẩu vẫn ngon lành hơn giám đốc một khách sạn quèn như khách sạn nhà mình. Ấy vậy mà ba có dự định để anh làm giám đốc đâu.

Ngập ngừng rồi Uyên nói tiếp :

- Em chả hiểu sao anh Duy không theo sự nghiệp sẵn có của ba mình trong khi bên vợ anh cũng muốn vậy.

- Chuyện Tổ Nga có muốn vậy không, anh chả biết, nhưng dạo này Duy buồn lắm. Nó gây gổ gì đó với Tổ Nga rồi nhất định dời ngày cưới lại. Ba nó giận đã từ nó rồi.

Lam Uyên lấp bắp :

- Thật vậy sao ? Nhưng lý do gì mà anh Duy làm thế ?

Hưng lắc đầu :

- Anh chưa kịp hỏi kỹ, nhưng có lẽ Duy muốn có sự nghiệp trước khi lập gia đình. Một sự nghiệp đúng theo ý nó muốn.

- Nhưng có vợ giàu thì đâu ảnh hưởng gì tới công danh sự nghiệp. Trái lại, đôi khi nhờ vợ mà người ta làm nên ấy chứ.

- Ý em muốn nói những kẻ đào mỏ ấy hả ?

Lam Uyên làm thinh. Cô biết Hưng đang bực bội nên không hé môi nói thêm lời nào nữa. Lòng cô chột rối bời với những điều vừa nghe. Chắc chắn là Tổ Nga và Duy có chuyện xích mích, chuyện ấy có liên quan gì tới cô không, mà Tổ Nga lại độc mồm mắng như thế.

Lam Uyên khắp khởi hy vọng, và thấy mình chả khác Quang là mấy. Cô cũng mong Tổ Nga và Duy gặp trắc trở để lôi kéo anh về phía mình. Bây giờ niềm hy vọng đó mỗi lúc một lóe sáng, cô nên vui mừng đi chứ. Duy đã giận ... vợ, đã tìm đến với cô rồi đây này. Phải biết giữ lấy anh trước khi anh và Tổ Nga làm lành lại với nhau.

Mặt Uyên nóng bừng bừng với những suy nghĩ vừa rồi, cô xấu hổ khi thấy mình độc ác đến mức muốn có tình yêu, hạnh phúc bằng sự đau khổ, bất hạnh của người khác.

Đang dằng co với bao nhiêu mâu thuẫn trong lòng, Uyên chột nghe

giọng Hưng quả quyết :

- Nhất định anh sẽ hỏi ba vấn đề này.

Lam Uyên lo ngại :

- Anh định chọc giận ba hay sao ? Đạo này ba đỡ hơn trước nhiều nhờ tập luyện, lỡ ba lại nổi trận lôi đình rồi có chuyện gì thì ân hận cũng đã muộn.

Hưng nắm tay xuống bàn :

- Hừ, bà Mai biết mình nhịn nên ngày càng làm tới. Đạo này bà đi sớm về trễ, có ngó ngang gì tới ba đâu. Bà chỉ vào thăm ông khi cần đòi hỏi, yêu sách chuyện làm ăn.

Bà Mười than thở một tràng :

- Ba mày mắc nợ con Mai. Ta nói thế tụi bây cười, nhưng thật là thế, mà nếu không nó đâu mù quáng nghe lời như vậy để rồi bao nhiêu vốn liếng dành dụm sẽ tiêu tan hết vì tay con đó. Tao nói thế tụi bây coi đúng không. Lúc đó nó sáng con mắt ra thì muộn rồi. Ừ hự! Tao nói thế, ba tụi bây giận.

Rồi như chịu không nổi, dì Mười thì thăm đầy bí mật :

- Đạo này Kiều Mai quen với một thằng Đài Loan bụng bự mắt hí ...

Lam Uyên sửng sốt :

- Ai nói với dì vậy ?

Dì Mười đáp gọn lỏn :

- Tao thấy.

Hưng vội vàng nói :

- Nhiều khi dì ấy giao tiếp với khách. Nghĩ tầm bậy là chết đó.

- Tụi bây không tin thì thôi, tao nói đâu là đúng đó.

Lam Uyên ngờ vực :

- Không lẽ dì Mai lại như vậy, trong khi ba tốt với dì quá sức.

Bà Mười cười khẩy :

- Vậy chứ ba con quen biết Kiều Mai trong trường hợp nào, nếu không phải trong trường hợp cô ta xin vào làm tiếp viên, phục vụ cho khách sạn ? Kiều Mai không có lòng tự trọng đâu. Nếu có, nó đã không tranh dành cái khách sạn đó với anh em con.

Hưng đi tới, đi lui trong bếp :

- Chắc chắn dì Mai đã tính toán mọi thứ, bà ta có kế hoạch nên mới dẹp khách sạn, cho thuê điểm mở dịch vụ. Con phải hỏi ba cho ra mới được, đâu thể nào để dì ấy lộng quyền.

Bà Mười kêu lên :

- Ngay bây giờ à ? Chưa nên đâu.

Giọng Hưng lạnh lùng :

- Hôm nay không hỏi thì coi như xong chuyện rồi. Sau này còn gì nữa mà hỏi.

Tới trước mặt, anh nói như ra lệnh:

- Ra phòng khách ngồi chờ, anh sẽ nói với Duy là em có chuyện muốn hỏi, để nó ra với em.

Lam Uyên phát hoảng :

- Nhưng em làm gì có chuyện muốn hỏi. Anh định hại em chắc.

Hưng gạt :

- Thì phịa ra một thắc mắc nào đó Bình thường mồm em có ... quai xách, sao hôm nay lại ngốc vậy.

- Có cần gấp gáp đến mức phải ... tổng Duy ra với em như thế không.

Hưng cầu nhàu :

- Anh không đủ kiên nhẫn đợi. Anh muốn biết tại sao ba đã hứa với anh rồi lại thay đổi nhanh như vậy. Việc anh làm hoàn toàn đúng đắn, hợp yêu cầu phát triển của xã hội mà.

Nói dứt lời Hưng xăm xăm đi lên nhà trên. Dì Mười ngao ngán nhìn theo :

- Tính nó y như tính thằng Trí. Muốn là phải làm ngay cho được. Bởi vậy ngày xưa dù biết mẹ con đã có người đi hỏi, ba con vẫn đeo đuổi. Nó đeo đến mức ông ngoại con sợ, phải thoái hôn bên kia, gả mẹ con cho nó, thằng nghèo rớt mồng tơi nhưng giàu máu liều mạng.

Lam Uyên ngạc nhiên :

- Bộ mẹ con trước kia có người đi hỏi thật hả? Sao con không nghe ba nói kìa.

- Nó nói làm gì chuyện đó. Vì cũng chính chuyện ba mày cướp vợ của người khác nên gia đình mày sau này mới sinh ly tử biệt đó chứ.

Lam Uyên tỏ vẻ không bằng lòng :

- Sao dì Mười lại nói ba cướp vợ người khác?

Bà Mười đều giọng :

- Chuyện thật xảy ra gần y như vậy. Tao nói làm sao bây giờ.

- Bộ mẹ con có chồng rồi mới lấy ba hả ? Lúc nãy dì nói mới đám hỏi thôi mà.

Bà Mười giải thích :

- Thì đám hỏi rồi là thành vợ chồng chứ còn gì nữa. Mẹ mày bỏ chồng theo ba mày, nên ông ngoại mày phải bấm bụng gả.

Lam Uyên nghi ngờ :

- Sao ba mẹ con gan quá vậy ?

Ra vẻ rành đời, bà Mười phán một câu :

- Tình yêu mà! Mấy sông chả lội, mấy đèo chả qua. Mẹ mày là con cứng nên mới dám làm vậy. Nó hiểu quá cái cau "hùm dữ chẳng nở ăn thịt con." Ông ngoại mày có giận cách mấy cũng thôi.

Lam Uyên quá bất ngờ trước điều dì Mười kể. Nghĩ đến hiện tại, cô buồn bã nói :

- Vậy mà bây giờ ba lại say mê người đàn bà đó hơn thương tụi con. Với ba, mẹ con chắc chắn không còn chỗ nào trong tim.

Bà Mười ngần ngừ một chút rồi rù rì :

- Chẳng qua tại nó hận mẹ con.

Trợn ngược mắt lên, Lam Uyên bất bình :

- Tại sao lại hận, trong khi mẹ con một lòng một dạ thương ba.

Bà Mười chưa kịp trả lời, Lam Uyên đã nghe giọng Hưng ới ới gọi.

Cô bước lên phòng khách với tâm trạng hoang mang tột cùng. Uyên chẳng kịp chuẩn bị để nói chuyện với Duy. Mọi việc dồn dập kéo đến, thôi thì cứ để xem ... "con tạo xoay vần tới đâu."

Mỉm cười trống rỗng với câu lầy Kiều, Lam Uyên vuốt lại mái tóc ngắn ngắn có cái đuôi rất dễ ghét ở phía sau ót, rồi cố giữ vẻ phớt đời cố hữu, cô nhẹ nhàng ngồi xuống.

Duy mỉm cười thay lời xã giao mở đầu. Tim Lam Uyên rộn lên một nhịp, cô đan hai tay vào nhau, cố tìm lời để bắt chuyện, nhưng cái mồm có ... quai của Uyên hôm nay sao kỳ thế, nó cứ mím chặt lại

như lo sợ mới khổ.

Hai người im lặng ... kình nhau. Uyên ngớ ngẩn buột miệng :

- Trông anh Duy gầy hơn trước đây nhiều.

- Uyên có biết tại sao không ?

Cô tránh né :

- Em không tò mò chuyện người khác nên làm sao biết được.

Rồi cô dừng dừng nói tiếp :

- Đôi khi lo nghĩ việc quan trọng của đời mình, người ta cũng gầy đi ấy chứ. Ồm o một chút mà hạnh phúc, em cho rằng cũng nên.

Duy khe khẽ lắc đầu. Anh chưa biết phải nói sao cho Lam Uyên hiểu tình trạng của mình hiện nay. Nếu Hưng không nằng nặc đòi chờ anh tới đây, chắc Duy vẫn chưa đủ “can đảm” gặp Lam Uyên, dù lòng anh nhớ cô quay quắt.

Anh cố gắng thản nhiên gợi chuyện :

- Đạo này đi làm có gì vui không? Kể cho anh nghe với ? Em dễ thương như vậy chắc trợ lý giám đốc Quang phải tốn nhiều thời gian chăm sóc, chịu đựng lắm.

Vừa nói xong Duy đã ân hận, khi thấy lời của mình pha đầy vẻ ghen tuông, mai mỉa. Duy càng bứt rứt khi bị Lam Uyên nhìn bằng cái nhìn trách móc.

Anh vội vã nói :

- Xin lỗi, anh chỉ đùa thôi.

Hai người lại rơi vào im lặng nặng nề khốn khổ. Chịu không nổi khoảng trống ấy, Lam Uyên đứng dậy bỏ ra ngoài, cô ôm đầu ngồi phịch xuống hành lang. Gió buổi đầu hôm làm cô thấy nhẹ nhõm. Uyên hồi hộp nghe bước chân Duy đến gần bên cô.

Giọng anh đã tự nhiên và gần gũi hơn :

- Giận anh thật sao Lam Uyên ?

- Không! Có điều em không chịu nổi cách hỏi của anh. Thật tình anh biết là em rất ghét, ghét lắm kia mà. Tại sao lại hỏi như khơi vết đau của em vậy ?

Duy buồn bã trách thay câu trả lời :

- Em nghĩ gì mà nói rằng “ôm o một chút mà hạnh phúc, cũng nên.” Em cũng thừa biết anh không hề vì cô ta mà.

Lam Uyên nghiêm giọng :

- Em không thể biết anh vì ai, nhưng sáng nay em có gặp chị Tố Nga nơi làm việc.

- Cô ấy đã nói gì?

Uyên buột miệng cười chua chát :

- Nói nhiều lắm, và lời nào cũng chứng tỏ mình đầy quyền lực.

Duy lo lắng ngắt lời Uyên:

- Tố Nga xúc phạm đến em chứ.

- Anh đã nói gì với chị Nga để bây giờ phải hỏi em câu này.

Duy dịu dàng nhìn Uyên :

- Anh không bao giờ nói gì về em với Tố Nga hết.

Uyên bấu môi ẩm ức :

- Vậy sao chỉ đòi xé em ra làm đôi giống như xé cái thiệp sinh nhật ?

Nhớ tới những lời hăm dọa ghê gớm của Tố Nga, Uyên tức tối la lên.

- Anh ác lắm! Đã đùa cợt với em còn về kể cho vợ nghe để vào xí nghiệp mắng trong khi em chưa hề làm gì có lỗi với chị ấy hết.

Duy cau mày :

- Tổ Nga thật là quá quắt, cô ta ghen tuông mù quáng đến thế là cùng. Anh thành thật xin lỗi, mong em hiểu rằng anh không hề đùa cợt hay nhắc đến tên em trước mặt Nga.

Trầm giọng xuống đầy xúc động, Duy thăm thì :

- Vì với anh, em là điều gì đó rất thiêng liêng, anh không muốn bất cứ ai chia sẻ hết, em có tin không?

Lam Uyên trấn tĩnh lại bằng cái lắc đầu thật nhanh :

- Không! Em không tin. Anh với anh Quang đều mồm mép như nhau, ai mà tin nổi.

Duy sa sầm mặt xuống :

- Em không được so sánh anh với Quang. Có thể em không tin lời anh vì anh không có gì làm bằng để em tin hết. Nhưng nếu vợ anh vào với Quang là em sỉ nhục anh.

Lam Uyên cười nhạt :

- Anh ghét Quang vì anh ta đeo đuổi Tổ Nga chứ gì ? Nếu anh chị có giận nhau vì lý do nào đấy, anh cũng nên chịu lép vế một chút để năn nỉ làm lành trước đi, không thôi mất vợ đấy.

Duy tự ái trước giọng điệu đầy khiêu khích của Lam Uyên, anh hỏi :

- Em ngụ ý gì mà nói vậy ?

- Em không ngụ ý gì hết mà chỉ nói theo mắt thấy tai nghe. Anh Quang không từ bỏ ý định theo đuổi Tổ Nga của anh đâu. Nếu anh yêu chị ấy thì nên làm hòa đi. Em nói thật đó.

Duy thản nhiên nói :

- Vợ chồng là do duyên số. Yêu nhau chưa đủ giữ nhau suốt đời đâu. Từ lúc quen Tố Nga đến giờ, anh vẫn biết Quang còn đeo đuổi cô ấy. Nhưng Tố Nga đâu phải là đứa bé để anh phải lo, phải giữ. Đến bây giờ Tố Nga vẫn còn quyền lựa chọn mà.

Đưa tay búng một viên sỏi trên nền gạch xuống thềm, Lam Uyên trầm ngâm :

- Anh nói chuyện của mình nghe bàng quang như bình luận chuyện thiên hạ. Em có cảm giác anh chẳng chú ý đến lời em vừa rồi. Anh không sợ mất chị Tố Nga thật à ?

Duy nhìn Lam Uyên :

- Anh không quan trọng đến việc đó nữa.

Cô cười khẽ :

- Tự tin quá nhỉ. Vậy anh quan trọng đến chuyện gì ?

Duy im lặng tựa người vào vách tường. Làm sao anh có thể trả lời câu hỏi đơn giản của Uyên được. Thấy Duy làm thinh, Lam Uyên cũng ngồi bó gối. Ngước nhìn trời, cô thấy ngôi sao đỏ cô đơn lóe những tia yếu ớt mong manh.

Ánh sáng từ hành tinh xa nghìn trùng ấy vẫn đến được tận đây. Nhưng gần kề như cô với Duy bây giờ lại không đến được thấu lòng nhau. Anh đang nghĩ gì vậy ? Sao giữ mãi nỗi niềm riêng của mình. Anh không biết em khao khát được chia sẻ cùng anh buồn vui hờ Duy.

Lam Uyên gục đầu buồn bã. Cô sai rồi khi mong muốn cái không dành cho mình. Cô nên đi vào nhà, tránh xa Duy thì hơn. Nếu cứ ngồi kế bên anh trong bóng tối thơm mùi dạ lan hương thế này, thì đúng là Lam Uyên cố tình quyến rũ ... chồng người khác như lời Tố Nga đã nói.

Vừa đứng dậy, Uyên đã bị Duy nắm tay kéo mạnh. Mất thăng bằng cô ngã nhào vào lòng anh và nghe giọng anh tha thiết.

- Lam Uyên, em có biết anh nhớ em đến mức độ nào không ?

Uyên vội đẩy Duy ra, cô lắp bắp :

- Em không biết gì hết ngoài việc anh và chị Nga sắp đám cưới. Em van anh buông em ra.

Giọng Duy rành rọt :

- Không có đám cưới nào cả. Anh đề nghị hủy rồi.

- Hủy hay dòi lại ?

- Hủy hay dòi cũng như nhau thôi. Anh đã dẫn vật khổ sở suốt hai tháng nay. Anh không thể sống với một người, mà nhớ thương ray rứt tới người khác.

Lam Uyên ngỡ ngàng :

- Anh thay đổi dễ dàng như vậy sao ? Anh cho rằng em vui sướng cướp tình yêu của người khác à ?

Duy bất ngờ với phản ứng của Uyên. Anh bối rối :

- Anh không nghĩ vậy. Nhưng anh tin là em yêu anh. Chúng ta sẽ hạnh phúc nếu được bên nhau.

Lam Uyên thừ người ra trong vòng tay anh. Cô mím môi nói :

- Yêu anh là tội lỗi của em. Nhưng em không thể để tội lỗi dắt mình đi. Em không cho phép mình dễ dãi chấp nhận một người mau đổi thay như anh. Em không thể Duy à! Anh làm em sợ Anh làm em thất vọng khi nghe lời vừa rồi.

- Lam Uyên !!!

Mặc cho Duy gọi tên mình, cô đẩy mạnh anh rồi ù té chạy.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 7

Nhìn gương mặt lạnh như tiền của ông Định, Lam Uyên biết ngay có chuyện chẳng hay. Ông ta cần gì ở cô mà phải thân chinh xuống tận cơ sở vệ tinh này, nếu không phải vì cậu con trai cứng đầu đã bỏ nhà đi cả tuần nay.

Giương mắt chịu đựng tia nhìn đầy ác cảm của ông, cô bình tĩnh lên tiếng trước :

- Thừa giám đốc gọi cháu.

Chẳng gật đầu hay ừ hử gì, ông Định chỉ tay vào ghế :

- Ngồi xuống đó đi cô Uyên.

Lam Uyên nhỏ nhẹ :

- Dạ cảm ơn ông.

Nét mặt ông Định dịu xuống. Vẫn chưa chịu bắt đầu câu chuyện, ông tiếp tục hút dở điếu thuốc rồi lơ lửng hỏi :

- Nghe nói cô cũng ghiện thuốc lá ? Tôi mời cô một điếu vậy.

Chơi với vì câu nói bất ngờ của ông, Lam Uyên làm thinh cùng bao điều suy nghĩ trong đầu....

Vậy là rõ rồi! Chắc chắn Tố Nga đã nói xấu cô với ông bố chồng tương lai. Ông ta gọi cô lên đây để đuổi việc chắc – nhưng nếu muốn thế, ông cần gì thân chinh làm cho mang tiếng chứ.

Thấy ông Định đẩy hộp thuốc lá về phía mình, Lam Uyên thủng thẳng nói :

- Cháu nghĩ chắc giám đốc không gọi cháu lên đây để mời hút thuốc. Cháu muốn biết lý do.

Khá lắm! Ông Định khen thầm và thầm so sánh, nhận xét.

Con bé có chiếc cằm chẻ bướng bỉnh này dễ thương và xinh hơn Tố Nga nhiều. Con trai ông đã chết mê chết mệt vì đôi mắt trong sáng, cử chỉ tự nhiên duyên dáng này cũng đúng thôi. Con bé không điệu hạnh kiểu cách như Tố Nga, khiến ông yêu thích. Giống như người ta ngần ngại trước một bông hoa dại trên đồng cỏ mệnh mông sau khi đã quá chán những bông hồng cấm trong lọ pha lê sang trọng.

Con bé này thu hút hơn cả hoa dại, khổ nỗi Tố Nga lại chưa xứng là một nụ hồng trong bình pha lê mới chết.

Tính cách tự tin, thẳng thắn của Lam Uyên gây cho ông Định ấn tượng tốt, tuy thế ông vẫn nhớ những ý định đã được tính toán sẵn.

Dụi tàn thuốc vào gạt tàn và chờ cho nó tắt ngấm ông mới lên tiếng :

- Tôi muốn nhờ cô giúp một việc.

- Xin giám đốc cứ nói rõ. Nếu đúng chuyên môn, cháu sẽ làm tốt và làm nhanh nữa ạ.

Ông Định gật gù :

- Tôi thích những người năng động như cô. Những việc làm này không đòi hỏi chuyên môn mà đòi hỏi lương tâm, trách nhiệm ...

- Xin bác cứ nói rõ việc cháu phải làm.

Im lặng một chút, ông nói :

- Tôi nhờ cô thuyết phục thằng Duy trở về nhà, để giúp tôi trong việc trông nom xí nghiệp này.

Lam Uyên kêu lên :

- Cháu không làm được việc đó. Vì cháu không có tư cách nào để thuyết phục Duy hết.

Hơi chồm người về phía trước, ông Định trầm giọng :

- Nhưng cô là người có khả năng cao nhất để làm việc này so với chúng tôi.

Lam Uyên máy móc lặp lại :

- Chúng tôi ?

Ông Định thần nhiên gật đầu :

- Đúng vậy! So với tôi và Tổ Nga, vợ sắp cưới của nó, cô có nhiều khả năng thuyết phục hơn hết.

Lam Uyên nhếch môi cười vì câu nói thông của ông Định. Mặt cô ngược cao lên đầy kiêu hãnh :

- Xin lỗi giám đốc, cháu không thể làm việc này, dù đúng là cháu có nhiều khả năng.

Lời từ chối thẳng thắn của Uyên làm ông Định ngược. Ông đổi ngay cách nói :

- Đây là trách nhiệm của cô đấy. Cô là nguyên nhân chính khiến Duy bỏ gia đình, bỏ Tổ Nga. Cô đang phá hạnh phúc của người khác, cô thừa biết mà.

Lam Uyên khó chịu khi ông Định trút lỗi cho cô sỗ sàng thô bỉ như vậy, nhưng cô vẫn mềm mỏng :

- Bác nói vậy tội nghiệp cháu. Anh Duy làm gì cháu hoàn toàn không biết, cháu không phá hoại hạnh phúc của ai hết.

Ông Định nhướng mày :

- Hừ! Thật vậy sao ? Nếu không vì cô, thằng Duy đâu có từ hôn với Tổ Nga, gây phiền phức cho tôi trong giao tiếp, trong quan hệ làm ăn như vậy. Nếu là người tự trọng cô nên buông nó ra, đừng đeo theo

quyến rũ nó nữa.

Lam Uyên uất người vì nhục :

- Cháu không hề đeo đuổi hay quyến rũ anh Duy. Cháu không hề yêu anh.

Ông Định cười gằn :

- Nhìn đôi mắt mấp máy của cô, tôi thừa biết cô đang tự dối lòng mình. Nếu cô yêu Duy thì đã sao mà phải chối ?

Lam Uyên ượng ngạnh nhìn trả lại ông Định. Ông nói quanh co để cô bối rối và làm theo yêu cầu của ông ta :

- Có phải cháu rất yêu Duy không ?

Nắm hai tay vào nhau, Uyên đáp :

- Trước đây cháu yêu và khổ sở vì tình yêu đó. Nhưng bây giờ hết rồi.

- Tại sao vậy ?

Lam Uyên lắc đầu nói nhỏ :

- Có lẽ cháu đã làm.

Ông Định gõ tay trên bàn :

- Tôi thích tính thành thật của cháu. Đã không còn yêu Duy, cháu sẽ giúp tôi chứ ? Tôi là người làm ăn, do đó rất sòng phẳng, không nhờ vả cháu suông đâu.

- Nếu cháu từ chối, chắc chắn bác cũng sẽ tính toán sòng phẳng theo kiểu bị từ chối.

Không nghĩ rằng Lam Uyên hỏi ngược lại mình theo kiểu mai mỉa, nên ông Định ngớ ra, rồi nổi ngay trận lòi đình :

- Đúng là thứ mắt dạy, tự cao, tự đại. Cô thách thức tôi đấy phải không ?

Lam Uyên bình tĩnh :

- Cháu chỉ muốn nói rằng, cháu không thể giúp bác việc này, và sẵn sàng chấp nhận bề trái sự sòng phẳng bác sẽ đưa ra.

Nhìn vẻ bướng bỉnh như một đứa con trai của Lam Uyên, ông Định dần lòng xuống khi nghĩ ông hoàn toàn chưa hiểu gì về cô, ngoài những điều Tố Nga vừa thút thít khóc, vừa nói xấu. Theo lời Tố Nga thì Lam Uyên là một con bé chuyên nghề làm tiền để hút sách. Hay là con nhỏ này đang muốn ông phải chi thật hậu theo yêu cầu của nó ?

Tuy nghĩ thế nhưng ông vẫn tò mò muốn biết rõ hơn về Lam Uyên, ông hỏi bằng giọng dịu dàng hơn :

- Cháu quen Duy trong trường hợp nào ?

Lam Uyên chớp mắt :

- Cháu với Hồng Linh là bạn học hồi phổ thông, anh Duy với anh Hai cháu cũng học chung ở Bách Khoa.

Ông Định hơi ngạc nhiên :

- Thì ra là như vậy. Nhưng sao tôi không hề nghe các con nhắc đến anh em cháu?

- Hồi học chung, cháu với Hồng Linh không ngồi gần và không thân nhau. Anh cháu với anh Duy chắc cũng thế. Hai người mới hợp nhau khi đi làm chung đây thôi.

Ngập ngừng, Lam Uyên nói tiếp :

- Anh cháu cũng có nỗi đam mê như anh Duy, và cũng không được toại nguyện như anh.

Ông Định nheo nheo mắt :

- Đam mê về vấn đề gì ?

- Hai người muốn mở một trung tâm Tin Học và đều không được gia đình ủng hộ.

- Thế cháu có bao giờ suy nghĩ để hiểu xem tại sao gia đình từ chối không ?

Lam Uyên thẳng thắn đáp :

- Dạ có chứ. Chính vì vậy nên cháu không thể thuyết phục anh Duy được, theo cháu thì ước muốn của anh là đúng.

Ông Định trừng mắt :

- Cô dạy khôn tôi đấy à?

- Dạ cháu không dám thế. Có điều thấy anh Duy và cả anh hai cháu buồn rầu rồi uống rượu khốn khổ quá, nên cháu nói đại ý mình, để từ chối yêu cầu của bác.

Nhìn như xoáy vào Lam Uyên, ông đánh giọng :

- Từ chối yêu cầu của tôi tức là không muốn làm việc ở đây nữa. Chắc cô chưa nghĩ tới điều này ?

Lam Uyên gật đầu :

- Vâng, đúng là cháu chưa nghĩ tới. Nhưng nếu có nghĩ tới, cháu vẫn từ chối yêu cầu của bác. Xin phép bác cháu ra ngoài.

Nói dứt lời Lam Uyên đứng dậy bước đi. Ông Định nhìn theo rồi dằn mạnh cây viết xuống bàn.

Bọn trẻ đời nay đứa nào cũng mất dạy hết. Trong đám đó con ông và con bé nó mê như điên đảo, chắc là hàng cao thủ. Chúng nó không biết kính trọng và tuân thủ ý kiến cha mẹ và cả giám đốc của chúng. Để bảo vệ suy nghĩ ngông nghênh của mình, chúng chấp nhận bỏ nhà, thôi việc một cách dễ dàng.

Lẽ nào già đời, nhiều kinh nghiệm sống như ông lại thua chúng?

Nhất định ông phải bắt Duy trở về nhà cho bằng được.

Ông Định chột thờ dài. Nói là nói cho vơi bức vạ thôi, chứ ông biết không phải dễ hốt lại cho đầy bát nước đã đổ.

Hôm đó nếu không bị Tổ Nga nheo nhéo bên tai, khóc than kể lể, chắc ông chưa giận đến mức lớn tiếng mắng Duy, và khẳng khẳng đuổi anh ra khỏi nhà đâu.

Bây giờ ông biết tính sao, khi một tuần nữa vợ Ông ở Canada sẽ về tới, ông rất sợ nước mắt của bà, thằng Duy nắm được yếu điểm của ông nên nó nhất định làm già đây mà.

Trước đây mấy lần, vợ Ông đã đề nghị nên chiều ý, giúp vốn cho Duy, ông viện đủ lý do để từ chối, lần này nó làm eo bằng cách bỏ nhà đi chắc ông....thua quá. Bên vợ Ông rất giàu, cơ nghiệp này gây dựng lên nhờ đầu óc khôn ngoan của ông một phần, phần cơ bản quan trọng là nhờ gia tài của vợ. Ông muốn Duy cưới Tổ Nga và đi theo con đường ông đã từng đi, nhưng nó không chịu thì thôi lại còn mai mỉa ông nữa. Hừ, thật là quá sức. Bộ nó không biết câu “ của chồng công vợ” hay sao chứ ? Với ông, câu tục ngữ này chúng chả sai, nếu ông không bỏ mồ hôi nước mắt, ngày đêm suy mưu tính kế đến bạc đầu trước tuổi, thì gia sản của vợ làm sao được nhân lên gấp bội như ngày nay.

Đúng là con ông trẻ người non dạ, bộp chộp ngu si, lý tưởng suông rỗng toẹt. Nó sung sướng từ nhỏ nên không bao giờ hiểu được, muốn có đồng tiền và cả danh vọng, ông đã phải chịu bao nhiêu đắng cay tủi nhục.

Nó không hiểu gì hết! Ông Định đứng dậy bỏ ra khỏi phòng với tâm trạng nặng nề bức dọc.

oOo

Vi Lan ngạc nhiên khi thấy bộ dạng thất thểu của Lam Uyên. Không tí lia mồm mép như thường ngày, Uyên ngồi phịch xuống salon và nói như than :

- Cho tao ly nước đi Lan. Mệt quá.

Lam Uyên ôm đầu nhớ lại những lời đã nói với ông Định, rồi thở dài ngao ngán nghĩ tới ba mình. Cả hai ông đều không tin vào khả năng con cái. Ba cô còn tệ hơn khi nghe lời vợ kể thất hứa với anh Hưng. Kết quả anh cô dùng dùng bỏ nhà đi đến ở với Duy.

Dì Mười bảo rằng “Hai thằng thất chí ở chung với nhau, chắc sáng say chiều xỉn”. Cô không hiểu rõ lắm nguyên nhân Duy bỏ nhà. Nhưng cô nhớ cách một đêm, sau đêm cô vùng bỏ chạy để anh ngồi một mình ngoài thềm, Duy trở lại rủ Hưng đi nhậu.

Đêm ấy nhìn Duy mới dễ sợ làm sao! Dưới ánh sáng vàng mờ mờ của ngọn đèn ngoài hành lang, mặt anh lăm lăm trong khác hẳn ngày thường, làm như không cần biết tới Lam Uyên, anh chấp tay sau lưng đi tới đi lui khiến cô nóng mặt và tự ái vô cùng.

Hai người kéo nhau đi tới khuya. Khi Duy thả Hưng xuống thì anh đã say mềm. Lè nhè đập cửa rồi chân đá qua đá lại Hưng vào nhà ới một đồng trước cửa phòng dì Mai, khiến bà ta làm rầm lên giữa đêm thanh vắng. Ông Trí mắng Hưng một trận ầm ĩ chưa từng có. Thế là sáng hôm sau anh cuốn gói ra đi, chẳng thềm nghe lấy dầu một lời cô năn nỉ.

Dạo này Lam Uyên đang buồn đủ thứ, bây giờ lại thêm chuyện vừa xảy ra, chán phèo! Cô không muốn ở nhà ăn không ngồi rồi, xòe tay xin tiền. Khổ nỗi người làm ra tiền bây giờ đâu phải là ba, ngược lại tiền bạc đổ vào chữa trị cho ông lại nhiều nữa, nên không có việc làm thật khó cho cô. Nhưng biết sao hơn.

Đặt ly nước vào tay Lam Uyên, Vi Lan nhỏ nhẹ :

- Chuyện gì vậy ?

- Tao nghỉ làm rồi.

Vi Lan ngạc nhiên :

- Tại sao ? Tổ Nga cho mày nghỉ hả?

Lắc lắc đầu, Uyên uống từng ngụm nước rồi đáp :

- Tao làm đơn xin nghỉ vì thấy khó lòng quá. Ông Định, ba anh Duy đã gặp và yêu cầu tao thuyết phục ảnh trở về nhà.
- Thật vô lý khi buộc mày như vậy. Chính vì không chịu, nên mày mới nghỉ làm phải không ?
- Ờ! Tao cũng có tự ái chứ. Ông ta đánh giá tao thấp khi bảo rằng ông không nhờ vả suông Anh Duy có ông bố thực dụng và vật chất quá. Tiếc thật.
- Thì như vậy ảnh mới không hợp nên bỏ ra ở riêng. Dạo này, nhìn ảnh thấy tội lắm. Vừa thất chí lại cộng thêm thất tình.

Lòng Lam Uyên chột nao nao khi nghe Lan nói tiếp :

- Trách anh phụ bạc. Tổ Nga để đến với mày là trách có một chiều. Tình yêu kỳ lạ lắm! Biết đâu từ trước đến giờ Duy chưa thật sự yêu, đến khi gặp mày, trái tim ảnh mới thật sự rung động thì sao ? Còn mày nữa ? Mày cũng cảm anh chàng đến mức ra ngẩn vào ngơ chớ bộ ... Cứ vì tự ái rơm làm khổ người ta, làm đau trái tim mình chi vậy ? Tao dám cá với mày một ăn mười là anh Duy không đời nào trở lại với bà Tổ Nga.

- Căn cứ vào đâu mà mày nói như đinh đóng cột vậy ?

Vì Lan hình hình mũi :

- Danh ngôn tình yêu nói rằng ... “Người ta không thể yêu trở lại người mình đã chán” tao căn cứ vào đó. Được chưa ?
- Dĩ nhiên là được với mày. Còn tao thì xin hai chữ bình an. Vì tao cũng không thể yêu trở lại người đã làm mình thất vọng.
- Đúng là cố chấp. Cứng đầu. Anh em nhà mày làm tao phát chán.
- Chán tao thôi, sao lại kéo luôn anh Hưng? Mày mà chán ảnh nữa, chắc ảnh sống hồng nổi đầu. Ảnh từng hồ hởi khoe mà chẳng biết xấu hổ rằng “Nhờ có Vi Lan, anh mới không nản khi gặp toàn chuyện buồn”.

Mặt Lan hơi đỏ lên một chút rồi cô lại cầu nhàu :

- Biết nói vậy mà cứ làm người ta lo.... bỏ nhà đi như anh có phải là cách giải quyết hay nhất không? Anh Duy bỏ nhà này để đến nhà kia cũng của anh, nhằm làm áp lực với ông bố. Còn anh Hưng bỏ nhà đến ở ké bạn bè. Hai người không giống nhau. Anh Hưng bỏ đi, sẽ mất tất cả. Còn anh Duy hả? Khi mẹ anh ở Canada về, anh sẽ có tất cả. Để mầy xem tao nói đúng không

Lam Uyên thắc mắc :

- Sao mầy biết mẹ anh về, anh sẽ có tất cả ?

- Tao suy đoán, vì trước đây Hồng Linh kể rằng mẹ nó cưng anh Duy khiếp lắm. Lần này ông bỏ nhà đi làm áp lực, để gì mẹ Ông không chiều ý.

Lam Uyên nhún vai :

- Chỉ là phỏng đoán thôi nhằm nhò gì. Như ba tao đã hứa với anh Hưng rồi, mà ông còn nghe lời bà Mai xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ. Xù đẹp thì sao ?

Nhìn vẻ đăm chiêu của Vi Lan, Uyên hỏi :

- Mầy biết nhà anh Hưng đang ở không ?

- Chi vậy ?

- Tao muốn gặp anh Hưng nhờ anh tìm việc làm khác.

Vi Lan chép miệng than :

- Mầy lại đày xác ông rồi.

Lam Uyên đành đá :

- Chưa gì mầy đã xót. Khiếp thật! Nếu vậy thì thôi, tao chả dám nhờ ...

Vi Lan cười khúc khích :

- Nhờ thì nhờ, có gì đâu mà xót. Tao nói trước, đến đó gặp ông Duy đừng có khóp à nhen! Tao không rảnh ngồi kè kè bên mày, bỏ mặc anh Hưng một mình đâu.

- Đúng là không biết mắc cỡ! Mày khỏi lo, tới đó hồn ai nấy giữ. Làm gì có chuyện tao khóp bất tử vậy.

- Nếu thế chờ tao thay quần áo rồi đi. Tao có mua mì gói, lạp xưởng định đem tới cho ông đây.

Lam Uyên gật gù :

- Thì ra mày tiếp tay cho việc ông Hưng bỏ nhà. Chà! Ý hợp tâm đầu dữ, hèn chi dạo này ông đâu thèm quan tâm đến tao nữa.

- Có tao thay mặt rồi. Không có tao, mày dám tâm tình chuyện anh Duy – của mày với ông Hưng không, hay cứ phải ngậm ngùi, ngong nghịu.

Lam Uyên xua tay :

- Thôi đủ rồi, tao thua.

Vi Lan nheo mắt rồi đi vào nhà. Uyên thắc thỏm lo âu khi tưởng tượng ra lúc gặp Duy, do có giữ được thái độ lí lắc, nghịch ngợm thường ngày không? Hay cứ ngồi trơ ra như tượng mặc cho đôi mắt dễ ghét của anh nhìn ngắm.

Lam Uyên áp sát mặt vào lưng Vi Lan, cô để mặc gió chiều thổi tung mái tóc ngắn của mình. Ngoài phố bao giờ cũng đông vui. Trước đây khi ngồi phía sau cho Lan chở, Uyên lúc nào cũng xoay qua xoay lại ngó toi ngó lui, nhìn ngắm, trên đùa chớ đâu chịu ngồi yên như ôm sắp chết thế này.

Bất giác cô thở dài. Gia đình cô thay đổi, cuộc sống không phẳng lặng như lúc chưa có dì Mai, nó càng sóng gió hơn nữa từ khi ba cô nằm một chỗ. Đến giờ thì anh Hưng giận dỗi bỏ đi, về nhà cô chỉ biết nói chuyện với dì Mười chớ không thể ngồi lâu bên ông Trí được.

Giữa ba cô và các con có một khoảng cách thật lớn, đến mức ông nằm bệnh, anh em cô rất thương nhưng vẫn không vì tình thương đó mà gần gũi ông hơn nữa.

Phải tại anh Hưng có Vi Lan, còn cô thì bận nhớ vu vơ, buồn lãng đãng về một mối tình không trọn vẹn, nên tình cảm đối với ba cũng bị san sẻ bớt không?

Lam Uyên cứ rối bời cùng bao nhiêu suy nghĩ. Cô im lặng mãi đến nỗi Vi Lan phải ngạc nhiên :

- Làm gì câm như thóc vậy.... con?

Lam Uyên chán nản:

- Tao lười nói quá Vi Lan à! Phải chi ba tao thương yêu tụi tao như ba mày thì sướng biết mấy. Và phải chi tao có mẹ nhỉ ?

Vi Lan cắn môi thêm vào :

- Thực tế nhất là phải chi mày có người yêu để anh ta cùng vui buồn, cùng ngong, cùng... cà chớn với mày.

- Bộ tao cà chớn lắm hả ?

Nhún vai, Vi Lan bảo :

- Không cà chớn lắm, nhưng đủ để ông Duy “đâu cái điền” thôi.

Lam Uyên nhăn nhó :

- Đừng nhắc tới ảnh nữa.

Vi Lan vẫn không tha :

- Biết sợ hả? Nếu biết sợ thì thôi, mình về vậy.

- Tao đến tìm anh Hưng chứ có tìm anh Duy đâu. Mày cứ đùa dai mãi. Khổ quá.

Giọng Vi Lan nghiêm lại :

- Bây giờ không đùa nữa. Tao thấy mày không nên để Duy buồn hơn nữa lúc này, lúc anh đang thất chí và rất cần người an ủi, động viên.

Lam Uyên dừng dừng :

- Việc đó của Tổ Nga, sao lại gán cho tao ?

Vi Lan gắt:

- Mày cố chấp quá Uyên à! Tự mày làm khổ mày và Duy thôi. Phải chi anh không tha thiết nghĩ tới mày, tao chẳng bàn vô đâu. Đằng này anh không còn yêu được Tổ Nga và đang gặp nhiều chuyện buồn, mày cứ ngang như cua, thích nói một cách vô tình, độc ác cho hả lòng hận vì yêu....

- Tao không yêu Duy! Không hề yêu chút nào.

- Tốt! Nếu vậy mày càng dễ an ủi, động viên Duy lúc này hơn ai hết. Mày vẫn có thể hướng trái tim đang ... lạc nẻo của Duy trở về lại bên ... Tổ Nga mà! Nếu làm được như vậy lương tâm mày chắc sẽ thanh thoi chứ không nặng nề, u uất như bây giờ đâu.

Lam Uyên cười nhạt :

- Mày thách tao đấy à?

- Đâu có, tao chỉ đưa ra một ý kiến theo ý của mày thôi.

Lam Uyên giận dữ :

- Tao không tìm anh Hưng nữa đâu. Chờ tao về đi.

Vi Lan kêu lên :

- Giỡn hoài, tới rồi đây nè.

Nói dứt lời cô ngừng xe trước một ngôi nhà sát đường. Thấy Uyên lưỡng lự, Lan ra lệnh :

- Xuống nhấn chuông đi chớ.

Tủm tủm cười, cô phán một câu :

- Hay là sợ gặp Duy, trái tim nước đá của mày tan ra, thì tao chờ cho về.

Không thềm nói một lời, Lam Uyên bước tới, một tay cô chống nạnh, một tay chống vào chuông, mặt hất lên trời trông thật dễ ghét :

Vi Lan cười thành tiếng :

- Hai ông tướng ấy đang tá hoa? vì tiếng chuông gọi hồn của mày đấy.

Quả nhiên đúng như lời Vi Lan nói, Hưng mở cổng thò gương mặt hốt hoảng ra rồi thở phào trước khi la lên :

- Trời ơi, đủ rồi Uyên. Em chơi trò gì khiếp vậy ? Đây không phải là nhà anh đâu.

Rồi anh lẹ làng bước ra dẫn xe cho Vi Lan, giọng ngọt ngào khiến Uyên thấy tủi thân :

- “Vi Lan ơi !” là em đã xuất hiện rồi. Y như trong truyện thần thoại không bằng.

- Lam Uyên muốn gặp anh, em đưa nó đi cho biết nhà.

Hưng đóng cổng lại, anh vừa đi vào vừa càu nhàu :

- Ba bảo em đến gọi anh về à? Anh không về đâu.

Lam Uyên cười buồn :

- Làm gì có chuyện đó.

Thấy mặt Hưng hơi cáu lại, cô liền nói thêm :

- Em đến thăm anh không được sao ?

Hưng cười gượng, anh ân hận khi đổ trút vào Lam Uyên những giận dữ lâu nay, trong khi em gái anh chẳng có lỗi gì cả.

Dịu giọng lại, anh nói :

- Vào nhà đi, anh nấu cơm cho ăn.

Vi Lan nhìn quanh rồi nói :

- Anh Duy đâu ?

- Nó vừa đi với Tố Nga.

Tự dưng Lam Uyên bối rối khi nghe Hưng trả lời Vi Lan. Cô ngồi xuống ghế với vẻ thất vọng không giấu ai được.

Chẳng chú ý đến nét mặt khác thường của Uyên, Hưng cộc lốc hỏi :

- Ba khỏe không ?

- Cũng bình thường, ba ngồi đây một mình được rồi.

- Còn bà ta thì sao ?

Lam Uyên nhún vai :

- Đi suốt từ sáng đến chín giờ đêm. Có người đưa đón bằng xe du lịch đời mới xịn lắm! Em chẳng biết ba có buồn khi thấy vậy không nữa.

Hưng nhếch môi mỉa :

- Ba tin tưởng hoàn toàn vào bà ta, thì sao buồn được. Chẳng biết công ty dịch vụ du lịch gì đó khai trương chưa ?

Lam Uyên đều đều giọng :

- Cách đây mấy ngày, dì Mai có đưa về giới thiệu với ba một người Đài Loan, ông ta là giám đốc công ty Hoa Lan, người mời lại khách

sạn của mình để đặt văn phòng làm việc. Chẳng biết hai bên nói với nhau những gì, mà em thấy ba và dì Mai phần khởi lắm. Dì Mai sẽ làm phó giám đốc cho công ty này đó. Xem như mộng của anh đi đứt rồi. Vì dầu sao làm ăn với người nước ngoài ba vẫn có cảm giác an toàn hơn giao toàn bộ cho anh.

Vi Lan lên tiếng cắt ngang lời Lam Uyên :

- Anh đang nấu cơm hả ?
- Anh mới vo gạo thôi, tụi em ở lại ăn cơm nha.

Giọng Vi Lan nũng nịu :

- Cho tụi em ăn cơm với gì đây ?
- Ồ thì hột vịt chiên, dưa leo, nước tương. Nếu muốn có canh thì qua bên kia đường mua thêm tô nước phở. Bọn anh lẹ làng, nhanh chóng, mọi lúc, mọi nơi lắm.

Nghiêng nghiêng đầu, Vi Lan nói :

- Để em nấu cơm cho. Nhỏ Uyên có việc muốn nói với anh đó.

Không đợi Hưng hỏi thêm, Vi Lan biến ngay sau cửa bếp. Điều này chứng tỏ cô đã đến đây nhiều lần. Lam Uyên bỗng ganh ganh với hạnh phúc Vi Lan đang có. Con bé đang là chỗ dựa tinh thần an ổn nhất cho anh Hưng. Xem ra ảnh ... sướng hơn Uyên lúc này nhiều.

- Có chuyện gì hả Uyên ?

Lam Uyên chớp mắt và nói ngay không cần rào đón :

- Anh tìm cho em một chỗ làm khác đi. Em quyết định nghỉ chỗ này rồi.

Hưng trợn mắt :

- Cái gì? Nghỉ chỗ này rồi! Tại sao lại nghỉ ? Bộ em tưởng dễ tìm việc lắm hả?

Giọng Lam Uyên thiếu nảo :

- Em biết là khó tìm việc lắm, nhưng em không làm ở đó nữa.
- Tại sao ? Chỗ đó Duy giới thiệu, bây giờ em nghỉ ngang phải mất mặt nó không? Rồi anh nữa, anh sẽ ăn nói với nó thế nào đây ?
- Anh không cần nói gì với anh hết, để đó em nói. Nhưng anh phải tìm việc khác cho em.

Hưng gắt:

- Tìm việc khác để rồi em lại nghỉ nữa hả ? Anh muốn biết lý do em bỏ chỗ đó trước đã.
- Tại em không thích.
- Hừ! Chắc gây gổ, đụng chạm với ai rồi chứ gì ? Nói thật, anh cũng sợ tính nết của em luôn. Con gái mà không biết nhường nhịn ai hết. Ra đời như thế chỉ chuốc thất bại vào thân. Nghỉ việc cũng là một thất bại rồi.

Lam Uyên ôm đầu ngắt lời Hưng :

- Tóm lại anh có chịu xin việc khác cho em không thì nói đại đi. Rầy rả hoài em chịu hết nổi rồi.

Hưng giận lắm, nhưng thấy điệu bộ khổ sở của Lam Uyên, anh cố dằn xuống :

- Tìm là bổn phận của anh, còn có việc hay không, anh không hứa chắc.

Rồi không nhịn được tức, anh bảo :

- Em làm anh thất vọng quá! Ý lại vào người khác là thói xấu. Em thử tự tìm việc cho đúng sở thích của mình đi. Chờ anh chắc lâu lắm đó, vì anh chả quen biết bao nhiêu người đâu.

Lam Uyên nói lấy :

- Vậy em về xin dì Mai cho em vào làm nhân viên ở công ty du lịch của dì, để anh khỏi mất công.

Hưng làu bàu :

- Ý kiến hay đó! Vào đấy làm, sẵn quản lý bả dùm ba luôn.

Chẳng thèm nhìn tới Uyên, Hưng bỏ xuống bếp với Vi Lan :

Ngồi lại một mình, Lam Uyên không biết nên tự trách mình ngông cuồng, hay trách anh Hưng không lo cho em gái. Thái độ vừa rồi chứng tỏ anh giận cô. Dẫu sao Hưng cũng đang buồn bực, cô không đem niềm vui đến cho anh thì thôi, lại làm anh lo nghĩ thêm. Uyên phải tự trách mình thì đúng hơn.

Buồn bã lật những tờ lịch treo tường lên xem. Hết hình, Lam Uyên định lần vào trong, cô nghe mùi cơm khê, nên vội bước tới bếp.

Thấy Hưng và Vi Lan mê mãi hôn nhau, Uyên liền leo lên cầu thang và... chỗ miệng xuống hết.

- Cơm khét rồi !

Nói xong cô nhảy thật nhanh lên lầu để khỏi thấy mình đang lẻ loi một mình. Đẩy đại cánh cửa, cô ló đầu vô. Có lẽ đây là phòng của Duy, Uyên thấy cái áo màu xanh của anh máng trên ghế.

Uyên chớp mắt băng khuâng. Cô bước đến bàn và cầm chiếc thiệp mừng sinh nhật lên. Nó đã bị xé đôi và không phát nhạc nữa. Chắc Tổ Nga làm việc này. Lam Uyên xúc động đọc những dòng thơ Duy ghi trong đó, rồi vội vã bỏ ra đi.

Có ai trong phòng đâu mà cô sợ. Có ai nhìn thấy đâu mà cô nóng bừng đôi má, rộn rã nhịp tim. Cái thiệp bị xé rồi, và cuộc tình ấy chả còn gì nữa. Như một người mộng du, Lam Uyên bước lên sân thượng. Gió trên tầng cao lồng lộng đến dễ sợ. Ngồi xuống chiếc ghế mây, Uyên vòng tay tự Ôm mình cho đừng lạnh và đừng cô đơn.

Giờ này chắc Duy đang êm ả bên Tổ Nga. Anh đã quên có lần nói

rất nhớ em. Anh đã quên có lần đã hôn vội hôn vàng lên trán lên tóc em. Anh đã quên thật rồi sao ? Nếu không, anh đâu về với Tố Nga.

Lam Uyên cắn môi.

Bây giờ không một ai nhớ đến cô hết. Ba đã có dì Mai, và dì Mai là quan trọng nhất. Anh Hưng đang vui bên Vi Lan, vui đến mức cơm khét cũng chẳng biết. Chỉ một mình giữa thính không như Lam Uyên bây giờ, mới thấm thía thế nào là cô đơn để nhớ tới người này, nghĩ tới người khác thôi.

Bước tới sát lan can nhìn xuống đường, Lam Uyên buông tay búng chiếc lá khô nằm một mình. Chiếc lá cô đơn có khác gì Uyên lúc này, có khác chẳng nó đang rơi rơi, còn cô cứ đứng yên một chỗ nhìn cuộc đời xoay chuyển.

Cái ngã rớt tuyệt vời ấy chắc nhẹ nhàng lắm.

Lam Uyên chồm người ra ngoài nhìn theo chiếc lá. Đang mê mải dõi theo đường rơi của nó, Lam Uyên hết hồn buông cả tay vịn vì một sức kéo thô bạo khiến cô bật ra sau....

- Em làm gì vậy Uyên ? Bộ muốn chết hả ?

Duy ôm Lam Uyên chặt cứng, cô vùng ra không được đành đứng yên trong vòng tay anh, đầu óc ngẩn ngơ khi nghe anh xúc động nói :

- Em làm anh suýt đứng tim vì lo sợ. Nếu em rơi xuống đất, không biết anh sẽ ra sao ?

Trán tĩnh lại, Uyên đẩy anh ra :

- Đâu có chuyện gì để em phải làm thế.

- Ai mà biết được con bé ngông cuồng và ngu ngốc như em suy nghĩ gì cơ chứ.

Rồi Duy kéo cô đi theo mình về phía chiếc ghế đá gần đó :

- Ngồi xuống đây cái đã.

Xoay vai Uyên lại, nhìn cô, Duy hỏi :

- Cho anh biết tại sao em nghỉ việc ?

Lam Uyên ầm ức :

- Tại anh chớ tại sao ? Điều này chắc anh nghe Tố Nga nói rồi, hỏi em làm gì nữa.

- Anh không nghe ai ngoài Hưng vừa nói hết. Có phải ba anh đã gặp em không Uyên ?

Lam Uyên làm thinh, cô yếu đuối hẫng đi trước đôi mắt của Duy, bao nhiêu lời chua ngoa, đánh đá cô định sẽ nói với anh cho hả bồng bay đầu mất.

Gió vẫn ào ào quanh hai người Những chiếc lá khô lạc loài rơi trên sân thượng vẫn theo gió tìm ra đường bay của mình. Trái tim bướng bỉnh luôn tìm cách chối bỏ tình yêu của Lam Uyên đã tìm thấy chỗ dựa, lần này nó không bướng được nữa rồi.

Duy vụng về vuốt tóc Uyên bằng những ngón tay mình. Anh không nói năng chi và cũng không buông cô ra. Dường như anh sợ cô sẽ trở chứng, sẽ bay mất hay sao ấy.

Không nghe một lời yêu, không nghe một câu tỏ tình nhưng Lam Uyên mềm như chiếc lá rủ trong tay anh. Cô bàng hoàng với những cảm xúc trào dâng. Cô thổn thức với những điều đáng có. Và cô biết mình không thể dối lòng mình nữa.

Duy bồi hồi vuốt tóc Lam Uyên.

- Dù ba anh nói gì đi chăng nữa, anh vẫn thương nhớ em. Khi bước ra khỏi nhà, anh nhất định phải đạt được mong ước của mình. Trong giấc mộng đó không thể nào thiếu em.

Lam Uyên trầm tư :

- Làm sao để được bên nhau, khi hiện tại chúng ta gặp khó khăn đủ thứ. Em nghĩ anh nên về nhà, bác Định sẽ đồng ý việc anh đòi hỏi

đó.

Duy cười khẽ :

- Có thể như vậy, nhưng ngược lại anh phải cưới Tố Nga đúng theo ngày đã định.
- Nếu là anh, em sẽ đồng ý làm thế vì dầu sao cũng hơn không sự nghiệp, không vợ con.

Siết Lam Uyên trong tay, Duy mê mải nói :

- Anh có em là đủ rồi. Anh vẫn linh cảm em sẽ là vợ anh Uyên à! Nhất định anh sẽ biến linh cảm ấy thành hiện thực.
- Bác Định không để anh làm được điều này đâu.

Duy nghiêm nghị nâng cằm Lam Uyên lên :

- Anh là người tự do không bị ràng buộc bởi gia đình. Anh chỉ lo em không yêu anh thôi, còn những áp lực khác anh coi như không có.

Thấy Lam Uyên thở dài, Duy liền hỏi :

- Không tin lời anh sao ?

Gục đầu vào ngực anh, cô khổ sở :

- Em không biết nữa. Nhưng rõ ràng anh không được gì hết khi yêu em, mà với đàn ông sự nghiệp là quan trọng bậc nhất. Em không muốn anh vì em mà....

Duy để tay lên môi Uyên ngăn không cho cô nói tiếp. Anh lắc đầu, trầm giọng :

- Không có em, cho anh làm vua, anh cũng không thèm.
- Nhưng còn Tố Nga, anh đâu thể để chị ấy đau khổ, em cũng vậy, em luôn bị dày vò khi nghĩ nếu mình là chỉ mình sẽ sống làm sao nổi.

Duy thông thả nói :

- Tổ Nga vẫn sống nổi vì cô ta không phải mẫu người như em. Mục đích sống và yêu của Nga không giống em.

Lam Uyên vẫn không chịu để Duy yên :

- Vậy tại sao trước đây anh yêu Tổ Nga?

- Anh không trả lời được, vì anh không muốn là kẻ ngụy biện.

Rồi nhìn thẳng vào mắt Uyên, Duy nói :

- Đừng nhắc về chuyện cũ nữa. Nó đã như vậy rồi, không cách gì khác hơn đâu. Bây giờ đến chuyện của mình, anh muốn biết ba nói gì với em?

- Bác yêu cầu em thuyết phục anh trở về nhà, nếu đồng ý bác sẽ rất sòng phẳng chứ không chỉ nhờ vả suông. Em cũng rất sòng phẳng, do đó em xin nghĩ, vì biết mình không thể đáp ứng yêu cầu của bác.

Lam Uyên nhỏ nhẹ :

- Em nóng nảy và cố chấp như vậy chắc anh không vui.

Duy ngã người ra sau dựa vào ghế đá :

- Anh buồn bã mình thì đúng hơn.

- Nhưng bác Định vẫn có lý của bác. Cha mẹ nào lại không vạch đường đi nước bước cho con cái. Bác thương và lo cho anh đó chứ. Anh thấy ba em không? Chỉ biết tới dì Mai, còn em và anh Hưng thế nào mặc kệ.

Kéo Lam Uyên vào người mình, Duy hỏi :

- Nói là ba anh có lý, sao em không làm theo yêu cầu của ông?

Uyên cười cười :

- Em vẫn ... khuyên anh trở về lấy vợ rồi làm giàu ấy chứ. Và em làm việc này theo yêu cầu của lương tâm mình. Điều này chắc cũng dễ thuyết phục anh hơn, vì em không yêu anh, nên trái tim em nói xui như thế, anh nên nghe em đi.

Duy nòng nân nhìn vào mặt Lam Uyên :

- Cám ơn em vẫn giữ nguyên lập trường “không yêu anh”. Vì nếu nói khác đi thì Lam Uyên đâu phải là con bé ngược đời từng làm anh khổ sở.

- Em nói thật đó! Yêu anh không được một giây nào yên thân hết. Ngu sao mà yêu.

Duy xao xuyến khi thấy Lam Uyên hất mặt nghinh về phía mình một cái, rồi khúc khích cười trước khi đứng dậy chạy về phía ban công.

Anh bước đến vòng tay ôm đằng sau lưng Uyên ôm tới. Cô tựa đầu vào ngực anh yên ổn. Nhìn chiếc lá khô vừa bay theo gió, Lam Uyên thì thầm với riêng mình:

“Mãi sau không biết sẽ ra sao nhưng bây giờ hãy gởi buồn theo lá bay đi, để còn lại cho mình là niềm yên vui. Vĩnh viễn yên vui”

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 8

Duy gật đầu chào người đàn bà ngồi kế bên mẹ mình với vẻ ngạc nhiên. Anh cố nhớ, nhưng không nhận ra đã gặp bà ta ở đâu mà trông quen quá. Bà ta có vẻ trẻ hơn bà Trầm, mẹ của anh, dù về tuổi tác chắc hai người suýt soát bằng nhau, Duy còn đang nghi ngờ thì đã nghe bà Trầm lên tiếng:

- Mau tới chào mợ Thanh đi Duy.

Duy hơi ngỡ ngàng một chút khi nghe mẹ mình nói thế. Thì ra bà ta

là vợ của cậu Thanh. Đang còn nghi ngờ Duy đã nghe bà mợ nói :

- Trông quý tử của chị giống anh Thanh quá.

Bà Trầm cười :

- Nghịch tử thì có. Mợ chưa biết tài ngang tài ngược của nó đâu. May thằng này chỉ không ở nhà, nó quậy, ba nó giận lắm rồi.

Duy thấy bà Thanh nhìn mình, ánh mắt bà ám áp trù mền, rồi xa xăm như nghĩ ngợi điều gì xưa cũ đến quên hết chung quanh.

Rồi như sực nhớ ra, bà liền vả vả nói :

- Cháu hiền thế kia, mà chị cứ quở. Tội thằng nhỏ.

Bà Trầm lại cười :

- Không dám hiền đâu. Nó đang bỏ nhà đi bụi đời đó.

Duy hơi ngượng vì tính động đầu nói đấy của mẹ. Nếu biết bà đang ngồi với khách, anh đã không vào rồi. Thật khổ! Không chừng bà sắp kể ra hàng lô hàng lố chuyện xấu của anh với bà mợ mới gặp lần đầu này bây giờ.

Anh vội vàng phản ứng:

- Con ra ngoài ở để thoải mái trong công việc làm ăn. Sao mẹ lại nói vậy ?

Bà Thanh mỉm cười :

- Mẹ cháu đùa mà. Ở bên ngày nào chị ấy cũng nhắc cháu, đến nỗi mợ còn biết cháu rất mê theo ngành tin học. Cháu ra ngoài ở chắc cũng tại nỗi đam mê này chứ gì?

Duy im lặng thay cho câu trả lời. Mẹ anh lại lên tiếng:

- Sao con không đưa Tố Nga sang?

- Cô ấy sẽ đến một mình.

Bà Trầm nhíu mày:

- Lại giận hờn nhau nữa rồi à?

Giọng Duy lơ lửng:

- Không có, nhưng nếu mẹ thích, con sẽ giận cái một, vì chuyện đó đâu có khó khăn gì.

Quay sang bà Thanh, bà Trầm than:

- Em nghe nó nói ngang như vậy có tức không?

Bà Thanh hóm hỉnh:

- Cháu Duy rất giống chị Ở chỗ hay nói đùa và đùa rất có duyên.

Nghe bà Thanh khen như thế, bà Trầm lắc đầu cười rồi nói với Duy :

- Trai giống mẹ thì khó ba đời con à! Mới về nhưng mẹ đã nghe chuyện này trở chứng. Liệu đấy! Mất duyên con gái người ta, tội nặng lắm đó.

Lần này thì Duy ngượng thật, anh đứng dậy cáo lui :

- Xin lỗi mẹ. Cháu ra ngoài một chút.

Rồi không đợi mẹ nói thêm lời nào, Duy bước vội ra sân, lòng cứ lâng lâng nhớ tới những giây phút bên Lam Uyên.

Cô bé mới dễ yêu làm sao! Lí lắc, nghịch ngợm, hồn nhiên, và cũng rất tự cao, nhưng cái tự cao ấy không đồng đánh, khinh người và tính toán lỗi đời như Tố Nga.

Gần Lam Uyên, anh mới khám phá ra đằng sau lớp vỏ ngông nghênh đến mức như lì ấy là một tâm hồn con gái dễ xúc động, đầy mặc cảm của người thiếu tình mẫu tử. Lam Uyên như con trai trong cử chỉ và lời nói cũng phải thôi, vì cô quen sống với cha và anh từ

nhỏ.

Ngồi bên cô, nghe cô ríu rít kể về những buồn vui thiếu thốn trong đời, rồi những khao khát ước mơ, Duy càng yêu Lam Uyên hơn.

Anh thề với lòng sẽ là người chia sẻ những buồn vui với cô đến hết đời. Như thế có bằng bột không nhỉ ?

Hình như Hưng không mấy tán thành mối tình này. Hưng lo em gái hắn sẽ khổ. Anh không trách Hưng và cũng không hứa hẹn gì với Hưng cả, nhưng anh quyết làm hết sức mình và làm bất cứ việc gì để Lam Uyên được hạnh phúc.

Nhưng muốn vậy anh phải tìm cách nào, phải làm gì có tiền, chớ đâu chỉ có ước mơ suông thế này.

Duy thở dài. Thật sự yêu một người quả là khổ. Trước đây với Tố Nga, có bao giờ anh phải nghĩ đủ thứ như bây giờ đâu.

Vừa nhắc đến đã thấy Tố Nga xuất hiện, Duy vội nép vào hàng cột để tránh mặt. Anh không muốn gặp cô lúc này, lúc cô đang khép nép đi bên bà mẹ to béo với gương mặt bự phấn mà có lần mẹ anh đã cười cười nói với anh rằng :

- Mẹ dám cá sau này Tố Nga sẽ.... bề thế y như mẹ nó. Lúc ấy nó sẽ nắm con mà quay như quay đế.

Người ta bảo nói nhiều trật nhiều. Mẹ Duy thuộc dạng hay nói, nhưng lần đó chắc bà nói trúng. Và anh vẫn hy vọng bà sẽ ủng hộ mình.

Duy đốt thuốc và tưởng tượng cạnh mẹ Tố Nga ngồi nói chuyện với mẹ mình. Hai bà xứng là kỳ phùng địch thủ trong vấn đề ăn nói. Mọi lần Tố Nga đưa mẹ tới đây, anh và cô thường bỏ mặc hai bà mẹ... đàm đạo để tìm một chỗ riêng tư âu yếm vuốt ve nhau.

Tình yêu giữa anh và Nga hình như chỉ có bao nhiêu đó, nó chỉ là những đòi hỏi xác thịt mà Tố Nga sẵn sàng đáp ứng ở một giới hạn cô thấy đủ để Duy thỏa? mãi, nhưng vẫn khát khao đến với cô. Đúng là một thói quen như Tố Nga thường nói.

Duy hơi bất ngờ khi thấy bà Thanh thông thả tiến về phía mình. Anh bối rối đứng dậy mời bà ngồi xuống băng đá. Chưa biết sẽ nói gì Duy đã nghe bà hỏi :

- Cô bé ấy đã tới, sao cháu còn ngồi đây?

Duy cười. Anh búng tàn thuốc ra xa rồi bảo:

- Cháu muốn thay đổi thói quen của mình.

- Sao lại thay đổi. Nếu đó là một thói quen đáng yêu.

- Đáng yêu cách mấy cũng chán mợ ạ.

- Ai lại chán được tình yêu nhỉ. Mợ nghĩ hai đứa đang giận nhau phải không ?

Bỗng dưng Duy có cảm giác người đàn bà này quan tâm đến mình. Ánh mắt bà ta dịu dàng trìu mến và như đang khuyến khích anh thổ lộ những điều anh đang nghĩ. Ánh mắt ấy làm Duy liên tưởng đến Lam Uyên. Cô bé nghịch ngợm của lòng anh cũng có cái nhìn như thế mỗi khi vùi vỉnh gì đó ở anh. Và chưa lần nào Duy từ chối yêu cầu của Lam Uyên hết.

Anh trầm giọng:

- Nếu giận nhau thì đỡ khổ. Đằng này với Tố Nga, cháu thấy lòng trống vắng đứng đưng như giữa hai đứa không hề có quan hệ gì với nhau cả.

Bà Thanh tặc lưỡi :

- Vậy là hết yêu rồi, tiếc thật.

Rồi bà tò mò:

- Chắc cháu đã có một tình yêu mới?

Duy suy nghĩ và trả lời:

- Cháu chỉ có một tình yêu vừa tìm thấy. Và đang khổ sở vì cái mình lầm tưởng là tình yêu.

- Cháu đang khổ vì sự lựa chọn của mình thì đúng hơn. Nhưng nếu thật sự yêu thì phải chấp nhận. Nhiều khi biết sự lựa chọn của mình là ích kỷ, nhẫn tâm không thể làm khác đi được.

Duy buột miệng:

- Mẹ nói như từng có kinh nghiệm chuyện đó vậy.

Bà Thanh cười:

- Dầu không có kinh nghiệm bản thân, mẹ cũng hiểu qua kinh nghiệm người khác để thông cảm với những ai đang khốn đốn vì tình yêu.

Duy chép miệng:

- Phải chi ba mẹ cháu cũng tâm lý như mẹ nhỉ. Cháu mà là con của mẹ thì lúc nào cũng có mẹ làm người “gỡ rối tâm tình”.

Đang vui, mặt bà Thanh chợt trầm xuống

- Tiếc là mẹ không có đứa con nào cả. Một thân một mình chỉ lấy công việc làm niềm khuây khỏa, đôi lúc mẹ nghĩ quẩn... mình nằm xuống rồi tài sản biết để cho ai, tại sao phải cực khổ, phải tất bật bù đầu với công việc thế này?

Duy thấy lòng dâng lên niềm thương cảm khi nghe những lời than thở của mẹ Thanh. Mới gặp lần đầu, nhưng tự nhiên anh thấy bà gần gũi với mình vô cùng. Tội nghiệp! Người có dáng vẻ như bà mà lại sống một mình trong cô độc. Ông cậu anh đã qua đời vì một tai nạn xe hơi trên đường cao tốc. Ông chết không trời lấy một lời và không một đứa con nối dõi.... Nếu có được con cái, chắc mẹ Thanh không quạnh quẽ một mình như vậy.

Chẳng muốn khơi lại chuyện buồn, Duy bèn hỏi trớ đi:

- Lần này chắc mẹ về nước để cho tâm hồn được thanh thản?

Bà Thanh bỗng trở nên kín đáo với câu trả lời lấp lửng:

- Có lẽ là như vậy. Ai cũng mong trở về nơi có nhiều kỷ niệm nhất đời mình.

- Mẹ sẽ ở lại Việt Nam luôn chứ?

Bà Thanh chậm chạp đáp:

- Ở lại với ai? Khi dòng họ mẹ đều ở nước ngoài.

- Mẹ không còn bạn bè, người quen nào sao?

- Bạn bè thì có, nhưng xa mười mấy năm rồi biết còn là bạn mình không?

Duy kêu lên:

- Mẹ bị quan vậy? Bạn bè thì bao giờ cũng là bạn bè chứ.

Bà Thanh cười khẽ:

- Mới là người yêu, chẳng bao lâu đã trở nên xa lạ huống chi là bạn bè bất tâm chả biết tin tức gì nhau.

Thấy Duy có vẻ ngượng, bà vội nói:

- Xin lỗi! Mẹ vô tình chứ không có ý nói cháu. Tình yêu luôn khác với tình bạn mà! Khi đã yêu thì cách xa cả trái đất vẫn tìm về với nhau.

Nheo nheo mắt, Duy đùa:

- Cháu có cảm giác mẹ đang tìm về với ai đó....

Bà im lặng, mãi lúc sau mới lên tiếng:

- Nói về cô bé thật sự làm trái tim cháu rung động cho mẹ nghe xem. Biết đâu có lúc mẹ sẽ giúp được cháu việc gì đấy.

Mặt Duy tươi hẳn lên, anh hăm hờ kể:

- Cô ta là một con nhóc nhỏ hơn cháu bốn tuổi, lóc chóc nghịch ngợm như một thằng con trai. Lần đầu trông thấy cô bé, cháu có cảm giác ngạt thở, đang ngồi kể bên Tổ Nga nhưng cháu không còn nhớ gì đến cô ấy hết, mọi vật quanh cháu như mờ hazy đi.

- Người ta gọi hiện tượng này là “tiếng sét ái tình” Hôm đó đúng là cháu bị sét đánh rồi. Những mối tình bắt đầu như vậy khó lòng phai nhạt lắm, và nếu phải sống xa nhau người ta sẽ đau khổ đến khi chết.

Duy gật đầu:

- Cháu cũng nghĩ như vậy. Đã bao lần cháu cố không nhớ đến Lam Uyên, nhưng rồi đầu lại vào đó. Cháu không quên được đâu chỉ gặp cô bé có một lần.

Mặt bà Thanh chợt xa xôi:

- Lam Uyên! Cái tên dễ thương quá! Trước đây mẹ cũng có một đứa con tên Uyên.

Duy hơi ngạc nhiên:

- Trước đây nghĩa là sao hở mẹ Thanh?

Giọng bà Thanh hơi ngập ngừng:

- Chuyến vượt biên của mẹ lần đó bị bão, mẹ được tàu buôn Thái Lan vớt và họ cho ở đảo của họ. Gia đình chết không còn ai. Tại đây mẹ gặp cậu cháu và được anh ấy đùm bọc Đến khi được định cư tại Canada, mẹ sinh con bé Uyên ra được ba ngày thì nó chết. Có lẽ vì thời gian ở đảo cực khổ quá...

Duy nhú nhú mày:

- Vậy mà cháu không hề nghe mẹ nói cậu Thanh từng có một đứa con. Cô bé ấy chết chắc cậu khổ lắm.

Bà Thanh thở dài:

- Phải , cậu cháu còn sống, chắc mợ cũng ráng sanh cho ông ấy thằng con trai. Ông ham con lắm.

Duy lặng im suy nghĩ những lời mợ Thanh vừa nói. Anh nhớ không lầm thì mẹ anh từng kể rằng: hồi nhỏ cậu Thanh bị bệnh quai bị. Chứng bệnh này, khiến cậu tuyệt đường con cái. Chính vì vậy bà vợ vừa cưới được hơn một năm mới bỏ. Cậu Thanh buồn tình bèn vượt biên. Chẳng lẽ sự thật không phải như vậy? Hoặc giả là đứa con của mợ Thanh không phải con cậu. Chuyện này hơi khó hiểu đây.

Bà Thanh chợt lên tiếng:

- Sao tự nhiên đi nhắc chuyện cũ xưa ấy nhỉ. Kể tiếp về cháu và Lam Uyên cho mợ nghe xem nào. Cháu đã tính gì chưa? Nếu ba mẹ cháu chỉ đồng ý chấp nhận Tố Nga làm dâu thì sao?

Duy chưa kịp trả lời đã thấy Tố Nga ra tới. Cô nhong nhanh ngồi xuống kế bên bà Thanh, giọng kênh kiệu:

- Mẹ em hỏi anh đấy! Cho mà liệu hồn! Hai bà đang bàn chuyện tụi mình, và dĩ nhiên sẽ không có gì thay đổi. Mẹ em nói sẵn sàng bỏ vốn đầu tư cho anh mở trung tâm Vi Tính. Vậy là đúng nguyện vọng của anh rồi phải không?

Duy lạnh nhạt:

- Em thừa biết những lời đang nói không có áp phê với anh, sao cứ nói hoài vậy? Đừng đem mẹ em ra dọa. Anh có làm gì đâu mà phải liệu hồn. Buồn cười thật.

Bà Thanh lịch sự đứng dậy:

- Mợ đi vòng vòng xem vườn kiểng nhà cháu một chút.

Vỗ nhẹ lên lưng Duy như ngằm bảo anh đừng nóng nảy, bà mỉm cười với Nga rồi chậm rãi bước đi.

Tố Nga bấu môi khi nhìn theo bà:

- Thật là chướng! Già rồi mà cứ bám riết con trai. Nãy giờ bà ta nói chuyện gì với anh vậy?

Duy bực mình gắt:

- Em dẹp cách nói bừa bãi ấy đi! Không biết ai chướng nữa. Mẹ Thanh là vợ của cậu Thanh, em không coi anh ra gì hết sao mà nói được những lời như thế ?

Tổ Nga không nhịn:

- Mẹ Ở bên Tây, bên Tàu, cả đời biết có gặp lại bà lần thứ hai không mà em im lặng trong khi mới nhìn sơ qua thôi em đã ưa không vô. Bà ta có nét gì đó làm em ghét mới kỳ. Em thấy dường như anh dành nhiều tình cảm cho bà sồn sồn đó.

Duy đỏ mặt:

- Nói tầm bậy.

- Phải! Em nói tầm bậy. Trước đây em cũng nói bậy chuyện anh và con quý Lam Uyên. Hứ! Không có gì với nhau, sao tự nhiên nó nộp đơn xin nghỉ việc?

Liếc Duy một cái sắc lẹm, Tổ Nga đay nghiến:

- Anh giả đồ cũng hay thật. Đưa nó vào làm ở xí nghiệp, mà hôm sinh nhật anh vờ như quên biết, không gặp nhau lần nào. Nhưng những trò hề ấy làm sao qua khỏi đôi mắt này.

Duy đứng dậy. Anh không muốn đôi co với Nga. Trước đây cũng vậy, nhiều khi nghe cô nói những lời chói tai Duy vẫn làm thinh, có lẽ vì Tổ Nga luôn cho là mình đúng, mình hay, thậm chí cô nghĩ rằng vì anh yêu nên.... nể sợ cô không chừng.

Thấy Duy im lặng. Tổ Nga tưởng mình vẫn... thắng thế như mọi khi nên cô làm tới:

- Sao? Em nói đúng không? Đàn ông các anh bao giờ cũng đứng núi này trông núi nọ.

Duy bỗng cắt ngang lời Nga :

- Đúng vậy! Tiếc là em không xứng làm núi để anh đứng mà trông sang ngọn khác.

Nga rít lên tức giận:

- Anh nói cái gì? Anh nhục mạ tôi đấy à?

Duy lăm lè nhảy lên chiếc Win rồi vọt ra cổng. Biết làm như vậy mẹ anh sẽ rất giận, nhưng anh muốn tỏ thái độ cho bà và cả mẹ Tổ Nga biết anh vẫn giữ ý định của mình.

oOo

Lam Uyên chống tay uể oải nghe người nhân viên nói lại bằng tiếng Hoa những lời khách trao đổi với Tổng giám đốc Ngô Vĩnh Kỳ.

Cuối cùng sau gần hai tháng Hưng và cả Duy tìm không ra việc làm cho cô, Lam Uyên đành tạm thời về làm nhân viên cho công ty du lịch chết tiệt này. Cô là nhân viên dưới quyền phó giám đốc.... Kiều Mai. Thật không có gì đáng chán hơn khi cô ở nhà đã phải cố gắng nghe lời dì ấy để ba cô vui lòng. Bây giờ vào nơi làm việc Uyên lại phải vâng vâng dạ dạ và tỏ ra lễ phép, hiếu thảo cho xứng với lời giới thiệu mồm mép của dì Mai rằng cô rất hiền, rất ngoan và rất kính yêu bà... kể mẫu.

Lam Uyên thừa biết Kiều Mai không muốn cô vào làm ở đây, nhưng vì lời nài nỉ của dì Mai nên cô đành chiều ý ông Trí cho ông vui và tin tưởng vào bà hơn nữa.

Từ khi biến cái khách sạn mini cà tàng thành công ty dịch vụ du lịch Hoa Lan, bà Mai tha hồ đi sớm về trễ. Về đến nhà bà thở than nào là cực khổ muôn bề, công việc đặng đặng đề đề mà bà thiếu người tin cậy để giao...

Nghe bà vợ trẻ rên rỉ, ba Uyên bèn quyết định gọn rằng: cô sẽ vào công ty để phụ trợ bà dì.

Thoạt đầu bà Mai gạt phăng ra vì trăm ngàn lý do, và lý do nào cũng lo Uyên cực khổ, làm ở nơi này không mấy phù hợp với con gái trẻ như cô.

Lẽ ra Lam Uyên đã từ chối vì cô có ư gì bị bà ta kèm kẹp, nhưng nghe cách nói giả nhân giả nghĩa của bà Mai, Lam Uyên gạt đầu nghe lời ba cho bỏ ghét. Dẫu sao thời gian này cũng thất nghiệp, bao giờ anh Hưng tìm được việc khác thì nghỉ ở đây, có gì đâu mà lo chớ.

Thế là bà Mai đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Đưa Lam Uyên vào công ty, nhưng bà không hề phân cô làm việc gì cả. Suốt ngày Uyên quanh quẩn ngồi một mình trong phòng rộng lớn. Nếu có khách cô sẽ hỏi xem họ muốn tìm ai và đưa đến phòng giám đốc hay phó giám đốc tùy theo ý khách.

Trung tâm dịch vụ Hoa Lan này thật đa chức năng. Khi nhờ bà Kim Anh, một nhân viên ở đây dịch bằng quảng cáo bằng tiếng nước ngoài treo trên vách phòng, Lam Uyên không khỏi ngạc nhiên khi nghe nội dung tả pí lù của nó.

“Trung tâm Hoa Lan đào tạo, cung ứng và xuất khẩu lao động. Du lịch lao động phục vụ: hộ chiếu, xe đưa đón, khách sạn, tham quan, kinh doanh, đầu tư và giới thiệu hôn nhân...”

Lam Uyên thắc mắc với bà Kiều Mai mục... “giới thiệu hôn nhân” thì được bà giải thích “đây chỉ là mục kết bạn bốn phương bình thường” rồi dứt khoát bà không nói thêm lời nào cho cô hiểu hơn nữa hết. Uyên biết bà ta chả muốn cô chõ mũi vào việc làm ăn ở đây.

Mới làm được hai tuần lễ thôi mà Lam Uyên đã phát chán với sự nhàn rỗi của mình. Cô đi ra đi vào và không biết nói chuyện cùng ai vì hầu hết nhân viên trong công ty này là người Hoa. Họ nói với nhau và với khách bằng ngôn ngữ riêng của họ. Mặc cho Lam Uyên ngó ra nghe như vịt nghe sấm, họ xem như không có cô ở đó.

Lam Uyên biết dì Mai cố tình.... ra lệnh cho họ như thế để cô tự thấy mình thừa thãi mà xin rút lui. Có cô làm kỳ đà, bà Mai đâu tự nhiên khi tiếp xúc với giám đốc Ngô Vĩnh Kỳ. Cái gã đàn ông Đài Loan có đôi mắt xup mí lì lì nom dễ ghét ấy không gây được chút thiện cảm nào với Uyên hết, nhưng gã lại được bà Mai hết sức kính nể và đặc

biệt có cảm tình mới lạ.

Vào đây, Lam Uyên mới biết bà Kiều Mai gốc Hoa. Bà nói tiếng Quảng Đông y như gã giám đốc bụng phệ kia, và cả hai cười ngật nghẻo trước nét mặt kinh ngạc của cô. Bà vợ trẻ của ba quả là đầy bí ẩn, Lam Uyên chẳng biết ba có... hiểu bà ta tới mức độ nào mà dễ dàng giao hết cơ nghiệp như thế.

Lam Uyên giật mình khi bà Mai bước vào gọi cô ra ngoài. Đưa cô một bìa sơ mi dày cộm, bà ra lệnh ngắn gọn:

- Nhập vào vi tính và cho in ra ngay. Làm theo mẫu mã đã có sẵn nghe chưa.

Cô gật đầu. Dẫu sao đây cũng là việc đầu tiên được giao, cô phải làm đàng hoàng để không phải bị nhận những cái dè bĩu khinh thường của bà ta.

Đẩy cửa cái phòng nhỏ có đặt một máy vi tính mà chắc chắn ở trung tâm này chỉ có cô biết sử dụng. Uyên ngồi xuống, huyết sáo nho nhỏ và giờ hồ sơ ra xem.

Đó là sơ yếu lý lịch của rất nhiều người mà cô sẽ nhập vào máy để giữ lại. Những người này muốn sang Đài Loan làm việc, họ nhờ trung tâm làm trung gian giới thiệu. Bà Kiều Mai đúng là người nhanh nhạy với loại dịch vụ xuất khẩu.... người ta. Loại dịch vụ hết sức mới mẻ này chắc thu lợi vào rất nhiều, vì thiên hạ rất thích “đi một ngày đàng học một sàng khôn”.

Cẩn thận giờ những xấp hồ sơ, Uyên hơi ngạc nhiên khi thấy toàn là đơn xin xuất cảnh du lịch chứ không phải xin đi hợp tác lao động như cô tưởng. Vừa đưa tay ấn nhẹ lên các bảng phím, Lam Uyên vừa nghĩ ngợi lung tung. Đến khi nghe tiếng mở cửa, cô mới ngược lên và vui vẻ nói:

- Dì Anh, ngồi đây chơi một chút đi! Con buồn chết mà không có ai để nói chuyện hết.

Người đàn bà gầy gò mang tên Kim Anh vừa đưa đầy cây lau nhà về phía trước, vừa cười cười :

- Lo làm việc đi. Ham chơi quá, biết chừng nào mới xong.

Rồi như nhớ ra, bà ta nói:

- Hình như đây là công việc đầu tiên của cô ? Con gái của phó giám đốc quả là sướng hơn người.

Lam Uyên bĩu môi:

- Sướng gì mà sướng. Cứ ngồi không một mình trong phòng, chẳng có ai nói chuyện cũng chẳng có việc để làm, cháu thấy giống bị biệt giam thấy mờ. Mà chắc dì Mai giam cháu vào đây thật chứ gì nữa.

- Sao lại nói vậy. Tôi nghĩ bà Mai không muốn cô cực khổ thì đúng hơn.

Lam Uyên nhếch miệng cười:

- Ở công ty này chắc ai cũng nghĩ như dì, có điều họ nói với nhau bằng tiếng của họ, cháu không nghe, không hiểu thôi.

Giọng bà Kim Anh có vẻ tò mò:

- Dường như cô không thích công việc này?

Chỉ vào máy tính, Uyên đáp:

- Việc này thì cháu thích, nhưng làm việc tại đây thì....

Lam Uyên nhún vai nói tiếp:

- Đúng là cực hình.

- Vậy sao không ở nhà, gia đình cô giàu có, đi làm chi cho khổ.

Chống tay dưới cằm, Uyên thở ra:

- Ăn ở không nể cũng phải lờ, gia đình cháu ngoài cái khách sạn cổ lỗ này ra còn có gì nữa đâu. Tất cả chỉ là cái vỏ rỗng thôi! Vả lại cháu

cũng thích làm việc, có điều ở đây chán quá, chẳng ai là đồng nghiệp hết. Họ cứ lén lút lút lút, nhấp nha nhấp nhồm mỗi khi đang làm việc, đang tiếp khách mà cháu xuất hiện. Chắc họ nghi cháu theo dõi họ để báo cáo tăng công với dì Mai hay sao ấy.

Nhìn vẻ mặt tư lự của Lam Uyên, bà Kim Anh buột miệng:

- Ngược lại thì có.

Rồi như biết mình lỡ lời, bà cầm cúi lau vôi lau vàng khoảng gạch gần cửa sổ trông xuống đường. Lam Uyên nhúm mày hỏi:

- Ý dì muốn nói là họ theo dõi cháu à?

Bà vôi lắc đầu:

- Tôi lắm cảm nên nghĩ vậy, không phải vậy đâu.

Lam Uyên tắt máy đứng dậy, cô cho tay vào túi theo thói quen, rồi đi lên đi xuống, lòng ngập tràn thắc mắc.

Có đúng là họ cô lập và theo dõi mình không? Hình như mọi người không muốn có quan hệ giao tiếp với khách hàng, từ những khách thông thường tới liên hệ thuê xe hơi, hoặc hợp đồng tham quan trong nước, đến những người tới đăng ký đi lao động ở nước ngoài hoặc những dịch vụ linh tinh khác. Tại sao vậy?

Đứng trước mặt bà Kim Anh, Lam Uyên nhỏ nhẹ:

- Nói cho cháu nghe đi dì Anh. Cháu có làm gì sai đâu mà người ta lại theo dõi cháu?

Bà Kim Anh khổ sở:

- Tôi đã nói không có mà! Thôi cô làm việc đi.

Nói dứt lời bà lại tiếp tục lau nhà, Lam Uyên đứng khoanh tay ngay cửa sổ nhìn xuống phố đến khi nghe một tràng xì xồ, xì xào cô mới giật mình quay vô.

Giám đốc Đài Loan Ngô Vĩnh Kỳ đứng giữa phòng xỉ xỉ tay về phía Lam Uyên, miệng tuôn một tràng liên tu bất tận khiến cô ngớ ra.

Bực mình trước thái độ phách lối của ông ta, Uyên không nhịn được bèn hỏi:

- Lão ấy nói gì vậy dì Anh?

Bà Kim Anh lặng lẽ đứng im, mặc Ngô Vĩnh Kỳ xí xồ, xí xào mà không trả lời Uyên. Cô lại phải nghe bà Anh.... lú lo với.... giám đốc trước khi ông ta bước ra và đóng sầm cửa lại như thị uy.

Lam Uyên nóng nảy nói với theo:

- Đồ bất lịch sự... đồ.....

- Trời ơi lỡ ông nghe thì sao?

- Thì như vịt nghe sấm chớ sao. Lão mập ấy có biết tiếng Việt đâu mà dì sợ. Hừ! muốn thể hiện vai trò ông chủ lớn nước ngoài à? Thật là.... là... thô bỉ.

Bà Kim Anh kêu lên:

- Đừng nói nữa, ông nghe được phiền lắm.

Rồi bà thấp giọng:

- Hắn ta từng lớn lên ở đây mà, hắn vờ không nói, không nghe được tiếng Việt đó thôi.

Lam Uyên trợn mắt:

- Cái gì? Lão ta biết nói tiếng Việt à? Vậy mà mọi lần làm ăn với người mình, lão nói tiếng Hoa hoặc tiếng Anh, rồi bắt thông dịch viên dịch lại. Thật là hợm hĩnh.

Quay sang phía bà Anh, Lam Uyên hỏi:

- Nhưng sao dì biết lão mập này biết nghe, thậm chí biết nói tiếng

của mình? Ở đây cháu chưa bao giờ thấy lão ta có biểu hiện gì chứng tỏ lão nghe được tiếng Việt hết.

Bà Kim Anh chép miệng:

- Nói ra chắc cô không tin, nhưng xưa kia tôi và Vĩnh Kỳ từng học chung Đại Học tại Sài Gòn.

Không ngăn được ngạc nhiên, Lam Uyên gặng lại:

- Từng học chung Đ... ạ.... i...học với dì à? Đại học nào thế?

Bà Kim Anh bùi ngùi:

- Khoa Hán Nôm Đại Học Văn Khoa. Tôi và ông ta học chung cách đây hai mươi mấy ba chục năm rồi, và Vĩnh Kỳ không hề nhận ra tôi.

Lam Uyên nghi ngờ:

- Dì có nhìn lầm người không?

Bà Kim Anh khe khẽ lắc đầu:

- Làm sao làm được khi mỗi ngày tôi mỗi gặp Vĩnh Kỳ. Lần đầu gặp anh ta, tôi đã ngỡ ngợ, nhưng chưa dám nhìn vì anh ta và cả tôi bây giờ khác xưa quá! Trong khi Vĩnh Kỳ đang giấu cái gốc của mình, tôi là nhân viên quèn, mọi chuyện xưa cùng học chung ra để làm gì, biết đâu người ta vừa không nhìn, lại vừa cho mình thôi việc thì càng khổ.

Nhớ lại thái độ của Vĩnh Kỳ mỗi khi nghe những người khách đến quan hệ làm ăn nói với nhau bằng tiếng Việt, hoặc khi nghe cô và bà Kiều Mai nói chuyện với nhau, mà Lam Uyên nửa tin, nửa ngờ.... Mặt Vĩnh Kỳ lúc nào cũng trơ ra như điếc. Lẽ nào lão ta lại đóng kịch tài như vậy?

Lam Uyên vụt hỏi:

- Ông ta giấu cái gốc ngày xưa để làm gì hả dì Anh?

- Để làm ăn. Biết người, người không hề biết thì cũng trăm trận trăm

thắng.

Rồi bà Anh nghiêm giọng:

- Trong công ty này ai cũng sợ Vĩnh Kỳ hết, trừ cô, người ăn nói bạt mạng như con trai. Chính vì vậy tôi mới nói cho cô biết chuyện này để giữ mồm giữ miệng. Tôi nghĩ rằng cô không bép xép với bà Kiều Mai để hại tôi.

Lam Uyên cười gượng:

- Sao dì lại nói vậy? Bộ cháu nhiều chuyện lắm hả?

- Ít chuyện chưa hay bằng không biết chuyện. Dặn hờ cô vậy thôi, nếu có tới tai Vĩnh Kỳ cũng chẳng nhằm nhò gì tôi, vì chuyện này là thật một trăm phần trăm.

Lam Uyên nghiêng nghiêng đầu:

- Có bao giờ ông ta nhận ra dì mà không nhìn không?

- Có chứ! Chuyện đời mà, việc gì lại không thể?

- Vậy dì Mai có biết.... cái gốc của ông Kỳ không?

Bà Kim Anh nhún vai:

- Điều này chắc chỉ hai người đó biết thôi. Bà Kiều Mai khôn ngoan, lanh lợi, bà ta đâu dễ bị người khác qua mặt.

Giọng Lam Uyên đầy vẻ thắc mắc:

- Dì có ăn học, sao lại phải vào đây làm tạp vụ hả dì Anh?

Thấy Lam Uyên quan tâm đến mình, bà Anh nói tiếp:

- Trước kia tôi có đi làm chớ! Nhưng đã ra hội đồng nghỉ mất sức rồi. Ở nhà cũng hơn hai năm, cứ đi ra đi vào buồn quá chịu không nổi, tôi mới xin vô đây làm việc theo giờ. Vừa có hoạt động, vừa thấy mình không vô dụng với con cháu.

Lam Uyên như sực nhớ ra:

- À, lúc nãy ông Kỳ nói gì, mà cứ dí dí tay về phía cháu vậy.
- Ông ta bảo cô phải làm xong việc trong ngày nay, nếu không sẽ mách bà Kiều Mai.

Lam Uyên bĩu môi:

- Hăm he. Thật buồn cười! Mặt lão ta trông hăm tã thế kia, nhưng công ty dịch vụ ... bá vợ này lại gặp thời mới kỳ. Người ta ra vào cứ nườm nượp như đi chợ. Thời buổi này xuất khẩu....lao động xem ra có ăn.

Bà Kim Anh:

- Đơn nộp vào cộng với tiền lệ phí này nó cho công ty thì nhiều, nhưng đã thấy... xuất được ai đâu. Trong khi hoạt động giới thiệu hôn nhân với người Đại Loan dường như.... khấm khá hơn.
- Ủa, vậy sao? Ở đây chỉ có đơn xin được đi hợp tác lao động không mà.
- Nhưng hồ sơ kia ai lại đưa cho cô.

Lam Uyên hơi tự ái:

- Dì nói vậy là sao? Bộ những thứ đó cháu làm không được à?

Bà Kim Anh lắc đầu thương hại:

- Đâu phải vậy, chẳng qua bà Mai không muốn cô biết những việc này, vì cô đâu có tuyên thệ “phải chấp hành nội quy của công ty, không được tiết lộ bí mật của công ty” như những nhân viên ở đây.

Mặt Lam Uyên ngờ ra:

- Làm ở đây phải tuyên thệ à? Vậy dì có tuyên thệ không?

- Tôi làm công nhận, đâu phải nhân viên chính thức của công ty, nên chẳng phải thề thốt giữ bí mật gì hết.

- Những bí mật đó là bí mật gì?

Bà Kim Anh nói:

- Nói là bí mật cũng không đúng, vì việc này cũng nhiều người biết rồi.

Lam Uyên chưa kịp hỏi thêm, thì bà Kiều Mai bước vào với vẻ mặt cau có:

- Lau có mỗi cái phòng mà cả tiếng đồng hồ. Tôi tưởng chị ngủ luôn trong đây rồi chứ! Còn Lam Uyên! Con đã làm tới đâu? Được phân nửa danh sách chưa?

Thay vì trả lời, Lam Uyên chỉ lắc đầu. Bà Mai trợn mắt định mắng, nhưng thấy bà Anh còn đứng sớ rớ nên quay lại hỏi:

- Con A Lìn nghỉ gì lâu vậy? Không có nó, chả ai chạy hồ sơ giấy tờ cho tôi hết.

Bà Kim Anh nhỏ nhẹ:

- Nó bệnh mà! Chẳng ai muốn bệnh để được nghỉ việc hết.

Bà Kiều Mai lạnh lùng:

- Về bảo nó ngày mai đi làm, không thì tôi coi như nó xin nghỉ luôn, Lam Uyên nhanh lên, cứ rì mọ như con chắt dì giải tán công ty này luôn cho khỏi làm ăn nữa.

Nhìn bà Mai ngoe nguẩy bước ra, Uyên cố dằn sự căm ghét xuống bằng một câu hỏi:

- Chị Cẩm Lìn là gì của dì vậy?

- Con gái lớn của tôi.

- Ủa, vậy mà con đâu có biết. Chị bị bệnh à?

Bà Kim Anh thở dài :

- Tối ngày nó cứ chạy tới chạy lui lo ba mớ giấy tờ xuất cảnh cho khách hàng nên cảm nắng. Mới nghỉ hai ngày bà ta đã la lối. Nghĩ chán thật, ai cũng nhắm cái lợi cho mình, còn người khác sống chết mặc kệ.

Lam Uyên nhún vai:

- Dì than phiền với con vô ích. Trong xí nghiệp này con cũng chỉ làm công như mọi người thôi. Họ cũng sẵn sàng sa thải con nếu thích.

- Tôi biết chứ! Nếu không, tôi đâu dám nói những chuyện như nãy giờ. Thôi tôi sang phòng kế bên đây.

Lam Uyên chưa kịp hỏi tiếp chuyện.... bí mật đang nói dang dở lúc này, thì bà Anh đã đi rồi. Cô thở ra bực dọc và bật màn hình tiếp tục nhập tin.

Công ty dịch vụ Hoa Lan này thế nào ấy. Cô làm trong công ty, nhưng vẫn chưa hiểu hết được những chức năng của nó. Nhất là hiểu về bà mẹ kế và lão Giám đốc Đài Loan từng lớn lên, sinh sống, ăn học ở thành phố này, nhưng lại cố tình phủ nhận quá khứ của mình.

Ba cô chỉ bước được vài ba bước quanh quần trong căn phòng của mình, ông có biết những bí mật gì đó của công ty mà dì Mai bắt nhân viên phải giữ kín không nhỉ?

Nhất định Uyên phải hỏi cho ra, nhưng cô sẽ hỏi như thế nào, để ba cô không làm ầm ĩ lên vì nghĩ rằng cô nghi ngờ bà vợ trẻ của ông làm chuyện phi pháp.

Lam Uyên buồn bã thở dài. Phải chi mẹ mình còn sống. Phải chi ba vẫn còn thương anh em cô như ngày nào thì cô đâu tủi thân với mọi người khi nghĩ tới thân phận mình.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 9

Gió đêm ở ven sông thổi mạnh mang theo cả hơi nước làm Lam Uyên chợt thấy lạnh, cô khoanh tay trước ngực nhìn khoảng không tối đen trước mặt và suy nghĩ mông lung.

Duy bỏ tách café xuống bàn dang tay kéo cô sát vào ngực, giọng âu yếm :

- Mơ mộng gì đó bé con ?

- Em đang đếm sao, ở thành phố đèn điện sáng choang này chỉ có ra bờ sông tối như vậy mới thấy sao mà đếm.

Duy hôn nhẹ lên má cô và thì thầm:

- Đếm được bao nhiêu ngôi rồi ?

Lam Uyên cười nhẹ :

- Đang đếm anh hỏi làm em quên mất tiêu. Đáng lẽ bắt đền anh mới phải.

Nâng cằm Lam Uyên lên, Duy tình tự :

- Vậy để anh đền ghen. Một trăm cái cũng được.

Nhẹ đẩy anh ra, Lam Uyên bảo :

- Thấy ghét ! Tội anh biến cả tuần nay, em chưa hỏi đến, đừng thấy ... người ta hiền rồi lần tới.

- Trời ơi ! Anh có đi chơi đâu ! Không tin em hỏi thằng Hưng, nó biết hết mọi chuyện làm của anh đó.

Lam Uyên ầm ức:

- Anh Hưng chỉ biết có Vi Lan thôi. Ảnh có để ý gì tới ai khác. Em hỏi anh đi đâu, đi với ai, ảnh lắc đầu. Ảnh còn nói là anh trở về nhà ở luôn rồi nữa chứ.

Duy nhăn nhó :

- Hưng nói đùa mà em cũng tin.

- Nhưng chắc chắn là anh có về nhà, và hôm rày ở đó. Anh muốn trở lại với Tố Nga chứ gì ?

Duy ngập ngừng :

- Sao em lại nghĩ kỳ vậy. Anh có về nhà, có ở lại đó thật nhưng chẳng qua vì công việc.

Tim Lam Uyên se thắt lại :

- Chắc bác trai đã bằng lòng xuất vốn cho anh

- Không phải ba, mà người khác đề nghị.

Định hỏi ai, nhưng Lam Uyên đã kềm lại được, tự dưng cô thấy giữa cô và Duy có một khoảng cách, chính khoảng cách ấy khiến Uyên dè dặt hơn. Từ khi thú nhận yêu anh, và thề hẹn với nhau, lần đầu cô biết dằn lòng, biết giấu cảm xúc của mình. Vì sao vậy ? Có phải vì cô mặc cảm không ?

Dường như hiểu được Lam Uyên, Duy siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô và nói :

- Sao không hỏi xem người định giúp vốn anh là ai hở bé con ? Em đang nghĩ lộn xộn phải không ?

Lam Uyên cố giữ vẻ thản nhiên :

- Em chỉ ngại rằng người giúp vốn cho anh là người em đang nghĩ tới, nên không dám hỏi vì sợ thất vọng.

Duy cười nhẹ :

- Người này em không biết đâu. Ngay cả anh cũng mới tiếp xúc, nên đừng lo gì cả. Bao giờ trong tim anh cũng là em. Yên tâm chưa ?

- Vậy là ai ? Đàn ông hay đàn bà ?

Duy lắc đầu trước câu hỏi đầy ... ghen tuông, ngờ vực của cô. Anh véo mũi Lam Uyên rồi bảo :

- Mẹ của anh. Bà vừa ở Canada về một lượt với HL và mẹ. Bà sẽ tài trợ vốn cho mình. Rồi em sẽ về làm việc với anh bé con à ! Em phải ở kế bên, anh mới an tâm.

Giọng Lam Uyên hoang mang :

- Nhưng tại sao bà ấy lại chịu giúp vốn khi thừa biết ba mẹ anh không đồng ý việc này từ lâu ?

Duy từ tốn giải thích :

- Cậu anh mất rồi. Hai vợ chồng lại không có con. Hiện tại chỉ mình mẹ Thanh quản lý một công ty điện tử chuyên sản xuất phần mềm ở Canada. Lần này về Việt Nam tìm hiểu thị trường để tính chuyện làm ăn lâu dài, thay vì đầu tư cho người lạ mẹ Thanh muốn hợp tác với con cháu.

Lam Uyên hỏi tới :

- Thế hai bác nói sao về chuyện này ?

Trầm ngâm một hồi Duy mới nói :

- Anh và mẹ Thanh vẫn chưa cho ba mẹ biết vì chắc chắn hai người sẽ cản. Có bao giờ ba tin vào khả năng của anh đâu. Điều này thì cũng không quan trọng vì anh đã nhất định làm theo ý mình. Bây giờ

có người hỗ trợ còn gì tốt hơn nữa. Nhưng chắc anh và mẹ Thanh phải âm thầm tiến hành công việc, bao giờ xong mới cho mọi người hay.

Giọng Lam Uyên hơi khó chịu :

- Vậy là anh và bà Thanh có chung một bí mật hệ trọng, mà lẽ ra em cũng không nên tò mò hỏi đến.

Không để ý tới cách nói gan tỵ của Lam Uyên, Duy khen hết sức thật lòng :

- Mẹ Thanh tốt, tính tình lại dễ thương nữa, chỉ tội là cậu anh vẫn số quá.

- Mẹ ấy vẫn ở vậy đến giờ à ?

Duy gật đầu, rồi trầm giọng kể :

- Nghe mẹ Thanh tâm sự mới thấm thía thế nào là cô đơn nơi đất khách quê người. Hình như mẹ ấy có nỗi khổ riêng không thổ lộ được với người khác hay sao ấy. Suốt tuần qua, anh đưa mẹ Thanh ra Nha Trang, Quy Nhơn, Đà Nẵng cho khuây khỏa, nhưng hình như càng đi mẹ càng buồn hơn. Đến Đà Nẵng mẹ ấy bệnh làm anh lo muốn chết, chưa kịp đi hết vòng thành phố đã vội lên máy bay trở về.

Lam Uyên không giấu được sự bất bình :

- Té ra suốt tuần nay anh đi chơi.

- Không phải đi chơi. Mẹ anh nhờ đưa mẹ Thanh về thăm quê mà.

- Và anh đồng ý ngay, vì thấy việc này có lợi ? Anh xem việc này quan trọng hơn em rồi.

Duy ngớ ngàng :

- Lam Uyên ! Em làm sao vậy ? Tự nhiên lại mai mỉa anh ? Dưới mắt nhìn của em, chắc anh là kẻ háms lợi.

Biết mình hơi quá lố, Lam Uyên vội nói :

- Ý em không phải như vậy.

- Anh hiểu ! Em muốn nói rằng vì nể tình mẹ Thanh đã đưa ra đề nghị hợp tác làm ăn béo bở nên khi nghe mẹ nhờ, anh đồng ý ngay. Phải không ? Hừ ! Em xem thường anh quá đấy Uyên. Nếu anh là kẻ háms lợi, anh đã ưng lấy Tố Nga để sẽ có được những gì anh ao ước, chứ đâu phải lặn lội lao đao vì yêu em như thế này ?

Lam Uyên dùng dùng tự ái :

- Bây giờ anh vẫn thừa thời gian để cưới cô ta và xây dựng sự nghiệp cơ mà ! Em không ngăn đâu. Anh khỏi lo lặn lội lao đao vì em.

Dứt lời cô chụp cái ví trên bàn ngoe nguẩy bỏ đi. Duy vội vàng đến quầy trả tiền café rồi chạy theo Uyên về hướng bờ sông.

Nắm vai cô xoay mạnh lại, Duy gằn giọng :

- Mới chạm nhẹ vào em, em đã giận, vậy khi nói về anh, em không lựa lời hả Uyên ? Anh không có tự ái hay sao chứ ?

Lam Uyên bướng bỉnh :

- Em chả nói gì anh hết. Tự anh suy diễn ra rồi đổ cho em. Tự anh cho rằng mình là kẻ háms lợi, chứ em có biết gì chuyện của anh và mẹ Thanh đâu mà nói.

Duy giận tái người :

- Em ... em ngang ngược vừa thôi. Anh yêu em thật, nhưng nếu em coi mình hơn người khác, anh sẽ ... sẽ ...

Thấy Duy ngập ngừng, Uyên uất ức :

- Anh sẽ bỏ em như đã bỏ Tố Nga chứ gì ? Thật ra chính anh mới coi mình hơn người khác. Anh đi với bà ta cả tuần mà không hề nhắc cho em biết, anh có xem em ra gì đâu, có cần biết em ra sao đâu ?

Đã vậy bây giờ lại trách ngược tại em nên mới lao đao lận đận. Nếu tại em thì anh đừng thương em nữa, em không làm vương chân anh đâu.

Dứt lời Lam Uyên chạy như bay về phía bờ sông. Duy hoảng kinh hồn vía khi nhớ tới nước liều mạng, ngông cuồng từng nằm đo đường trước bánh xe tải của cô.

Anh chạy bỏ theo, miệng hét to :

- Lam Uyên, đứng lại !

Mặc cho Duy gọi, Uyên cầm đầu chạy, nước mắt cô ứa nhòa cả khoảng đen trước mặt. Cô chịu không nổi khi Duy nói cô như thế. Dầu biết anh nói đúng, Uyên vẫn giận vì cô vốn nhiều tự ái. Lam Uyên sẵn sàng làm một hành động ngông cuồng cho hả tự ái kia mà ! Trước mặt cô là dòng sông tắm tối lạnh lùng. Nếu Uyên nhảy đại xuống đó, nước có làm cô dịu cơn nóng giận này không ? Chắc là có đó.

Mắt nhắm mắt mở, tâm hồn hỗn loạn, Lam Uyên vấp cái rễ cây té nhào về phía trước.

Duy lao tới kéo cô lại, cả hai nằm lăn ra đất. Lôi Lam Uyên đứng dậy, mắt tóe lửa, miệng nghiêng lại, Duy vung tay tát mạnh một cái làm cô siêng niêng.

Anh hàm hừ giữ chặt hai vai Uyên :

- Đồ ngốc! Em định nhảy xuống để dọa anh đó à ? Lần thấy em ngã sóng soài trước đầu xe tải, anh sợ điếng người vì hành động bộc phát ngu ngốc của em. Hừ ! Lần này anh thấy giận và ghét. Người ta nói “sự bất quá tam”. Riêng anh thì không. Sẽ không có lần thứ ba đâu. Anh đã lầm khi yêu một cô gái kiêu căng, tự cao và ích kỷ như em.

Không để Lam Uyên nói một lời, Duy làm lì kéo cô về phía chiếc Win. Anh hất hàm ra lệnh :

- Lên xe anh chở về. Đoạn đường này lắm quỷ nhiều ma và không có

xích lô. Anh vốn là người có trách nhiệm nên đâu muốn em bị phiền bởi chúng.

Nghe giọng nói của Duy, Lam Uyên tức càn hông. Cô mím môi leo lên ngồi phía sau và nhất định không nói một lời.

Lần đầu tiên trong đời cô bị đòn, bị đánh bởi người mình yêu, nỗi đau mới nhàn lên gấp bội chớ ! Nhưng cái tát vừa rồi có thấm gì với những lời Duy nói. Anh mắng Lam Uyên như vậy, sao cô lại im lặng.

Lam Uyên mà cũng biết sợ à ? Cô hít vào một hơi dài để ngăn nỗi ghen ngào đã ứ lên tới cổ. Duy không hé môi nói một lời. Anh phóng xe như điên, cô không ôm anh cũng không vịn vào yên nhưng Duy cũng chẳng thèm nhắc nhở ...

Lòng Uyên tan nát khi nghĩ tới ... có lẽ Duy đã hết yêu cô thật rồi. Uyên muốn ngã đầu vào lưng anh khóc thật to, và dịu dàng nói lời xin lỗi, nhưng “bản chất” ngang ngược, tự cao trong cô ngăn lại Cô có lỗi gì mà phải xin ? ... Duy xin lỗi cô thì đúng hơn. Thế nào khi xe ngừng trước nhà, anh cũng sẽ ôm lấy Uyên vuốt nhẹ bên má vẫn còn rất bỏng, rồi tha thiết xin lỗi trước khi hôn cô, vì Uyên biết Duy rất yêu và không thể thiếu cô. Đến lúc ấy Uyên sẽ xin lỗi anh vẫn chưa muộn cơ mà.

Duy thắng gấp xe trước cửa. Lam Uyên bước xuống, Duy giữ tay cô lại đứng như Lam Uyên nghĩ.

Trái tim lì của cô mềm ra. Uyên tưởng chừng mình sắp gục đầu vào vai anh để khóc cho hả. Nhưng cô chưa làm được việc đó thì đã nghe giọng anh rành rọt không chút xúc cảm :

- Lam Uyên ! Anh xin lỗi đã mạnh tay với em. Tính anh cộc cằn quá, chúng ta không hợp nhau đâu. Anh rất tiếc. Nhưng từ giờ trở đi em đừng nghĩ tới anh nữa. Hãy quên tất cả đi.

Để mặc Uyên đứng như trời trồng, Duy rú ga phóng xe đi. Âm thanh buốt óc ấy xoáy nhồi hồn cô. Uyên đứng chết trân như thế chẳng biết bao lâu, mãi tới khi nghe giọng dì Mười hốt hoảng kêu lên.

- Tại sao con đứng đây vậy ?

Lam Uyên mới giật mình lơ ngơ bước vào nhà. Mặc bà Mười chạy theo hỏi đủ thứ, cô cắn chặt môi bước vô phòng đóng cửa lại. Uyên muốn khóc nhưng không còn nước mắt nữa. Đứng trước gương, cô thấy một khuôn mặt lạ, khuôn mặt lơ lảo, thất thần của kẻ vừa làm mất vật quý nhất đời.

o o o

Lam Uyên thơ thẩn đi dọc con phố được bày la liệt hàng hóa. Thỉnh thoảng một vài người bán hàng lại xí xô xí xào mời cô Uyên có cảm giác mình đang ở xứ khác chứ không phải đang ở Việt Nam.

Đúng như lời Vi Lan quảng cáo, bách bộ trên các phố ở Chợ Lớn thật vui ! Con bé từng đi với Hưng vào Nguyễn Tri Phương ăn há cảo, rồi từng lang thang khắp nơi với anh, nên cứ luôn mồm khoe Mặc cho Lam Uyên đang chết dần chết mòn vì buồn tình. Vi Lan xúi “Đi vòng vòng một mình còn khuây khỏa hơn nằm ôm khối sầu trong nhà”.

Uyên đã nghe lời Vi Lan. Chiều nay thay vì về ngay khi hết giờ làm việc, cô đã leo lên xe buýt đánh một vòng Chợ Lớn.

Lang thang hết phố này, tới phố nọ, rồi đâu cũng vào đấy. “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ ?” câu thơ xưa chẳng sai chút nào. Làm sao Uyên vui được khi Duy đã thật sự bỏ rơi cô. Anh để Hưng ở một mình và trở về nhà cha mẹ đã hơn nửa tháng. Lam Uyên hoàn toàn không biết tin tức gì của Duy hết. Muốn hỏi thăm, nhưng nhìn nét mặt đăm chiêu, khó chịu của Hưng, cô không dám hé môi. Cô đành hỏi vọng qua Vi Lan và được biết Duy chẳng nói năng gì chuyện “hai đứa giận nhau” với Hưng hết. Anh chỉ bảo ngắn gọn rằng “phải về nhà vì chuyện riêng”.

Mà chuyện riêng gì cơ chứ ? Chẳng lẽ vì lời thách thức lúc nóng giận của Uyên, Duy đã trở lại với Tố Nga và sẽ cưới cô ta ?

Nếu Duy tầm thường như vậy thì có gì Uyên phải tiếc, phải khổ như bây giờ. Bất giác cô thở dài và cắn đầu bước tới.

- Lam Uyên ! Lam Uyên !

Cô giật mình khi nghe giọng đàn ông gọi tên mình thảng thốt.

Quay lại, Uyên ngỡ ngàng nhìn Quang từ trong quán ăn khá sang chạy ra.

Quang cười thật tươi.

- Không ngờ gặp em ở đây. Anh gọi mà cứ lo không phải là em.

Hơi xúc động trước nét mừng vui chân thật của Quang, Lam Uyên hỏi :

- Bây giờ đúng là em rồi thì sao ?

- Thì mời em vào quán với anh chứ sao nữa. Anh mời thật tình đó.

Cô chớp mắt :

- Em cũng thật tình muốn ăn cơm Tàu cho biết. Vào thì vào chứ sợ gì.

Kéo ghế mời Lam Uyên ngồi, Quang tò mò :

- Em đi đâu vậy ?

- Buồn tình lang thang không chủ đích. Còn anh ? Chắc hẹn hò với ai đó ?

Quang cười xòa :

- Đúng là anh có hẹn. Nhưng chưa tới giờ đâu. À ! Em dùng gì ? Tiếc rằng đây là quán café chứ không phải quán cơm. Nhất định anh sẽ đãi em một bữa cơm Tàu đặc biệt vào dịp khác. Bây giờ ăn kem bốn mùa đỡ vậy.

Lam Uyên lém lỉnh :

- Em chưa khi nào tin lời hứa hẹn của bất cứ ai. Hôm nay không được ăn cơm Tàu với anh là cảm chắc chúng mình “vô duyên đối

diện bất tương phùng” rồi.

Quang chắc lưỡi :

- Em lúc nào cũng giỏi trêu người khác, giỏi làm người khác phải nhớ tới em mãi. Nói thật, em thôi việc, anh buồn lắm. Anh thích mẫu phụ nữ có cá tính như em.

- Còn em lại ghét mẫu đàn ông lẻo mép, mình khó hòa hợp lắm.

Quang tỉnh bơ trước lời mai mỉa của Uyên.

Anh hỏi :

- Đạo này em làm việc ở đâu ?

- Trung tâm dịch vụ du lịch Hoa Lan.

Quang nhíu mày :

- Hình như anh có nghe tên, nhưng chưa rõ chức năng của nó.

- Thì chức năng của nó là du lịch chứ gì đâu mà chưa rõ.

- Không đơn giản như em nói đâu. Trước đây cũng có một trung tâm dịch vụ du lịch với một lô chức năng nhớ chẳng nổi, đã bị đóng cửa.

Lam Uyên ngạc nhiên :

- Sao lại bị đóng cửa ?

Giọng Quang thản nhiên:

- Vì nó làm chức năng “dịch vụ mai mối hôn nhân với người nước ngoài”. Thật ra đây là một tổ chức phi pháp với kiểu lừa đảo “lấy chồng nước ngoài” để mua bán phụ nữ với hình thức hôn nhân. Các cô gái theo chồng ra nước ngoài rồi chắc không có ngày về mà chỉ có ngày sa chân vào những động chứa nơi đất lạ quê người.

Lam Uyên chột dạ. Cô ngẫm nghĩ rồi nói :

- Trung tâm dịch vụ Hoa Lan mượn khách sạn của ba em để đặt cơ sở, dì Kiều Mai là phó giám đốc, chả lẽ có gì sai quấy, trong khi em làm tại đó ?

Quang vội vàng nói tránh đi :

- Nếu dì Mai làm phó giám đốc thì chắc chẳng có gì đáng nói. Anh đưa ra thắc mắc tại Mai Phương cũng nghỉ việc rồi ...

- Ủa ! Tại sao lại nghỉ ! À ! chắc một trăm phần trăm là tại anh.

- Sao lại tại anh ? Thề có đất trời, anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với Mai Phương hết. Cô ta nghỉ việc để đi lấy chồng kia mà ! Tại Mai Phương lấy chồng ngoại kiều, nên anh mới thắc mắc ấy chứ.

- Anh thắc mắc về vấn đề gì ? Biết đâu số phận chị Phương lấy chồng xa xứ thì sao ?

Đẩy ly kem về phía Lam Uyên, Quang nhăn nhó :

- Phương lấy chồng gần, chồng xa gì anh cũng mặc, vì tự cô ấy chọn lựa mà. Có điều Mai Phương lại rủ thêm một số công nhân có tay nghề cao trong xí nghiệp cùng đi lấy chồng với mình, mới khổ cho anh chứ.

Lam Uyên buột miệng :

- Trời ơi ! Chồng ở đâu mà lắm thế ?

Dứt lời cô đỏ mặt vì thấy mình vô duyên quá. Ai ngờ Quang gật gù :

- Anh đã từng kêu trời như em. Hỏi Mai Phương, cô ấy bảo rằng “người ta có chồng không mừng dùm thì thôi, sao còn tra với hỏi”.

Lam Uyên cười thật vô tư :

- Chỉ trách khéo anh đó.

- Trách thì trách, nhưng công nhận nghỉ một lúc cả chục người, anh

phải hỏi cho ra mới thôi.

- Vậy anh hỏi ra chưa ?

Quang tự hào :

- Dĩ nhiên là ra rồi. Anh hỏi Tú Anh Em biết Tú Anh chứ ? Con bé có hai lúm đồng tiền ấy. Và được biết có một trung tâm chuyên làm việc mỗi mai gái Việt Nam với người nước ngoài lo chuyện lấy chồng cho nó.

Lam Uyên thắc thỏm nói :

- Trung tâm nào ? Ở đâu ?

- Anh không biết. Vì nó giấu.

- Sao lại giấu nhỉ ?

Không trả lời, anh tiếp tục kể :

- Anh gặp ba Tú Anh, đãi một chầu bia ổng mới khai: mỗi cô gái đồng ý lấy chồng nước ngoài sẽ được nhận ba ngàn đô la, sau đó sẽ xuất cảnh theo chồng.

Quang chép miệng :

- Số tiền quá lớn so với lương một công nhân may quần áo xuất khẩu, ai mà không ham. Không khéo xí nghiệp của anh mất hết người vì các cô đem đẹp cứ rủ nhau đi lấy chồng Đài Loan. Bởi vậy, theo anh biết, dạo này Mai Phương tích cực vận động, tìm người giới thiệu cho trung tâm dịch vụ mai mối ấy để kiếm tiền.

Lam Uyên sửng sốt :

- Thật không ngờ lại có chuyện này. Nhưng vậy có hỏi ra tên Trung tâm dịch vụ đó chưa ?

Quang lắc đầu :

- Chưa ! Nhưng chắc trung tâm cũ đội mồ sống lại.

Tự nhiên Lam Uyên hồi hộp. Cô nhớ gương mặt xảo trá của Ngô Vĩnh Kỳ, vẻ điệu ngoa của bà Kiều Mai và lo lắng. Nếu như ...

- Ăn đi Lam Uyên, kem tan hết rồi kìa.

Lam Uyên gượng cười. Cô múc một muỗng kem cho vào miệng và hỏi :

- Anh đợi bạn hả ?

- Không ! Anh đợi Tố Nga ... Sao ? Em ngạc nhiên à ?

Cô gật đầu thú nhận :

- Thật bất ngờ.

Cười to với vẻ thích thú, Quang nói :

- Tất cả là nhờ em, bởi vậy anh nhất định phải đãi em một bữa cơm Tàu mà.

Vẫn chưa nghĩ ra ý của Quang, Uyên ngơ ngác :

- Sao lại nhờ em ? Anh muốn nói là ... là ...

- Là nhờ em xuất hiện mà Tố Nga đã trở về với anh. Cô ấy hận anh chàng Duy thấu xương.

Lam Uyên trở mắt nhìn Quang, anh hồ hởi nói :

- Dạo này hai người vui vẻ chứ ?

Cô gượng gạo đáp :

- Cũng bình thường.

Vốn rất tinh ý, Quang nhíu mày :

- Bình thường sao em lại lang thang không chủ đích ?

Thấy Lam Uyên im lặng, Quang hỏi :

- Duy lại chuyển hướng nữa rồi sao ?

Lam Uyên lắc đầu :

- Ảnh đang bận nhiều việc lắm, và em không muốn để ảnh lo cho mình nên phân chia thời gian gặp nhau.

- Theo anh biết, Duy là người làm việc theo cảm tính nhiều hơn nguyên tắc. Đã vậy anh ta lại rất đa tình, để gì Duy chịu gặp em theo đúng thời gian biểu đã phân chia.

- Khi thật sự yêu, người ta vẫn thay đổi để thành người tốt cơ mà.

Quang cười rất đều, anh ta nhìn ra cửa quán rồi bảo :

- Vậy nếu đúng theo lịch, chiều hôm nay hai người không gặp nhau vì Duy bận việc chứ gì ? Chà ! Bận việc gì vậy ta ?

Vừa nhâm nhi kem, Uyên vừa khe khẽ gật đầu. Tâm trí cô cứ mãi để vào chuyện trung tâm dịch vụ quý quái Quang mới kể, nên không để ý đến hai người vừa bước vào quán. Mỗi khi Quang đứng dậy chào ai đó, Lam Uyên mới ngước lên, cô suýt đánh rơi cái muỗng bạc nhỏ xíu khi thấy Duy đang hồ hững bắt tay Quang. Mắt anh nhìn đi đâu như chẳng biết cô đang ngồi chết trân một chỗ.

Quang vẫ lã :

- Không ngờ gặp nhau tận chốn này. Nơi mà tôi nghĩ ít có khả năng gặp người quen nhất.

Uyên nghe Duy cười nhẹ :

- Không nghĩ gặp mà gặp mới thú vị chứ ?

Quang lịch sự kéo ghế :

- Mời anh và ... xin lỗi mời bà ngồi với chúng tôi cho vui.

Lúc này Uyên mới kịp tỉnh hồn để nhìn đến người đi cùng Duy. Anh giới thiệu :

- Mợ Thanh vừa ở Canada về với mẹ tôi. Đây là anh Quang, phụ tá đắc lực của ba cháu và ... bạn gái của anh ấy ... anh có số đào hoa đến mức tôi phải ganh tỵ đấy.

Quang cười cười :

- Anh khéo nói đùa đến mức làm người khác cười ra nước mắt. Tôi làm sao tài bằng anh được.

Thấy Duy cứ lưỡng lự, bà Thanh nhắc :

- Chúng ta ngồi chung cho vui đi Duy.

Uyên nhìn Duy, nhưng mắt anh hướng về nơi khác. Thời gian trôi chậm đến mức Uyên nghe rõ tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cô đeo trên tay.

Giọng Duy lạnh lùng vang lên :

- Có lẽ mình đi tiệm khác thì hay hơn. Nơi đây không hợp với cháu.

Mặt Uyên tái hắc đi, cô thấy bà Thanh nhìn mình ngạc nhiên, rồi cô nghe tiếng bà nhỏ nhẹ :

- Tiếc thật ! Đành chiều ý cháu vậy, trong khi mợ lại thích ngồi cạnh cô bé dễ thương này.

Nở nụ cười điêu luyện chỉ có ở những nhà ngoại giao, bà Thanh nói :

- Tôi vẫn chưa biết tên cháu. Người đẹp thế này, chắc tên cũng phải đẹp.

Lam Uyên vừa đau đớn trước thái độ phũ phàng của Duy, vừa bức dọc trước cử chỉ, lời nói đầy vẻ ngọt ngào giả dối của bà Thanh nên cô ngang ngạnh đáp :

- Xin lỗi ! Cháu không có thói quen giới thiệu tên mình với người xa lạ.

Rồi Lam Uyên hắt hê khi thấy vẻ ngỡ ngàng của bà Thanh. Cô cần môi nhìn theo Duy đến lúc anh dìu bà ta đi khuất dạng cuối đường.

Vậy là Duy trở về nhà vì bà mợ tuy có tuổi nhưng vẫn còn xuân sắc này. Anh phớt lờ, thậm chí không thèm giới thiệu tên cô vì người đàn bà đó.

Ngực Uyên như vừa bị ai đâm vào đau nhức nhối. Cô muốn chết được khi nghĩ Duy không đến với cô, vì anh đã hết yêu như anh từng nói.

- Sao ? Muốn khóc mà khóc không được phải không ? Bướng bỉnh thì tốt, nhưng phải có mức độ. Em đã làm gì để hấn ta giận đến mức ... bán cái em cho anh không chút ngượng mồm vậy ? Giận nhau lâu chưa ?

Lam Uyên cộc lốc :

- Hơn nửa tháng rồi.

- Tại sao ?

Cô lắc đầu. Quang chắc lưỡi :

- Nhưng lỗi tại ai ?

- Đương nhiên là tại anh.

Túm túm cười, Quang hỏi :

- Vì lỗi tại hấn nên em nhất định không làm hòa trước ?

- Em là con gái mà.

- Là con nít thì có. Đã yêu thật sự rồi sao lại tị nạnh từng chút vậy. Em phải rộng lượng tha lỗi cho người mình yêu chứ.

- Nhưng mà Duy lại cho rằng em có lỗi, và rõ ràng hành động lúc này chứng tỏ anh cố chấp, không tha lỗi cho em.

- Em phải thông cảm, vì anh ta ghen mà.

Lam Uyên kêu lên :

- Ghen em với anh à ? Bậy bạ thật.

Quang nheo mắt :

- Vậy em ghen Duy với bà già đó, không bậy sao ?

Mặt Uyên đỏ rần lên :

- Em không có.

Quang cười cười :

- Đừng tưởng anh không biết gì. Tổ Nga cũng đang hậm hực vì bà mợ từ phương xa mới về của Duy. Cô ta ghen với bà Thanh còn hơn ghen với em. Điều này cũng dễ hiểu thôi, vì so ra bà ta giàu có và toàn quyền quyết định cuộc đời mình. Đàn bà như bà Thanh dễ có mấy tay. Lam Uyên này ! Anh thành thật khuyên em nên làm lành với Duy đi. Đàn ông khi yêu thì dữ dội lắm, đến khi giận cũng khó lường trước được chuyện gì xảy ra khi kể bên anh ta có một người khôn ngoan, già dặn. Nhún nhường một chút vì yêu có gì là xấu hổ. Em thấy đó. Khi biết Tổ Nga bị Duy bỏ rơi, anh đâu ngại việc đeo đuổi từng ngày từng giờ để cô ta trở lại với anh. Anh sắp đạt được mục đích rồi. Anh không muốn mất Nga lần nữa.

- Chính vì vậy nên anh khuyên em phải làm lành với Duy. Anh nghĩ Tổ Nga sẽ quay lại với anh sao ?

Quang im lặng. Anh ngẫm nghĩ rồi nói :

- Theo anh nghĩ, lẽ ra Tổ Nga chưa chịu buông Duy đâu, dù cô ấy biết Duy đã yêu em. Nhưng sau này Nga biết Duy chỉ mê Tin Học, chớ không màng nghĩ đến công ty may xuất khẩu, trong khi bản thân

Tổ Nga lúc nào cũng có tham vọng khuếch trương cơ nghiệp này lên. Nga hiểu rằng có lấy Duy, cô cũng không dựa vào anh để thực hiện tham vọng của mình, ngược lại biết đâu chừng cô phải thuận theo ý chồng là khác. Từ suy nghĩ đó Tổ Nga đã buông Duy ra và quay về với anh. Tuy anh không có tài sản nhưng có khả năng và tham vọng như Tổ Nga. Anh sẽ là chỗ dựa vững chắc mà cô ấy đang cần. Nhưng chuyện đời khó lường trước lắm. Nếu em và Duy êm ấm hạnh phúc bên nhau, anh vẫn an tâm hơn ... Bây giờ tự nhiên Duy lại thân mật với người đàn bà khác già đời, khôn ngoan, giàu có, sẵn sàng đáp ứng mong muốn của hắn. Anh thấy lo cho em.

Lam Uyên nhìn Quang :

- Anh tính toán và lo xa quá ! Sao tự nhiên anh lại thành thật với em vậy ?

Mắt Quang bỗng ánh lên tia nhìn đăm đúi khiến Lam Uyên bối rối.

Anh buông một câu bất ngờ :

- Vì anh yêu em.

-

- Có thể em nghĩ anh đang tán tỉnh vì anh vốn rất lẻo mép. Nhưng lời vừa rồi phát xuất từ trái tim anh. Anh sống thực tế, thực tế đến mức thực dụng. Anh yêu một người và sẵn sàng theo đuổi người khác để mưu lợi. Anh không hề yêu Tổ Nga, nhưng vẫn kiên trì theo đuổi cô ấy bao nhiêu năm nay. Tổ Nga sẽ là nấc thang để anh bước lên, hay anh là công cụ cho cô ta làm giàu ? Có lẽ cả hai đều đúng, vì mẫu người của anh và Nga y chang nhau : phải yêu như thế nào cho có lợi, và cả hai đang nghĩ rằng mình đã chọn đúng đối tượng.

Nhếch miệng cười đầy chua cay, Quang nói tiếp :

- Nhưng dù sao anh vẫn hơn Nga ở chỗ anh đã thật sự yêu em. Còn cô ấy thì không. Tổ Nga chỉ yêu bản thân mình.

Thấy Lam Uyên vẫn ngồi lặng thinh, Quang dụi dãi :

- Đây là phút nói thật hiếm hoi ở anh. Anh yêu em và luôn mong muốn em có hạnh phúc.

Lam Uyên trấn tĩnh trở lại, cô chầm chọc :

- Cảm ơn lời nói ... yêu của anh. Em luôn cầu mong anh đạt được những gì thực tế, cụ thể và có giá trị đích thực hơn tình yêu mà anh đã hy sinh.

Đứng dậy, Lam Uyên tự nhiên bắt tay Quang :

- Bây giờ em về, để dì Mười trông.

Quang siết tay cô thật lâu, giọng anh chân tình :

- Có gặp gì khó khăn trong cuộc sống hãy nhớ đến anh. Anh sẽ giúp em.

Lam Uyên bật cười :

- Sài Gòn - Chợ Lớn coi vậy chứ nhỏ lắm. Chắc mình sẽ còn gặp nhau. Anh nói gì mà nghe giống như chia tay vĩnh viễn vậy ? Ở lại vui vẻ Người tình trăm năm” ghen !

Quang ngọt ngào :

- Cho anh gọi lời thăm bác trai và dì Mười. Đêm nay ngủ ngon nghe.

- Chắc không ngon đâu. Em phải trần trọc để nghĩ xem lời anh nói, thật hay dối. Nếu thật thì thật được mấy phần trăm.

Rồi chẳng để Quang nói thêm câu nào, Lam Uyên vội bước đi. Ra đến cửa, cô quay lại, vẫy tay chào anh với điệu bộ hết sức nhí nhảnh, dễ thương.

- Duy có thật yêu mình không nhỉ ?

Vừa lơ đãng nhìn các bộ váy cưới đủ màu treo đầy các tủ kính, Lam Uyên vừa tự hỏi.

- Chẳng lẽ lại có mẫu người sẵn sàng dẹp tình yêu qua một bên như Quang ? Và cũng có mẫu người mau thay đổi tình yêu như Duy ?

Chớp mắt một cái, Lam Uyên thần thờ nghĩ tiếp :

- Còn mình, mình phải làm gì để có được một tình yêu thật sự ?

Nhớ đến cái tát tay nẩy lửa, cùng thái độ dửng dưng lạnh nhạt của Duy, cô xót xa đau đớn. Lẽ nào cô đã yêu lầm ? Nhớ tới những lời Quang nói về bà Thanh và những điều cô nhìn thấy chiều nay, Lam Uyên tê tái.

Lẽ nào khi chối bỏ Tố Nga để đến với cô, Duy đã yêu với cách riêng của anh. Duy không như Quang nên cũng không yêu như anh ta. Vậy Duy yêu theo cách nào mà chưa bao lâu đã phủ phàng xa lánh cô rồi.

Buồn quá ! Buồn quá ! Phở xá đông vui chừng nào, Uyên càng buồn chừng nấy. Cô thấy mình lơ ngơ giữa cuộc đời với biết bao nhiêu điều khó hiểu, khó lường. Cô hồ thẹn nhận ra từ trước đến giờ cô quá tự cao khi nghĩ mình khôn ngoan, hiểu biết hơn những người cùng tuổi.

Thật ra có phải thế đâu. So với Vi Lan thôi, cô vẫn thua nhiều thứ. Cô không có sự dịu dàng đầy nữ tính mà anh Hưng vốn chết mê chết mệt. Cô cũng thiếu lòng kiên nhẫn, chịu đựng mọi bực dọc, gắt gỏng của người mình yêu như Lan. Cô hơn Vi Lan ở chỗ ích kỷ, ganh tỵ, cô chỉ nghĩ đến mình, chớ chưa vì Duy bao giờ. Thật ra Lam Uyên có biết bao nhiêu điểm xấu mà cô từng không nhận thấy ?

Lam Uyên thở dài thấm thía, khi bắt đầu nhìn lại mình thì đã trễ. Đã trễ rồi !

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 10

Bà Kiều Mai thấy lên bàn một xấp hồ sơ khá dày và bảo :

- Con ráng làm cho xong trong ngày. Ông Vĩnh Kỳ hứa sẽ bồi dưỡng thêm.

Lam Uyên lật lật xấp giấy rồi hỏi :

- Bộ gấp lắm hả dì ?

- Ờ , gấp lắm.

- Sao con thấy xin hợp tác lao động toàn phụ nữ không vậy ?

Bà Kiều Mai ngập ngừng :

- Ờ ! Tại ở bên họ cần nữ để làm công nhân dệt hoặc may mặc, nên ở đây chúng ta không tuyển nam. Vả lại nữ làm hồ sơ xuất cảnh cũng mau và dễ hơn.

Vừa dợm bước ra, bà đã nghe Lam Uyên hỏi tiếp :

- Sao dì cho bà Kim Anh thôi việc vậy ? Con thấy bà siêng năng, kỹ lưỡng hơn người mới nhiều.

Bà Kiều Mai nhúm mày :

- Đó là ý của ông Vĩnh Kỳ, ông ấy chê bà Kim Anh chậm chạp.

- Nhưng dì vẫn có thể bênh bà ấy mà ! Ông Kỳ không tình nghĩa đối với nhân viên, chẳng lẽ dì cũng vậy ?

- Hừ ! Công việc và tình cảm khó đi đôi với nhau lắm. Bà Kim Anh già quá rồi, làm sao bì với người trẻ. Ông Kỳ cho bà nghỉ là đúng.

Lam Uyên nhếch môi :

- Đúng với lý do khác. Vì nếu chê già, sao trước đây ông nhận người ta vô làm ?

Sa sầm mặt xuống, bà Mai cao giọng :

- Con muốn ám chỉ chuyện gì ? Đây là nơi làm việc chứ không phải nhà mình. Muốn nói cần lựa lời, không thì lời thôi phiền phức tới cả dì.

Nhìn quanh nhìn quẩn, bà nói :

- May mà ông không nghe không hiểu gì hết.

- Nếu không nghe không hiểu và thậm chí không nhớ gì hết, ông ta đã không cho dì Kim Anh nghỉ việc. Con không ngốc lắm đâu, nhưng con vẫn thắc mắc tại sao ông Kỳ giả vờ chi vậy ?

Bà Kiều Mai ngạc nhiên :

- Con muốn nói ông giả vờ chuyện gì ? Nãy giờ dì vẫn hoàn toàn không hiểu sao con cứ vòng vo mãi.

Lam Uyên lưỡng lự :

- Con muốn nói rằng ông Kỳ cho dì Kim Anh nghỉ việc vì lý do khác.

- Là lý do nào cơ chứ ? Sao con đa nghi quá.

Nhún vai, Uyên cộc lốc :

- Dì đi mà hỏi ông.

- Được ! Dì sẽ hỏi cho ra. Bây giờ con ráng làm cho xong việc.

Đợi bà Mai ra khỏi phòng, Lam Uyên chán nản nằm úp mặt lên bàn. Bà Mai giả vờ hay thật ! Bà làm như không biết gì về con người Vĩnh Kỳ, trong khi lão ta đã lộ bộ mặt thật ra với cô rồi.

Hôm qua lão đã bước vào phòng cô và chống nạnh churỏi đồng.

- Mẹ ... khôn hồn thì chuyện ai nấy biết, nấy làm, còn lộn xộn thì... mẹ nó, tao sẵn sàng cho đi theo con Kim Anh. Đừng tưởng dựa vào Kiều Mai là yên đâu.

Uyen chưa kịp hoàn hồn, lão đã buột miệng churỏi thề.... Ngọt còn

hơn người Việt Nam thật sự, rồi đóng sầm cửa phòng lại.

Suốt đêm Uyên ngủ không được vì tức. Thái độ của Ngô Vĩnh Kỳ chứng tỏ lão khinh rẻ nhân viên của mình. Một ông chủ nước ngoài đối với người bản xứ như vậy, thật quá quắt.

Nhưng tại sao lão lại hăm dọa cô bằng những lời thiếu văn hóa đến thế ?

Lam Uyên bực bội hất tay trên bàn. Xấp hồ sơ sỗ tung xuống đất. Cô vội vàng ngồi xuống nhặt lên và giật mình khi thấy hình của Mai Phương kẹp ở góc sơ yếu lý lịch.

Lam Uyên lật những hồ sơ khác và lần lượt nhận ra Tú Anh, Liễu Minh, cùng một số công nhân may ở xí nghiệp xuất khẩu của Quang.

Vậy là rõ rồi ! Uyên mím môi đứng bật dậy. Người cô run lên vì tức và sợ. Trung tâm chuyên làm việc mỗi mai gái Việt Nam với người nước ngoài chính là trung tâm Hoa Lan.

Chắc chắn ba cô biết vụ này, sao ông lại cho bà Kiều Mai tham gia điều hành công việc, rồi cho cả cô vào đây ?

Nếu đây là những dịch vụ hợp pháp, thì tại sao Ngô Vĩnh Kỳ lại bắt nhân viên thề giữ bí mật việc làm của công ty ? Tại sao mọi người chịu kết hôn với người nước ngoài lại được hưởng ba ngàn đô la, tiền đó là tiền cưới hỏi hay tiền gì ?

Đang ngồi thừ ra với trăm ngàn thắc mắc thì Vĩnh Kỳ mở cửa bước vào.

Lam Uyên trừng mắt nhìn lão, cô không giấu được sự căm ghét của mình nên nói:

- Dù làm giám đốc đi chăng nữa, trước khi vào ông cũng nên gõ cửa, đó là phép xã giao tối thiểu mà.

Khác với vẻ hách dịch hôm qua, Vĩnh Kỳ xoa hai tay vào nhau hề hà nói :

- Tôi xin lỗi. Vì nôn gấp em nên tôi quên câu phép xã giao thông thường ấy. Em thẳng tính lắm. Tôi thích những người như vậy.

Chẳng đợi Lam Uyên mời, Vĩnh Kỳ tự động kéo ghế ngồi đối diện với cô.

Lam Uyên hỏi ngay :

- Dì Mai đã nói gì với ông ?

-Ồ ! Kiều Mai có nói gì với tôi đâu.

- Ông tìm tôi chi vậy ?

Ngô Vĩnh Kỳ mỉm cười :

- Sao em nóng nảy thế ?

- Vì tôi không có thời gian.

- Tục ngữ Việt Nam có câu “thời giờ là vàng bạc”. Tôi không làm mất ... vàng bạc của em đâu, trái lại tôi muốn chúng ta cùng làm việc để biến câu tục ngữ ấy thành hiện thực.

Lam Uyên bất ngờ vì đề nghị đột ngột cũng như thái độ Ôn hoà lịch sự khác ngày thường của Vĩnh Kỳ. Không hiểu được mục đích của lão ta, nên cô vờ lãng sang chuyện khác.

- Ông nói tiếng Việt giỏi quá, tại sao từ trước đến giờ ông không dùng đến nó ?

Ngô Vĩnh Kỳ hơi chồm người về phía Uyên :

- Tại tôi chưa tìm được người hiểu mình.

Tránh đôi mắt ti hí của lão ta, Uyên nói với vẻ khiêu khích :

- Ông tìm ra được người nào hiểu mình chắc người đó sẽ bị đi khỏi đây như dì Kim Anh chẳng hạn.

- Sao em lại nói vậy ? Mỗi người có phần riêng của họ chứ ! Em đâu thể nào như bà Kim Anh.

Đan hai bàn tay vào nhau, Lam Uyên hỏi :

- Vậy phần riêng của tôi là gì ?

Ngô Vĩnh Kỳ gật đầu :

- Khá lắm ! Thật tôi không nhìn lầm người. Câu hỏi vừa rồi chứng tỏ em thẳng thắn, tự tin, đầy bản lĩnh. Em không ngu ngơ, khù khờ vô tích sự như Kiều Mai vẫn thường than phiền với tôi đâu.

Nghe Vĩnh Kỳ nói thế, Lam Uyên bưng bưng tự ái, cô cười nhạt :

- Dì Mai bao giờ chả cho rằng mình hơn người khác về mọi mặt.

Biết là đã đánh trúng lòng kiêu hãnh của Lam Uyên, Vĩnh Kỳ vuốt ngay :

- Nhưng tôi đâu có tin cô ta. Tôi tin vào bản thân mình, do đó tôi mới đến đây nói chuyện với em bằng ngôn ngữ của dân tộc em.

Nhớ tới những lời hạ cấp Vĩnh Kỳ mắng mình hôm qua, Lam Uyên hoang mang. Lão mập này cần gì ở cô, mà mới hai mươi bốn tiếng đồng hồ đã xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ thế này ? Lão vừa hăm dọa vừa xoa dịu để làm gì nhỉ ?

Về bản khoản của Uyên không thoát khỏi cặp mắt tuy bé nhưng rất lồi đời của Vĩnh Kỳ. Chẳng đợi cô phải nghĩ ngợi lâu, ông ta đề nghị :

- Chúng ta vào nhà hàng Bách Hỷ dùng bữa và bàn việc hợp tác làm ăn. Ở đó có nhiều món Triều Châu đặc sắc lắm.

Lam Uyên nghiêm mặt :

- Có lẽ ông đã hiểu lầm tôi rồi.

Vĩnh Kỳ mỉm cười :

- Em hiểu lầm tôi thì đúng hơn.

- Nếu muốn không hiểu lầm nhau, thì cứ bàn việc gì đó ở đây, ngay trung tâm dịch vụ du lịch Hoa Lan của ông, tôi thấy là tiện nhất.

Vĩnh Kỳ cười thành tiếng. Lần đầu tiên Lam Uyên nghe ông ta cười. Tiếng cười ấy làm cô khó chịu. Uyên với tay lấy xấp hồ sơ trên bàn lật ra chăm chú đọc. Cô xem như Vĩnh Kỳ không có trong phòng. Thái độ ấy chẳng làm ông ta tự ái, ngược lại Vĩnh Kỳ còn hỏi.

- Em biết những hồ sơ này xin xuất cảnh với lý do gì không ?

- Dì Mai nói họ xin đi hợp tác lao động.

- Và em không tin điều đó ?

Lam Uyên im lặng nhìn Vĩnh Kỳ. Lão ta đúng là một con cáo già quý quyết.

Vuốt góc tờ giấy ra cho thẳng, cô chậm rãi trả lời :

- Tôi tin vào lời ông sắp nói.

- Thật ra đây là những hồ sơ xuất cảnh du lịch về quê chồng ở Đài Loan.

- Tôi biết chuyện này, vì bạn tôi có người đã nhờ trung tâm mai mối cho một tám chồng. Bản thân chị ấy lại giới thiệu cho trung tâm nhiều người khác để nhận hoa hồng.

Vĩnh Kỳ nhíu mày :

- Ai vậy kia ?

- Hứa Mai Phương. Hồ sơ của chị ấy còn nằm trong đây nè.

Vỗ tay lên trán, Vĩnh Kỳ kêu lên :

- À ! Tôi nhớ rồi ! Cô ta giới thiệu cho tôi tám cô gái gốc Hoa và đã nhận tiền hoa hồng sòng phẳng. Các cô ấy đều trẻ, khỏe đẹp, nhưng

trình độ văn hóa hơi thấp. Nếu được các cô gái Việt Nam, có học hành thì tốt biết mấy. Chắc ! Người ta thích làm quen với gái Việt Nam lắm.

Thấy Vĩnh Kỳ chép miệng than, Lam Uyên có cảm giác lão tiếc rẻ vì mua không được món hàng vừa ý. Nhớ tới lời Quang, lão mập đang muốn tìm loại hàng cao cấp hơn Mai Phương đã giới thiệu cho lão.

Giọng Vĩnh Kỳ bỗng ân cần thân thiết :

- Lam Uyên tốt nghiệp Đại học rồi phải không ? Em học đại học nào vậy ? Chắc em giao thiệp rộng và có nhiều bạn lắm ?

Lam Uyên khoanh tay trên bàn đầy cảnh giác :

- Rất tiếc, tôi thi rớt đại học nên không giao thiệp rộng, và cũng không có nhiều bạn bè như ông tưởng.

- Nhưng vẫn còn bạn hồi Trung học chứ ! Phương Tây có câu “tình bạn là tình yêu không có cánh” Tôi tin chắc người như Lam Uyên chẳng khi nào lại để “Tình yêu đã vỗ cánh rồi”...

Nghe Vĩnh Kỳ ngân nga hát một câu trong bài “Lệ Đá” với giọng rất chuẩn, Lam Uyên buột miệng :

- Ông tài thật, hát được cả nhạc Việt.

- Ôi chao ! Chuyện thường mà ! Xưa kia tôi ở Chợ Lớn và từng học Đại Học Văn Khoa. Thời đó sinh viên chúng tôi mê nghe Lệ Thu hát Lệ Đá lắm.

Lam Uyên mai mỉa :

- Tôi biết ! Dì Kim Anh, bạn học ngày xưa vừa được ông ... chấp cánh cho bay có nói với tôi điều này.

- Tức quá ! Phải chi Kim Anh có sức khỏe, tôi đã giữ chị ấy lại cho có bạn bè rồi. Nhưng Cẩm Lìn, con gái chỉ làm việc tốt lắm. Bọn trẻ như em bây giờ nhanh nhay và thực tế hơn chúng tôi trước đây nhiều. Bởi vậy Cẩm Lìn là cánh tay đắc lực cho Trung Tâm. Tôi mong em

cũng vậy, vì em trẻ, lại thông minh, hiểu biết. Tuy vào đây làm việc dưới quyền của Kiều Mai, nhưng tôi biết bao giờ em cũng muốn chứng tỏ mình là người độc lập và tự chủ. Em không muốn bị phụ thuộc vào cô ta, nhất là phụ thuộc về kinh tế.

Thấy Lam Uyên im lặng, Vĩnh Kỳ cười thật đều :

- Sao ? Tôi nói đúng không ?

-

Vỗ vỗ vào bàn tay để trên bàn của Uyên, ông ta nói thật khẽ :

- Làm việc với tôi, tôi sẽ giúp để em hoàn toàn độc lập về mặt kinh tế. Nếu được, em sẽ là phó giám đốc, chứ không phải là Kiều Mai.

Lam Uyên ngập ngừng :

- Nhưng tôi sẽ làm gì ? Ngoài bằng trung cấp vi tính, tôi không có chuyên môn nào cả.

- Công việc thì nhiều lắm, có những việc không cần chuyên môn mà cần khả năng bản thân. Tôi cần khả năng của em.

Lam Uyên nôn nóng :

- Xin ông cứ đi thẳng vào vấn đề.

Ngô Vĩnh Kỳ lại cười, lão ta ung dung rút trong túi ra một hộp xì gà và bóc vỏ một điếu châm hút, Vĩnh Kỳ thông thả nhả khói. Mặc cho Lam Uyên nhăn mặt ho, Vĩnh Kỳ trầm ngâm với điếu thuốc.

- Hồi còn đi học tôi mê Tuyển Tập Thi Nhân tiền chiến lắm, và trong đó em biết tôi mê nhất nhà thơ nào không ?

Lam Uyên lơ đãng lắc đầu, Vĩnh Kỳ nói tiếp :

- Tôi mê nhất Hồ Dzếnh với bài “Chiều” hai câu kết của bài thơ thật tuyệt.

*“Nhớ nhà châm thuốc
Khói huyền bay lên cây”*

Ông ta người Minh Hương, nhưng tâm hồn hết sức Việt Nam. Một người Việt gốc Hoa độc nhất vô nhị.

Lam Uyên không hiểu vì sao Vĩnh Kỳ lại nói chuyện văn chương với cô. Chuyện này có dính dấp gì với chuyện làm ăn cô đang nóng lòng muốn biết đây. Hay là lão nghĩ lão cũng là một người có tâm hồn hết sức Việt Nam ?

Vĩnh Kỳ gạt tàn thuốc, rồi nhìn cô :

- Khách của trung tâm hơn chín mươi phần trăm là giới trí thức ở Đài Loan, họ tới đây không chỉ để tham quan du lịch mà còn muốn giao lưu kết bạn với người Việt Nam. Họ đề nghị tôi tổ chức những câu lạc bộ làm quen để ... trao đổi văn hóa, tìm hiểu về phong tục, tập quán và con người Việt Nam cụ thể. Em sẽ giúp tôi tổ chức những câu lạc bộ này, để đáp ứng yêu cầu của khách du lịch.

Lam Uyên từ chối ngay :

- Tôi không đủ khả năng để tổ chức một câu lạc bộ yêu cầu cao như vậy.

Mắt Vĩnh Kỳ lim dim sau làn khói :

- Tôi sẽ lo hoàn toàn phần nội dung và cả phần hình thức, em chỉ lo khâu nhân sự. Mỗi lần tổ chức câu lạc bộ, em sẽ mời dùm tôi độ chừng hai ba chục người có ăn học, biết ngoại ngữ càng tốt.

Lam Uyên ngắt lời :

- Những người này, là nam hay nữ, tuổi tác độ bao nhiêu ?

Vĩnh Kỳ hấp háy đôi mắt :

- Nam phụ lão ấu có đủ cả, nhưng nếu em là du khách, em sẽ thích tiếp xúc với thành phần nào ? Ông già hay bà lão ?

- Tôi chưa bao giờ là du khách cả, thưa ông.
- Tôi đùa thôi. Sao em lại tự ái nhỉ ? Tóm lại câu lạc bộ của chúng ta có đủ thành phần, nhưng em sẽ chịu trách nhiệm tìm cho tôi các cô gái đẹp có học thức để chuyện trò với khách du lịch.
- Tôi biết tìm đâu ra chứ ?

Giọng Vĩnh Kỳ ngọt ngào :

- Dễ mà ! Em trẻ thế này chẳng lẽ không có bạn bè, bà con. Các cô gái bây giờ thích làm quen với người nước ngoài để tìm hiểu lắm ! Đó cũng là dịp ... thực hành vốn ngoại ngữ có được. Rồi tàn cuộc vui, đường ai nấy đi. Du khách về nước nhưng vẫn giữ được ấn tượng đẹp.

Lam Uyên nhìn Vĩnh Kỳ cười nhạt :

- Tôi có nghe kể về một trung tâm du lịch đã bị đóng cửa vì làm “dịch vụ mai mối hôn nhân với người nước ngoài” Tôi chưa từng tuyên thệ giữ bí mật của công ty. Ông không sợ tôi nói chuyện này ra sao ?

Vứt mẩu xì gà xuống sàn rồi lấy gót giày nghiền lên, Vĩnh Kỳ bình thản trả lời :

- Tôi nghĩ em không ngốc đến mức như vậy.
- Thế sao trước đây mọi người trong công ty giấu tôi sự thật này ?

Vĩnh Kỳ cười đều giả :

- Em hỏi câu buồn cười thật. Trước nay công ty chuyên làm những việc gì ? Cha và dì em là người trong cuộc, chẳng lẽ em không biết hay sao mà cho rằng người ta giấu mình ?

Nghe Vĩnh Kỳ nhắc đến cha, Lam Uyên sững sờ, cô nghiêm mặt lại :

- Ba tôi không dính dáng gì vào việc làm của ông và dì Mai hết.
- Cô em nhầm lẫn rồi. Giám đốc trung tâm này là ông Trí chứ đâu

phải là tôi. Tôi chỉ bảo trợ vốn, nếu có chuyện gì không hay xảy ra, ba và dì ghẻ cô chịu trách nhiệm trước pháp luật. Còn tôi ầy hả ? Tôi chỉ là khách du lịch thôi ! Vui thì đậu, buồn thì bay. Chẳng bị ràng buộc bởi ai cả.

- Ông nói dối. Ba tôi không liên quan đến dịch vụ mua vợ, gả chồng này. Tôi sẽ nói cho mọi người biết chuyện phi pháp của ông.

Mặt Vĩnh Kỳ bỗng đanh lại. Lam Uyên hơi hoảng khi lão đập mạnh tay lên bàn :

- Đủ rồi đồ ngu ! Tôi cho em biết dịch vụ công ty đang làm là hợp pháp. Nếu không, làm sao lo thủ tục xuất cảnh được. Với lại đúng ra mai mối cho nhiều người nên chuyện chồng vợ là việc tốt, tôi có ép ai đâu nào ? Tự họ tìm đến nhờ vả chúng ta đây chứ ! Càng ngày người phụ nữ càng văn minh, tiến bộ hơn. Họ muốn có chồng xa, muốn được đi đó, đi đây chứ đâu chịu ru rú trong nhà như các cụ hồi trước. Tôi muốn giúp họ làm điều đó.

Vĩnh Kỳ cao giọng :

- Lấy chồng lạ được một số tiền lớn để báo hiếu cha mẹ, rồi lại theo chồng xuất cảnh, sung sướng cả một đời, nói thật tu ba năm cũng chưa chắc có cái phước đó. Em cứ tới thăm Hứa Mai Phương xem cô ta nghĩ thế nào về chuyện này, mà giới thiệu cho trung tâm nhiều người vậy. Việc công ty đang làm là việc phước đức cho các cô gái muốn tìm một tấm chồng xứng đáng.

Đang thao thao bất tuyệt, Vĩnh Kỳ nhíu mày cắt hứng khi có tiếng gõ cửa. Lão ta đứng dậy hát hàm :

- Suy nghĩ cho kỹ đề nghị của tôi đi. Đừng đại dốt làm khác ba và dì mình.

Dứt lời Ngô Vĩnh Kỳ bước ra, đóng sầm cửa lại, Lam Uyên hậm hực đi tới đi lui trong phòng. Lão mập này hăm dọa và ép cô làm theo ý lão. Lão ngọt ngào đó, cộc cằn thô lỗ đó. Đã lộ mặt thật ra rồi hẳn lão phải đạt được mục đích của mình chứ.

Lam Uyên dần gót chân lên sàn nhà. Cô không biết mình phải làm

sao. Việc làm của công ty này có hợp pháp không ? Rõ ràng người Việt Nam có quyền kết hôn với người nước ngoài kia mà.

Lam Uyên lật lật xấp hồ sơ lên xem rồi thở dài. Có lẽ cô nên tìm Mai Phương hỏi thử việc này. Rồi về nhà, cô phải hỏi ba mình cho ra xem chuyện làm ăn của trung tâm Hoa Lan hư thật thế nào.

o o o

- Chị Phương !

Đang xí xô xí xào rất lớn tiếng với Cẩm Lìn, nghe gọi tên mình, Mai Phương quay lại, giọng ngạc nhiên :

- Em đi đâu vậy Lam Uyên ?

- Em làm ở đây mà.

- Làm ở đây à ? Sao chị không gặp em lần nào hết vậy ?

Lam Uyên bật cười :

- Em không biết nói tiếng ... Tàu nên đâu ra phòng tiếp khách này làm gì. May thật, em tính tìm chị ...

Nhướng mày lên, Mai Phương hỏi cộc lốc :

- Chị vậy ?

- Thì nghe anh Quang nói “Chị Phương nữ vội lấy chồng ... Đài Loan” em đến chúc mừng, không được sao ?

Nghe nhắc tới Quang, mặt Mai Phương nhú lại, cô dịu giọng :

- Chị em mình qua quán bên kia đường nói chuyện. Chờ chị một chút nhé.

Dứt lời Mai Phương tiếp tục cuộc ... đấu khẩu dở dang với Cẩm Lìn. Dù không hiểu những lời hai bên nói với nhau, Lam Uyên cũng biết họ đang gây lộn. Cô sốt ruột tròn mắt nhìn mà không biết khuyên giải

bằng cách nào.

Cuối cùng Mai Phương giận dữ đứng dậy, cô hầm hầm nắm tay Lam Uyên kéo đi:

- Dù em làm ở đây, chị cũng phải chửi một tiếng cho hả. Mẹ nó, đồ lưu manh.

Lam Uyên ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Mai Phương, cô hỏi ngay :

- Chuyện gì mà hai bên to tiếng dữ vậy ? Em làm ở đó thật, nhưng những việc của khách hàng, em hoàn toàn mù tịt.

Nhún vai ra vẻ không tin, Phương cong môi nói :

- Nói với chị điều đó làm gì ? Nhân viên làm ở đây ai không tìm gái giới thiệu cho công ty để ăn hoa hồng. Chị biết em đi làm ăn lương, có kiếm thêm một chút cũng đã sao đâu mà rào đón.

- Nhưng em không biết và không làm chuyện này mà.

- Vậy em tìm chị chi vậy ? Định thuyết phục dùm lão Ngô Vĩnh Kỳ hay con mẹ Kiều Mai đây ? Dứt khoát chị không trả lại tiền đâu.

Đợi người phục vụ đặt hai chai nước ngọt lên bàn rồi đi khuất, Lam Uyên mới nghiêm giọng :

- Em không hiểu chị muốn nói gì cả. Thật đó.

Mai Phương cười khẩy :

- Lão Vĩnh Kỳ không sòng phẳng trong việc trả hoa hồng công chị giới thiệu gái cho công ty nên chị đến đòi. Lão phớt lờ rồi còn bắt chị trả lại ba ngàn đô với lý do chị không đi xuất cảnh.

Lam Uyên ngạc nhiên :

- Ủa, sao chị lại không đi ?

- Đi làm gì, trong khi chồng chị muốn đặt cơ sở làm ăn ở đây. Ảnh cưới chị để chỉ có tư cách pháp nhân đứng ra thành lập công ty dùm ảnh chứ đâu phải để đem chị về Đài Loan. Việc của Vĩnh Kỳ làm mai mối, tổ chức đám cưới, xong rồi thì thôi, đằng này lão lại buộc trả lại tiền mới vô lý. Lão mà lộn xộn, vợ chồng chị đi thưa thì hết làm ăn.

- Nhưng thưa lão về tội gì mới được chứ ?

Nghĩ rằng Lam Uyên hỏi mình với kiểu thách thức, Mai Phương mai mỉa :

- Thiếu gì tội. Mà em hỏi chi vậy ? Chẳng lẽ em thích nghe kể tội giám đốc của mình ?

- Em chẳng ưa gì lão gian xảo ấy. Tìm không ra việc làm, tạm thời phải vào đây. Em chán ngấy cái công ty hồ lớn này.

- Công ty này đang làm ăn khá khá, sao lại chán ? Chị nói thật, không ai ăn tiền thiên hạ ngon bằng lão Ngô Vĩnh Kỳ và mụ vợ Kiều Mai đâu.

Lam Uyên sửng sốt :

- Chị nói cái gì ? Vợ lão Vĩnh Kỳ là ai chứ ?

Nhìn Uyên với đôi mắt lá răm đen nhánh, Mai Phương nhắc lại :

- Mụ phó giám đốc phụ trách nghiệp vụ Kiều Mai chứ ai. Con nhỏ này tức cười thật. Cứ y như trên cung trăng rớt xuống.

Lam Uyên kêu lên tức giận :

- Dì Mai là vợ sau của ba em mà ! Ai đồn bậy bạ dữ vậy.

Đến phiên Mai Phương ngạc nhiên, cô gằn giọng :

- Ủa, sao lạ vậy ? Chính trong đám cưới của chị Ngô Vĩnh Kỳ đã giới thiệu với khách, bà Kiều Mai là vợ mình mà.

- Chị có nghe lộn không ?

- Cho là chị lộn cũng chẳng sao, nhưng nhân viên ở đây không lẽ cũng lộn ? Lần nào tới, chỉ lại chẳng nghe họ gọi bả bằng bà Vĩnh Kỳ.

Lam Uyên đỏ bừng cả mặt, cô thấy mình bị sỉ nhục ghê gớm. Dì Mai coi thường ba cô quá, bà ta xem cha con cô không ra gì cả.

Mai Phương tò mò :

- Chị có cảm giác em không biết gì về nơi mình làm hết. Sao lạ vậy ?

Lam Uyên thở dài :

- Em chỉ biết đây là một trung tâm chuyên lo dịch vụ, cung ứng và tổ chức người lao động đi làm việc có thời hạn ở nước ngoài. Bà Mai đưa em vào làm vì ba em yêu cầu. Vào đấy, em hoàn toàn bị cô lập nên có biết gì đâu. Cả chuyện bà ta qua mặt ba mình, em cũng không biết.

Ngập ngừng một chút Lam Uyên hỏi :

- Thật sự việc mai mối, lấy chồng nước ngoài là sao hả chị Phương. Tại sao họ lại trả cho mỗi người ba ngàn đô ? Tiền đó ở đâu để họ có mà đưa vậy ? Tại sao bà Mai lại để ông Vĩnh Kỳ và nhân viên gọi mình là bà Ngô Vĩnh Kỳ ? Bả có ... gì với ông ta không ?

Mai Phương nhú mày ngạc nhiên :

- Thật sự em không biết dịch vụ này à ?

- Không, và chắc chắn ba em cũng vậy. Ông chỉ biết cho thuê khách sạn để lấy tiền thôi.

- Bà Mai làm vợ ba em lâu chưa ?

- Hơn hai năm, thú thật em hoàn toàn không biết gì về quá khứ của bả. Hỏi ba em, ông có vẻ khó chịu, nên em đành thôi. Ba em yêu thương, tin tưởng dì Mai hơn bọn em rất nhiều.

- Hai người có tổ chức cưới hỏi hay làm hôn thú không ?

Lam Uyên bấu môi :

- Ba đem dì Mai về nhà ở, chớ làm gì có cưới hỏi. Còn chuyện hôn thê, hôn thú, em không biết.

Mai Phương cười cười :

- Bà Kiều Mai là vợ của Ngô Vĩnh Kỳ trên mặt giấy tờ để hợp pháp làm ăn thôi, còn về mặt ... tinh thần và ... đạo lý, chắc bà vẫn là vợ của ba em.

Lam Uyên tự ái :

- Chị nói đùa như vậy, em không thích đâu.

Mai Phương nghiêm mặt :

- Chị không đùa, cuộc đời có nhiều điều tưởng như phi lý mà những người như em chẳng đời nào tin là thật. Khi vào làm ở xí nghiệp may xuất khẩu, chị đã yêu anh Quang với tấm lòng ngây thơ trong trắng. Anh ấy không yêu, nhưng vẫn không từ chối tình yêu của chị. Với anh, chị chỉ là một trò chơi. Đã là một trò chơi thì phải có lúc chấm dứt. Chị chán nản đến mức tìm đến trung tâm này hỏi thủ tục để ... tìm một ông chồng ngay.

Uống một ngụm nước ngọt, Phương trầm giọng :

- Gặp người đàn ông đó một lần, chị thấy đáng về cũng không tệ nên ưng thuận. Thế là “hợp đồng hôn nhân” nhanh chóng được thực hiện qua lễ đính hôn tổ chức tại nhà hàng Hồng Kông. Sau đó ít hôm, chồng chị về Đài Loan, rồi mau chóng trở lại Việt Nam để thành lập một công ty chuyên cung cấp, mua bán các loại đèn cao cấp trang bị cho vũ trường, sân khấu, khách sạn ...

Chớp mắt một cái, Phương nói tiếp :

- Theo qui định của nhà nước, nếu người nước ngoài đến Việt Nam hoạt động kinh tế, dịch vụ ... đều bị chịu các qui định mức thuế và các điều khoản khác với người Việt Nam xin thành lập công ty và

hợp đồng làm ăn Chồng chị đã nhờ Ngô Vĩnh Kỳ tìm cho mình một người vợ để bà vợ Việt Nam ấy đứng tên thành lập công ty nhằm trốn thuế. Anh ta đối xử với chị không tệ lắm, với chị như vậy là đủ rồi.

Thấy Uyên nhìn mình với vẻ nửa tin nửa ngờ, Mai Phương khẽ cười :

- Đời này lấy chồng, cưới vợ đôi khi cũng là một dịch vụ, một hợp đồng làm ăn đúng nghĩa. Người ta sống thực dụng ghê gớm. Bà dì ghê của em có lấy Ngô Vĩnh Kỳ thì cũng như chị thôi. Lão ta ranh ma mượn danh bà Mai, y như chồng chị mượn danh chị vậy mà. Nhưng chồng chị buôn bán đàng hoàng chứ không như lão

Lam Uyên buột miệng :

- Chị muốn nói dịch vụ dựng vợ gã chồng này là phạm pháp ?

Nhún vai một cái, Phương đáp :

- Chị đâu dám nói vậy. Nếu phạm pháp thì sao chị có được đăng phu quân quý hóa đến thế ? Nhưng Biết nói sao nhỉ khi rõ ràng đây là dịch vụ giống như mua bán. Anh Cheng chồng chị cho biết: Mỗi chàng rể ở Đài Loan muốn qua Việt Nam lấy vợ phải nộp trước cho Ngô Vĩnh Kỳ mười ba ngàn năm trăm đô, khi cưới vợ đem về phải trả thêm cho lão một khoản không phải là nhỏ. Anh không đưa chị về Đài Loan, lão ta mất một món tiền nên cấm vợ chồng chị lắm.

Lam Uyên gật gù :

- Vì ghét chị nên lão quýt tiền hoa hồng và đòi chị trả lại ba ngàn đô chứ gì ?

Mai Phương nhếch môi :

- Đúng phóc ! Nhất định chị phải đòi bằng được tiền giới thiệu người cho lão. Thời buổi bây giờ không ai bỏ công ra làm chùa cho người khác, nhất là những người như Ngô Vĩnh Kỳ.

Lam Uyên xoay xoay cái ly trong tay, cô thấy tội nghiệp ba mình và

căm ghét lẫn khinh bỉ bà Kiều Mai. Uyên không biết mình sẽ ứng phó ra sao trước thực tại khó tin này. Có nên nói cho ba biết, và có nên lộ mặt nạ bà ta ra không ?

Chắc là không, vì ngoài lời Mai Phương nói, Lam Uyên đâu có bằng chứng, ba sẽ tin bà ta chứ không tin cô. Uyên biết chắc như thế.

Thấy Uyên ngồi thừ ra, Mai Phương vỗ vỗ vào tay cô, giọng thân mật đến suồng sã :

- Về liệu lời nói với ông già. Sớm muộn gì ông cũng phải biết sự thật thôi. Để lâu ngày không khéo mụ Kiều Mai bán cả cái khách sạn mà ông không hay đó.

Lam Uyên chép miệng :

- Em vẫn muốn tin những lời chị kể là sai, là không đúng, cho em đỡ khổ, đỡ tức.

- Chạy trốn sự thật có ích gì ? Trước đây chị cũng thế, bao giờ chị cũng cố tin rằng Quang yêu mình. Biết đâu bác trai cũng như chị, dù ông thừa hiểu bà Mai muốn gì ở ông.

- Không đâu, ba em luôn tin tuyệt đối vào tình yêu của dì Mai, em nói chuyện này ra vô ích lắm.

Mai Phương tỏ vẻ dừng dừng :

- Tùy em thôi. Chị không có ý kiến.

Rồi Phương ngập ngừng :

- Em thường gặp Quang lắm à ?

- Đâu có, em chỉ gặp anh một lần cách đây độ nửa tháng. Quang khoe sắp đám cưới với Tố Nga.

- Anh không nhắc gì đến chị hết sao ?

Lam Uyên do dự rồi nói dối :

- Ảnh cho biết chị có chồng với gương mặt không mấy vui.

Mai Phương cười héo hắt :

- Ảnh bao giờ cũng là diễn viên xuất sắc. Cũng may chị đã tỉnh cơn mê. Nếu cứ yêu Quang khác nào chạy theo chiếc bóng, để rồi không có được gì cả.

Vuốt những giọt nước lạnh đọng ngoài thành ly, Mai Phương nói tiếp :

- Chị bằng lòng với hiện tại, không tình yêu, không cảm xúc nhưng đầy đủ vật chất, nhờ có gã chồng hờ chi tiền rất sộp.

Nhìn vẻ mặt của Phương, Lam Uyên biết cô nói cứng thế thôi, chớ trong lòng chắc đang buồn khổ vì chưa quên được Quang. Uyên nhẹ nhàng lãng sang chuyện khác :

- Tú Anh và Liễu Minh thế nào hả chị Phương ? Chắc hai người cũng tìm được những ông chồng tốt ?

- Liễu Minh lấy một công nhân xây dựng, bề ngoài trong cũng xứng với nó. Còn Tú Anh thì ... tội nghiệp, nó gặp một ông sáu mươi tuổi, già hơn cả ba nó. Nhưng là chị của năm đứa em nhỏ nên Tú Anh muốn hy sinh cho các em. Có điều bị bạn bè trêu chọc, rồi thấy lão chồng già không có tình cảm, chỉ biết bỏ tiền ra ... mua vợ, nên nó vừa buồn vừa chán ... dạo này nó bày đặt uống rượu mới khổ chứ.

Lam Uyên hỏi :

- Ở đây còn vậy, tới lúc qua Đài Loan không biết ra sao ? Họ bỏ ra một số tiền lớn để cưới một cô vợ, có bao giờ người ta sử dụng vợ mình như một món hàng để mua đi bán lại không ?

Mai Phương cay đắng :

- Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra khi đi theo người ta về xứ. Chuyện gì cũng có thể được hết. Biết người ta bỏ tiền ra mua mà vẫn chịu, thì hãy nghĩ tới lúc họ bán mình để lấy tiền lại.

- Như vậy lấy chồng theo kiểu này phiêu lưu quá ! Chị có nghĩ thế không ?

Mai Phương im lặng, Uyên có cảm giác chị ta né câu trả lời.

Liếc nhìn đồng hồ, Phương nói :

- Bây giờ chị phải về sửa soạn đi ăn cơm khách với ông xã. Chị còn đến công ty này dài dài, đòi tiền chưa xong là chị còn đến nữa.

Lam Uyên lững thững bước theo Mai Phương, trước khi leo lên xích lô, Phương trầm giọng :

- Đừng bao giờ đi theo con đường của chị. Đừng bao giờ.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 11

Duy đứng dậy, vươn vai rồi từ từ bước đến tủ lạnh rót nước uống. Anh uống thong thả chậm rãi mặc chuông ngoài cổng reo liên hồi.

- Cái thằng tự xưng trở chứng, bấm chuông kiểu đó thì cứ đứng mà chờ. Đã mưa đâu chứ.

Duy vừa làm bầm vừa với tay bật đèn. Gió thổi mạnh làm những tấm màn cửa sổ bay phất phới. Anh chạy vội ra sân khi mưa bắt đầu nặng hạt.

Mở cổng, Duy sững người khi bắt gặp đôi mắt đen tròn nghịch ngợm của Lam Uyên. Có lẽ cô cũng bất ngờ khi gặp lại anh, nên cả hai cứ đứng ngây người nhìn nhau dưới mưa.

Lòng Duy như tan đi vì ánh mắt của cô. Anh cao giọng ra lệnh để giấu sự xúc động của mình.

- Vào nhà đi. Mưa rồi.

Lam Uyên lạnh lùng nói:

- Em tìm anh Hưng...

- Hưng chưa về.

- Vậy em về chứ không dám làm phiền anh.

Dứt lời cô hấp tấp quay đầu xe, mặc cho mưa đổ xuống như trút nước:

- Lam Uyên !

Duy kêu lên và nắm ghi đông xe kéo lại, tay kia anh kéo luôn Lam Uyên vô sân đóng sập cổng. Cô dựng xe sát gốc mận rồi chạy vào hàng hiên đứng nhìn mưa rơi, môi mím chặt, bướng bỉnh.

Nếu biết Duy đã trở lại ngôi nhà này, có lẽ Lam Uyên sẽ không đến mà điện thoại gọi anh Hưng ra quán cho cô gặp. Dù nhớ Duy đến quay quắt, đến ngẩn ngơ, cô cũng dứt khoát không tìm anh trước. Thế nhưng bây giờ, cô đã đến đây rồi, chỉ cần một cái kéo tay của anh, cô đã vào tới nhà... Chắc Duy đang thích thú trong lòng khi nghĩ cô đến đây chỉ vì anh.

Trái tim Lam Uyên chợt thốn thức, cô cố nghĩ rằng mình đã quên Duy rồi, với bao nhiêu lo toan bực bội cô đang rối cả đầu. Nhưng thật ra cô có quên được chút nào đâu. Những lúc như vậy, cô càng ao ước được bên anh, để đừng thấy lạc lõng cô đơn giữa cuộc sống đầy bon chen lừa lọc.

Anh Hưng có Vi Lan chia sẻ vui buồn, còn Lam Uyên, cô có....ai đâu. Ngay cả ba mình, ông cũng la mắng, giận trách cô chỉ vì cô nói tới dì Kiều Mai.

Uyên co người lại khi những bụi mưa tạt vào mặt. Duy đâu thèm để ý xem cô ra sao, anh bỏ vào trong rồi. Anh có biết Uyên đang buồn khổ cỡ nào không?

Cô nghỉ làm đã ba bốn ngày mà không hề nói với ông Trí. Uyên định bụng chừng nào ba cô hỏi đến cô sẽ nói hết những gì cô biết với ông.

Và đúng là ông Trí hỏi lý do tại sao cô.... lười biếng không đi làm. Lam Uyên mới kể được phân nửa những điều mình biết, ba cô đã nổi trận xung thiên mắng cô không tiếc lời. Ông cho rằng vì ghét bà mẹ kế, Lam Uyên đã bày đặt chuyện động trời để chia rẽ ông và bà Kiều Mai. Cô là đứa con bất hiếu, ngỗ nghịch và gian xảo, cô làm ông thất vọng còn hơn cả anh Hưng.

Lúc đó nếu không có dì Mười, chắc ông đã vớ lọ hoa trên bàn, ném cô vỡ đầu rồi. Uyên lang thang ngoài phố mấy tiếng đồng hồ, cô không hề khóc mà thấy ngực nặng còn hơn đeo đá.

Tại sao ba cô tin dì Mai dữ vậy ? Nếu thật sự có bùa ngải làm người khác si mê mình, chắc dì ấy đã sử dụng bùa ngải này với ba Uyên, và biết đâu cả với Ngô Vĩnh Kỳ, nên lão ta mới đề bạc dì ấy làm phó giám đốc công ty.

Cơn gió mạnh thổi tốc mưa vào hiên làm Uyên khoanh tay rùng mình, cô chớp mắt liên tục khi thấy Duy cầm chiếc khăn trắng dày đến choàng lên vai cô.

Giọng anh cầu nhàu:

- Lúc nào em cũng giờ thói gàn bướng ra để làm bức bối người khác.

Lam Uyên mím môi:

- Nếu cứ để em về, anh đâu phải bức bối.

Rồi cô bỗng ghen lời:

- Em có làm gì đâu mà la, anh Hưng, rồi đến cả anh đều cho rằng em gây phiền phức, bức bối.

Duy im lặng dìu cô vào nhà, và kéo cô ngồi xuống salon. Anh cẩn thận lau khô những giọt nước mưa vương trên tóc, trên mặt Uyên.

Hành động của anh làm Lam Uyên xúc cảm. Cô bấu tay vào thành ghế, cố không nhớ tới những lời của ba mình để đừng khóc. Ông bảo cô giống mẹ ở thói giận dỗi, cứng đầu. Uyên có biết mặt mẹ, và sống gần bà ngày nào đâu để giống những tính xấu ấy chứ.

Dẫu sao mẹ cũng chết rồi, ông vì người đàn bà khác, lời những tính xấu của vợ ra để mắng con mình, thật là đáng trách.

Bỗng dưng Lam Uyên chán nản vô cùng, cô ôm mặt gục đầu vào thành ghế:

- Em ngồi chờ anh Hưng được rồi. Không dám làm phiền anh đâu.

Duy đứng lên ngay sau câu nói của Uyên. Anh nhếch môi cười mai mỉa:

- Dù không dám, em vẫn đã làm phiền anh. Nhưng phải nói rõ ràng anh chăm sóc em, vì em là em của Hưng chứ không vì điều gì khác hơn. Anh vốn rất tốt với bè bạn.

Để mặc Uyên gục đầu vào ghế. Duy đi vô bếp. Lam Uyên nghe tiếng mưa quất vào tường và tiếng gió ầm ầm bên ngoài. Lòng cô hiện tại mưa gió cũng đang toại bời. Ngồi chờ anh Hưng, đến lúc gặp, kể lể mọi thứ, biết anh có hiểu, có thông cảm, có tin cô không, hay lại ngắt ngang lời, rồi trách mắng như ba? Dù sao cũng phải chờ anh Hưng, vì nếu không trút hết nỗi niềm với người khác, chắc Lam Uyên sẽ điên quá.

Duy bưng ra một ly sữa. Anh để trên bàn trước mặt cô, rồi nói bằng giọng kẻ cả không chút tình cảm :

- Uống đi cho ấm người lại. Sữa Milo đó.

Lam Uyên lắc đầu:

- Em hết thích sữa này rồi.

- Nếu cứ muốn người khác theo sở thích của mình thì quá tệ. Nói thật, anh có thích thú gì khi pha sữa đem ra mời em. Chẳng qua anh

thấy mình phải có một cái gì đó như là trách nhiệm chẳng hạn. Hưng luôn luôn nhắc nhở, thậm chí răn đe anh không được đối xử tệ với cô em gái ngang ngược của nó. Vì tình bạn, anh chiều ý Hưng. Em có vì anh trai mình tí nào không Lam Uyên?

Tránh đôi mắt đầy quyến rũ của Duy, Lam Uyên im lặng bưng ly sữa uống một hơi. Sữa nóng làm cô ấm người và dễ chịu hơn. Cuộn tròn cái khăn to như cái mền rồi ôm vào lòng. Uyên chăm chú nhìn qua cửa sổ, cô làm như không quan tâm đến sự có mặt của Duy, dù lúc nào anh cũng là người cô quan tâm nhất.

Anh vẫn cố tình dừng dừng, thậm chí còn chằm chọc Uyên. Anh ác đến thế là cùng. Uống ly sữa của anh, cô chẳng thấy ngon ngọt gì hết mà chỉ thấy nóng và rát bỏng bờ môi.

Giữa hai người là rào rào tiếng mưa và mù mờ khói thuốc. Duy hút xong một điếu rồi nhưng Lam Uyên vẫn không hé môi nói lấy nửa lời. Uyên trầm mặc nhìn mưa. Dù biết anh đang quan sát, cô vẫn không đổi tư thế. Cái dáng nho nhỏ lọt thỏm trong chiếc ghế salon, cái cằm hơi hất lên bướng bỉnh, và đôi mắt tránh không.... thềm nhìn vào anh của Uyên càng làm anh muốn được ôm siết cô vào lòng, và hôn đôi môi hay cong lên khi nói những lời chua ngoa của Uyên hơn nữa.

Đốt điếu thuốc thứ hai, Duy cố dằn những khao khát, thương nhớ xuống bằng cách rít liên tục một hơi thật dài. Anh nghiêm nghị hỏi :

- Hôm nay em không đi làm sao?

Giọng Lam Uyên nhỏ nhẹ:

- Em nghỉ có độ ba bốn ngày rồi.

- Lại nghỉ nữa à? Khó tính như em, tìm được chỗ làm vừa ý là cả vấn đề.

Lam Uyên cười cười:

- Tại vì số em xui nên toàn gặp những ông giám đốc hắc ám. Ông nào cũng đòi hỏi ở em những yêu cầu vượt khả năng. Em lại không thích bị người ta sa thải, nên tốt nhất là nghỉ trước cho khỏi mất mặt.

Duy hơi ngượng khi nghe Uyên nhắc khéo tới ba mình. Anh tự trách đã hấp tấp đổ cho Lam Uyên tội... khó tính nên mới không tìm được chỗ làm vừa ý.

Anh dịu giọng thăm dò:

- Chỗ đó dì Mai làm phó giám đốc mà...

Lam Uyên mai mỉa:

- Dì ấy có khác chi bác Định, em lại ghét bị bắt buộc phải làm những điều trái lương tâm. Nói như thế chắc khó ai tin, vì mới mấy tháng trời em đã nghỉ việc hai chỗ. Tóm lại anh có lý khi nói em khó tính.

Nhìn Duy, Lam Uyên cố ý châm chọc:

- Chắc em phải đợi lúc anh khai trương cơ sở Tin Học rồi xin vào làm tạp vụ quá. Đến lúc ấy sợ.... ngài giám đốc không nhận một con bé hay quậy như em.

- Đủ rồi Lam Uyên, chưa ngoa lắm lời nhưng ngốc như em chẳng ai ưa đâu. Nói thật, nếu anh là giám đốc, chắc anh không dám nhận em.

Lam Uyên bật cười đau đớn:

- Thì anh đã sa thải em rồi, còn gì nữa mà dọa. Không biết anh đã tuyển được con bé khờ nào vào thay chỗ em chưa?

Dụi đầu thuốc vào gạt tàn, Duy khoanh tay nhìn Uyên. Cô vẫn giữ vẻ tự cao, tự đại của mình khi mai mỉa anh. Nhưng Uyên không giấu được Duy nỗi đau đang đầy ắp trong lòng.

Em là con bé ngang ngược mà anh đang phải chịu khó dần lòng... yêu để dạy dỗ em cho tới nơi, tới chốn. Anh phải dạy cho em biết cách xử sự với người em yêu. Em phải biết nghĩ tới người khác nhiều hơn nữa Lam Uyên ạ.

Duy gõ gõ tay lên cạnh ghế:

- Cám ơn em đã lo. Anh là người luôn luôn đi tìm niềm vui, vì anh rất sợ buồn. Do đó, dĩ nhiên anh phải tìm cho mình một niềm vui mới để thế cho nỗi buồn cũ vừa bay đi chớ.

Mặt Lam Uyên cứng lại, cô nghe giọng mình vỡ ra lạc lõng :

- Cô ta chắc hơn em về mọi mặt.

- Không đâu! Ít ra cô ấy cũng thua em vài ba điểm, nhưng đó lại là những điểm cơ bản mới khổ chứ.

Lam Uyên động đậy bàn tay dưới lớp khăn lông dày, khó nhọc lắm cô mới nói được:

- Điểm cơ bản gì nhiều vậy? Em thấy mình toàn khuyết điểm.

Duy tủm tỉm cười thật dễ ghét:

- Thì đó là những khuyết điểm... hơn người của em. Cô bé anh đang yêu không ngông, không bướng và cũng không ích kỷ như em.

Chép miệng một cái, Duy hạ giọng:

- Với cô ấy, anh thật sự hạnh phúc.

Lam Uyên đau buốt cả ngực, cô lắp bắp:

- Anh....anh đúng là độc ác, dối trá. Em hận anh, căm thù anh. Em ... em...

Uyên đứng bật dậy chạy vội về phía cửa sổ, cô nhìn màn mưa trắng xóa ngoài sân và hồn hển thờ.

Chưa bao giờ cô đau đớn, khốn khổ như hiện tại. Thì ra Duy không hề yêu cô, anh đeo đuổi nhằm khuất phục cho kỳ được con bé ngông, bướng, dễ ghét như cô để thỏa mãn tự ái của gã đàn ông cao ngạo.

Thế mà Uyên đã yêu với tất cả tấm lòng mình, cô yêu bằng những

rung động đầu đời thơ dại.

Cổ Uyên nghẹn lại, cô run rẩy không vì gió tạt mưa vào người, mà vì cô tuyệt vọng, trái tim nhiều kiêu hãnh của cô như bị bóp bởi gã đàn ông cô yêu từ lần gặp đầu tiên.

Trời ơi! Tại sao anh ác dữ vậy?

Lam Uyên tựa lưng vào tường mặc cho mưa hắt vào lạnh buốt. Cô không đủ sức bỏ chạy hay làm một hành động ngông cuồng như cô vẫn thường làm lúc giận dữ. Duy đã làm cô gục ngã hoàn toàn vì lời nói thản nhiên của mình.

Anh bước đến và hỏi nhỏ:

- Em hận anh, căm thù anh, nhưng vẫn yêu anh phải không?

Mặt Duy gần mặt Uyên đến mức cô cảm nhận được hơi thở ấm áp mơn man quanh cổ. Mắt anh chăm chú chờ cô trả lời trong khi môi anh nhếch lên thách thức.

Đôi môi ấy từng thì thầm lời yêu, từng hôn cô nụ hôn đắm đuối, sao bây giờ trông đáng ghét thế kia.

Đưa tay đẩy Duy ra, Uyên nói một hơi:

- Không! Một ngàn lần cũng không... em chưa bao giờ yêu anh hết. Em ghét anh thì có.

Dứt lời cô ngồi bệt xuống, ôm mặt khóc nức nở.

Không nghĩ rằng con bé ... lì bướng bỉnh... mưa dữ dội hơn ông trời, Duy quỳnh cả lên vì những giọt nước mắt hiếm hoi của Uyên. Anh ngồi xuống ôm siết lấy cô, giọng gấp rút:

- Đừng khóc. Anh chịu không nổi. Nín đi Lam Uyên! Nín đi.

- Mặc kệ em, đừng làm khổ em nữa. Em ghét anh, em ghét anh !

Giữ chặt hai bàn tay nhỏ xíu nhưng đâm vào ngực anh rất đau, Duy

nói:

- Nhưng anh yêu. Anh yêu em thật mà! Nãy giờ anh nói láo

Lam Uyên hít hít mũi:

- Láo hay thật, em không cần biết. Em không cần tình yêu của anh đâu. Buông... người ta ra đi.

Lam Uyên vừa vùng vẫy vừa nói:

- Em giận anh, em ghét anh. Em giận anh, em....

Nhớ tới những hành động của Duy nãy giờ Lam Uyên âm ỨC khi nghĩ anh muốn cô phải khóc, phải để lộ sự yếu đuối của mình trước mặt anh. Duy muốn cô thừa nhận rằng: nếu không được anh yêu, cô sẽ đau khổ đến chết.

Trong một phút xao lòng, Lam Uyên đã khóc tức tưởi, thế mà Duy còn chưa vừa lòng nữa à? Cô có yêu không, anh thừa biết mà. Tại sao Duy ép Uyên phải... chịu thua anh chứ ? Lam Uyên nghênh mặt :

- Buông em ra. Nếu không em, em...

Nâng mặt Uyên lên, Duy cười thích thú:

- Em làm gì anh nào?

- Em sẽ... sẽ... cắn...

Nói dứt lời, Uyên cúi xuống cắn vào bắp tay Duy. Cô cắn thật mạnh để anh buông mình ra....

Không ngờ Duy cũng lì, Uyên càng cắn mạnh, anh càng siết cô chặt hơn. Duy không đẩy Uyên ra, hay ngăn không cho cô cắn mình mà cứ ôm cô vào lòng. Được nước Uyên làm tới, cô nghĩ chắc anh không đau nên ráng hết sức ... cắn...

Khi Uyên buông ra thì tay Duy đã tươm máu. Anh dựa vào vách

tường, giọng buồn bã:

- Xin lỗi đã làm phiền em. Đúng là anh ngổ khi cố nghĩ rằng em rất yêu anh. Đau như vậy có lẽ anh sẽ nhớ đời.

Lam Uyên quỳ gối bên cạnh Duy, cô thấy mình lố bịch ghê gớm. Tại sao lúc nào cô cũng xử sự như một thằng con trai thích trò đấm đá vậy?

Lần đầu Duy đưa về, Uyên đã chơi màn đo đường, khiến anh đổ quạu không thèm đến thăm, dù biết cô bệnh. Lần lên sân thượng, Duy hốt hoảng ôm cô vào lòng, rồi dịu dàng nói lời yêu cũng là lần cô cao hứng đu mình ra ngoài balcon và tưởng tượng mình sẽ rơi như lá. Đêm ở bờ sông, cũng chính Uyên nói những lời không phải để Duy tự ái. Đã chẳng xin lỗi anh thì thôi, cô đâm đầu chạy về bờ sông như sẵn sàng nhảy xuống cho hả. Để sau cái tát tai nẩy lửa của Duy, hai người không đến với nhau nữa.

Suốt thời gian đó Lam Uyên đã hứa với lòng sẽ dịu dàng để thể hiện tình yêu của mình nếu như Duy trở lại với cô, sao bây giờ cô lại quên và hành động theo trái tim ngổ cuồng của mình vậy?

Duy yêu cô và cô cũng tha thiết yêu anh, chấp chi một lời mà làm khổ nhau chứ?

Nhìn dấu răng trên cánh tay Duy, Uyên nao cả lòng. Cô rụt rè nâng tay anh lên và chúm môi thổi nhẹ nhẹ vào vết cắn.

- Duy....

- ...

Lam Uyên khổ sở trước sự im lặng của anh, áp tay Duy vào mặt mình, giọng cô nghẹn ngào:

- Em ... thương anh. Nhưng không hiểu sao em chỉ làm khổ em và làm buồn lòng anh. Có lẽ em không xứng và không hợp với anh. Em ích kỷ vì luôn sợ mặt tình cảm anh dành cho em. Em kiêu căng phách lối để che giấu mặc cảm thua kém bạn bè. Em ngổ ngênh, cao ngạo để mọi người chú ý đến mình. Thật ra em chỉ là một con bé

nghèo rỗng về mọi mặt. Khi còn nhỏ, em đã thiếu tình yêu thương của mẹ, lớn lên lại bị cướp mất tình cảm của cha. Còn ông anh trai hiểu mình nhất, thì cũng có người yêu. Em sợ mất anh, nhưng rồi chính em đã ngu ngốc làm mất tình yêu của mình.

Duy vuốt nhẹ gò má mịn màng ướt nước mắt của Uyên, lòng ngập tràn thương yêu, Lam Uyên chớp mi:

- Anh còn giận em hết?

Không trả lời, Duy rút tay lại nhăn nhó. Lam Uyên năn nỉ:

- Đừng giận em nhé Duy.

Anh kéo cô vào lòng, giọng trầm xuống:

- Đau như vậy mới nhớ đời. Anh đáng bị cắn như thế vì anh cũng là kẻ cố chấp, hẹp hòi. Anh yêu mà chưa hiểu hết người mình yêu. Đã vậy lại đòi hỏi ở tình yêu của em nhiều thứ quá. Có lẽ vì anh quen được đáp ứng, được chiều chuộng như khi ở bên Tố Nga, nên anh chưa có quan niệm yêu là hy sinh là sống cho người mình yêu.

Âu yếm hôn trán Uyên, anh nói tiếp:

- Anh tham lam và ngu ngốc khi cứ muốn trái tim em phải thuộc về anh, nhưng lại không mang trái tim mình ra trao đổi. Anh cũng không xứng với em đâu Lam Uyên.

- Nhưng em cần anh. Không có anh, suốt thời gian vừa rồi em như mất hồn.

Mặt Lam Uyên ửng đỏ khi thú nhận rằng cô không thể thiếu Duy.

Duy kể lể:

- Anh có khác gì em đâu. Suốt chiều này tới chiều nọ cứ ngong ngóng xem em có ghé thăm Hưng không để rồi thất vọng. Hôm gặp em ngồi với Quang trong quán anh dứt khoát không bao giờ gặp lại em. Nhưng thật ra, lý trí nói một đường, trái tim nghe một nẻo. Nghĩ lại mất biết bao nhiêu thời gian. Trong khoảng thời gian đó nếu gần

nhau, anh đã hôn được bao nhiêu cái nhỉ ?

Vừa nói dứt anh đã nâng cằm Uyên lên, cô vòng tay bá cổ và ngoan ngoãn để anh hôn.

Bụi mưa từ cửa sổ mỗi lúc một nhiều. Mưa mỗi lúc một lớn. Duy bế Uyên gọn lỏn trong đôi tay. Anh đặt cô xuống salon rồi ngồi kế bên. Duy hỏi bằng giọng chân tình

- Tại sao em nghỉ làm hờ Uyên?
Cô ngần ngừ:

- Chuyện này dài dòng lắm. Nhưng em không làm sai đâu. Anh tin em đi.

- Anh tin em, nhưng anh muốn biết lý do. Phải em lại gây hấn với dì Mai không?

- Dì Mai đâu hề nghĩ gì tới cha con em. Dì nghe lời lão Ngô Vĩnh Kỳ răm rắp, mà Vĩnh Kỳ là đồ lưu manh. Lão ép em làm những việc bậy bạ.

Mặt Duy tái ngắt. Anh nghiến răng hỏi tới:

- Lão đã làm gì em? Lão... lão đã khốn nạn vậy sao? Anh thề không để lão yên đâu.

Lam Uyên đập vào tay anh:

- Anh nghĩ gì mà ghê quá. Thật ra lão muốn em giới thiệu cho công ty một số người có ăn học, nhưng muốn lấy chồng nước ngoài. Đây là dịch vụ chủ yếu nhất mà công ty đang làm. Hôm gặp Quang, anh cho biết phân xưởng ảnh quản lý có mười nhân viên xin nghỉ một lúc để đi lấy chồng Đài Loan và sau đó sẽ xuất cảnh theo họ... Trong số đó có chị Mai Phương. Anh biết chị Mai Phương không?

Nhú nhú mày, Duy nói:

- Anh biết, chị ta làm ở công ty bốn năm năm rồi, và Phương rất mê Quang. Tổ Nga từng kể cho anh nghe như vậy. Bây giờ biết Quang

yêu người khác, Phương bèn vội đi lấy chồng chứ gì?

Nghiêng đầu nhìn Duy, Lam Uyên lắc có:

- Quang yêu ai? Sao anh không nói rõ cho em biết với?

Duy nhéo mũi cô:

- Ghê thật! Muốn anh nói ra là Quang yêu em phải không?

- Làm gì có chuyện đó, khi anh và chị Nga sắp cưới rồi.

- Yêu người này nhưng cưới người khác là chuyện thường. Thời buổi bây giờ có nhiều kẻ yêu để mà yêu, còn họ lại thật sự sống bằng những thứ tình yêu rất xa. Anh không nói Mai Phương đâu, vì có thể chị ấy có hoàn cảnh riêng. Nhưng cái dịch vụ của công ty em đang làm nghề lạ thật. Nó đúng là một dịch vụ không hơn không kém. Ai cần có chồng Đài Loan tự họ tìm đến, sao Vĩnh Kỳ lại bắt em giới thiệu người cho lão?

Giọng Lam Uyên nghiêm nghị:

- Vì đó không phải là chuyện “kết bạn bốn phương” bình thường mình vẫn đọc thấy trên báo, Vĩnh Kỳ ăn tiền rất nhiều. Theo như lời chị Mai Phương nói, nếu làm... mai được một đám, lão thu vào hàng chục ngàn đô. Đây là chuyện làm ăn phi pháp.

Duy ngạc nhiên trước kết luận chắc nịch của Lam Uyên. Anh thắc mắc:

- Sao bây giờ em mới nói ra?

- Em vừa biết đây thôi. Trước nay họ giấu em. Vào đó làm em có nghe có biết gì đâu, khi nhân viên của công ty và cả khách hàng gần một trăm phần trăm nói tiếng nước ngoài. Họ giấu những việc làm này, còn em hầu như hoàn toàn bị cô lập.

Mặt Lam Uyên chợt bừng lên nét giận dữ:

- Dì Mai qua mặt ba em mọi thứ, em nói cho ba biết, ông nổi sùng lên

rồi mắng và đuổi em đi nữa. Em không hiểu dì ấy làm cách nào mà ba mê đến lú lẫn ...

Uyên bậm môi khi biết mình đã lỡ lời. Duy nhìn cô đầy thông cảm, anh nhỏ nhẹ:

- Ý em muốn nói là bác Trí không biết việc dì Mai đang làm, đã vậy còn tin dì ấy chứ không tin em?

Lam Uyên gật đầu. Cô nửa muốn kể hết chuyện bà Mai quan hệ ra sao với Vĩnh Kỳ, rồi những lời lão ta hăm he đến ba cô cho Duy nghe, nửa cô lại muốn giấu. Dầu sao Uyên cũng không muốn anh xem thường gia đình mình, cái gia đình tả tơi lâu rồi nhưng đó vẫn là gia đình cô.

- Bây giờ em tính sao Lam Uyên? Nghỉ việc đâu phải đã hay. Điều quan trọng nhất là việc dì Mai đang làm. Em đã khẳng định chuyện này phạm pháp, thì gia đình em sẽ bị ảnh hưởng nếu có người tố giác, thưa gởi.

Lam Uyên thở dài:

- Em tìm anh Hưng cũng vì vụ này. Không biết anh tin em không, hay lại mắng em khó chịu, làm ở đâu cũng được vài ngày là nghỉ.

Duy cười khi thấy mặt cô xụ xuống:

- Chưa chi đã dỗi rồi. Em đúng thì phải tin em chứ.

- Tin để mà tin cũng như không. Em sợ cả nhà sẽ bị vạ lây vì bà Mai.

Duy siết nhẹ Uyên, người cô chạm vào vết cắn trên tay anh đau nhói nhói. Anh nghĩ ngợi và nói:

- Chắc chắn Hưng sẽ có cách giải quyết, vì Hưng là con trai lớn trong gia đình. Em đừng nên quá lo.

- Giải quyết cách nào cũng có người bị tổn thương hết.

- Phải chịu vậy thôi. Vì sự thật là thế.

Lam Uyên im lặng tựa đầu vào vai anh, cô nghe tiếng mưa rào rào trên mái ngói và thấy mình cần có Duy biết bao.

- Anh phải tìm cho em một chỗ làm mới.

Nghe giọng anh dứt khoát vang lên, Lam Uyên ngập ngừng:

- Chắc đâu thể nào một sớm một chiều sẽ có việc làm. Sợ tốn thời gian của anh đó.

- Tốn cũng phải tìm. Anh có cảm giác em không tin vào khả năng của anh.

- Sao anh lại nói vậy?

- Vì trước đây anh từng tìm không ra việc cho em. Bây giờ khác rồi! Anh có quới nhân giúp đỡ, chuyện gì cũng sẽ được như ý, bé ạ.

Uyên thấy mình vô tình khi không hỏi đến công việc của Duy. Cô đúng là ích kỷ, chỉ biết thở than chứ không hề quan tâm đến mơ ước lâu nay của người mình yêu. Nhưng nghe tới hai tiếng “quới nhân” được thốt ra một cách hân hoan trên môi Duy, tự nhiên Lam Uyên khó chịu, cô làm ra vẻ dửng dưng:

- Anh muốn nói đến mợ Thanh phải không? Em nghe Vi Lan nói bà ấy đi rồi mà?

Duy mỉm cười, anh không giấu sự thích thú khi nhắc đến... người đàn bà ấy trước mặt Uyên:

- Về Canada rồi nhưng mợ Thanh vẫn thường xuyên gọi điện thoại đường dài cho anh. Suốt thời gian qua, nhờ mợ ấy động viên khuyến khích nên anh mới làm việc nổi đó chứ. Hồ sơ thủ tục xin mở trung tâm vi tính đã xong, khoảng hai tháng nữa khai trương. Lúc ấy em sẽ là thư ký riêng của anh, Hưng sẽ làm trưởng phòng nghiệp vụ. Anh tính như thế được không?

Lam Uyên chua cay:

- Anh đã tính thì phải được rồi. Nhưng nếu em không... thất nghiệp như bây giờ, chắc anh đã tìm ra thư ký riêng đặc biệt hơn em rồi.

Duy nhăn mặt:

- Em vẫn chưa bỏ cách nói ấy sao Uyên? Anh tưởng thời gian xa nhau vừa rồi, em đủ suy nghĩ để chín chắn hơn trước chứ?

- Em cũng tưởng thời gian vừa rồi, anh đã tự mình làm được nhiều điều tốt đẹp. Ngờ đâu chỉ cần thường xuyên nghe điện thoại đường dài, là anh đã có thể mở trung tâm vi tính rồi.

- Lam Uyên.

Duy nhìn sững vào cô. Anh giận run người khi thấy Uyên hất mặt lên thách thức:

- Em ghét bà ta. Em không muốn nghe anh nhắc tới bà.

- Trời ời! Em nghĩ gì trong đầu vậy Uyên? Em cho anh là hạng người tồi tệ đến thế à?

Uyên chanh chua:

- Em không nghĩ xấu về anh nhưng không thể nào nghĩ tốt về bà Thanh. Bà ấy không đáng hoàng.

Duy cố dằn nóng giận:

- Căn cứ vào đâu mà em nói vậy?

- Căn cứ vào giọng nói, cách kể của anh về bà ấy. Căn cứ vào bộ tịch của bà khi đi với anh.

Lam Uyên mím môi tuôn ra một hơi ầm ức lâu nay:

- Nhắc tới mẹ Thanh, lúc nào lời nói của anh cũng ngân lên những âm thanh êm ả, triu mến mà chưa bao giờ em thấy anh dành cho em. Điều đó chứng tỏ bà ấy có vị trí rất quan trọng trong tim anh. Hôm gặp em và anh Quang trong quán kem, bà Thanh biết em là ai,

nhưng vẫn vờ như không biết gì cả, bả ngọt ngào đưa đẩy để lấy lòng anh, nhưng... nhưng lại đâm nát lòng em.

- Ôi trời! Sao em khéo tưởng tượng vậy?

- Em nhìn thấy rõ ràng, chứ đâu có tưởng tượng.

Ngập ngừng một chút, Uyên nói luôn:

- Mẹ của anh muốn chọc tức em nên khi hai người trong quán đi ra, bà ấỵ tựa vào người anh, còn anh thì choàng tay ôm bả. Anh... anh ác lắm mà hic hic hic...

Đang giận cãnh hông, Duy cũng phải nguội ngay vì những giọt nước mắt vẫn dài của cô. Anh ngao ngán:

- Ghen như em thật độc nhất vô nhị. Em không biết phải quấy là gì, đạo lý của con người em cũng vứt đầu mất. Đã không tin anh thì làm sao yêu anh lâu bền được hả Lam Uyên? Mới làm lành với nhau, không lẽ lại mỗi đứa quay đi một nơi nữa?

Hít hít mũi, Lam Uyên nói:

- Những lần trước vì ai mà giận? Cũng vì bà ta thôi. Nói thật, sao em không... ghen anh với Tố Nga, đầu em biết anh và chỉ từng thân mật với nhau vô cùng. Trước đây thấy anh đi với chị Nga, em đau đớn buồn khổ, bây giờ cứ nghĩ tới anh ngồi kề bên trò chuyện với bà Thanh thôi là em chịu không nổi. Anh không có gì với bả, nhưng chắc chắn bà có tình ý với anh.

Duy gằn giọng:

- Đó là vợ của cậu anh. Em phải hiểu mình đang nói gì và nói với ai chứ?

- Em hiểu điều dễ hiểu nhất là cậu ấy chết rồi, và mẹ Thanh lại quá cô đơn. Bả bỏ vốn ra giúp anh để ... để...

Lam Uyên cắn môi khóc thút thít. Duy bỏ mặc cô ngồi. Anh châm thuốc hút. Khói thuốc không tan ma cứ loanh quanh, lẫn lẫn trong

phòng.

- Em đã nói hết chưa? Nếu hết rồi thì ngồi im nghe anh nói.

Duy rít một hơi thuốc và từ tốn lên tiếng:

- Anh rất yêu em. Yêu ngay cái nhìn đầu tiên. Suốt thời gian qua anh vẫn không thôi yêu em. Dù giận nhau anh vẫn hỏi Vi Lan và Hưng để biết về em. Anh muốn chúng ta có thời gian xa cách để tự nhìn lại những thiếu sót của bản thân. Anh muốn mình xứng đáng được yêu. Còn em, em có hiểu gì về em để sửa đổi không Uyên?

Nhìn cô bẽ bẽ những ngón tay với vẻ bút rút khó chịu, Duy thản nhiên thêm vào:

- Với anh bây giờ chỉ có hai thứ đáng bận tâm nhất là sự nghiệp và em. Anh sẽ không bao giờ tha thứ, nếu em nghi ngờ bậy bạ, ghen tuông phi lý như vừa rồi.

Vuốt nhẹ giọt nước mắt trên má Lam Uyên, anh dịu dàng:

- Anh yêu em, anh nói điều đó bằng xúc cảm chân thành của trái tim mà không sợ....quê độ như em nghĩ nếu em phải bày tỏ lòng em với anh. Đã thật sự yêu rồi sao lại trẻ con vậy bé cưng?

Lam Uyên vùi mặt vào ngực Duy. Cô thổn thức:

- Em xin lỗi! Em thương anh lắm. Trên đời này ngoài ba và anh Hưng ra em chỉ có anh thôi.

Duy âu yếm vuốt tóc Uyên:

- Khi yêu, người ta thường hay nghi ngờ. Nhưng nghĩ như em thì quá sức. Mẹ Thanh rất muốn biết người anh yêu ra sao. Mẹ muốn gặp người đã loại Tố Nga ra khỏi vòng chiến. Chiều hôm ấy anh vì sĩ diện và tự ái đã phớt lờ như không quen, không biết đến em. Có điều lạ là em gây cho mẹ Thanh ấn tượng sâu sắc. Bà cứ hỏi em mãi. Mẹ Thanh khen em đẹp tự nhiên và rất xứng với Quang mới khổ anh chứ.

Giọng Lam Uyên rụt rè lẫn ầm ức:

- Mẹ ấy không biết em là gì của anh thật sao?

Duy phì cười:

- Làm sao mà biết được. Mẹ Thanh chỉ biết anh đang yêu một con bé tên Lam Uyên. Cái tên gọi cho mẹ ấy nhiều xúc cảm.

- Vì vậy nên mẹ đồng ý cho em làm thư ký riêng của anh.

- Chắc! Lại lạc đề nữa rồi.

Lam Uyên phụng phịu:

- Em hỏi thật chứ bộ! Mẹ ấy giúp anh mọi thứ kia mà....

Duy nheo mắt:

- Chính vì nghĩ mẹ Thanh giúp anh mọi thứ nên mới nổi máu Hoạn Thư lên phải không? Thật ra mẹ ấy chỉ làm “thuyết khách” hộ anh thôi. Mẹ Thanh về Canada thuyết phục ông ngoại và dì thứ Hai của anh xuất vốn cho anh thành lập cơ sở vi tính ở đây. Bà không can dự gì vào chuyện... công danh sự nghiệp của anh hết.

Lòng Lam Uyên bỗng dưng nhẹ nhõm. Cô nép sát vào người Duy bồi hồi.

Cô đúng là một con bé ích kỷ, cô không muốn ai chia sẻ tình yêu của mình, dù đó là người đàn bà có tuổi như bà Thanh. Bây giờ bà ta ở bên kia bầu trời, cô không gì phải lo nữa.

Giọng Duy trầm trầm vang lên:

- Khoảng tháng sau mẹ Thanh lại sang đây. Nhất định anh sẽ đưa em tới thăm... Rồi em sẽ thấy, mẹ ấy rất dễ mến.

Lam Uyên ngạc nhiên đến mức ấp úng:

- Mẹ... ấy sang đây chi nữa vậy anh?

- Để tìm người thân, lần về ngoài Trung vừa rồi, hình như mợ Thanh nghe được tin tức bà con, mợ ấy định về Việt Nam ở luôn nếu tìm ra họ.

Tự xưng Lam Uyên buột miệng:

- Quê mợ Thanh ở đâu?

- Nha Trang hay Đà Nẵng gì đó, anh không biết nữa. Lần rồi anh theo mợ ấy đi du lịch, mợ không muốn nói chuyện riêng của mình, nên anh cũng không hỏi khi thấy tới đâu mợ cũng đi suốt thành phố mà không cần anh theo.

- Vì vậy bà ấy tìm ai, tìm cái gì anh cũng chả biết?

Nhéo mũi Uyên, Duy nói:

- Anh không tò mò như đàn bà, biết chuyện người khác có ích gì cơ chứ?

Mặt Uyên xụ xuống trông thật dễ ghét. Duy xúc động khi nghĩ ra cô bé anh trót yêu còn quá trẻ con. Nét trẻ con ấy làm lòng anh say đắm, nhưng cũng làm anh khổ sở. Tình yêu của Duy là như thế đó, và anh không sao thôi được yêu.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 12

Lam Uyên đi tới đi lui ngoài hành lang với vẻ nôn nóng, sốt ruột khác thường. Cuối cùng cô bước tới ngồi xuống kế bên Duy trên bậc thềm.

Anh kéo cô vào lòng :

- Mọi chân rồi phải không ? Anh đã bảo đừng đi lòng vòng mà cứ cãi ...

- Nhưng em muốn nghe để biết dì Mai nói gì với ba, khi chuyện đổ bể ra rồi. Sao anh cản trở không cho em vào phòng ba ?

- Có em mọi việc sẽ rối tung lên. Cứ để hai người lớn giải quyết với nhau. Nhưng em vẫn chưa nói rõ cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Lam Uyên thở mạnh :

- Sáng hôm kia chị Phương lại đến văn phòng trung tâm để đòi tiền hoa hồng. Chỉ và Cẩm Lìn, kế toán trưởng của trung tâm đã cãi lộn rồi dẫn đến đánh nhau. Công an phường kịp có mặt để can thiệp. Chị Phương bị lỗ đầu nên không chịu nhịn, chị đã khai mọi việc với công an. Thế là cơ quan điều tra đã phanh phui ra mọi chuyện. Hiện thời họ đang điều tra, xác minh để lập hồ sơ khởi tố hoạt động bất hợp pháp của trung tâm.

- Vì lý do đó mà bác Trí và dì Mai gây nhau ?

Uyên ngập ngừng :

- Dì Mai đối với ba em rất tệ. Khi sự việc vỡ ra, dì ấy đổ hết trách nhiệm cho ba.

- Sao lại đổ trách nhiệm khi bác nằm bệnh ở nhà, còn công việc thì một tay dì Mai điều hành ?

- Theo như giấy tờ đứng ra thành lập trung tâm thì ba em là giám đốc chịu trách nhiệm về các hoạt động của trung tâm này. Nhưng thật ra ông chỉ có chức danh thôi. Thực chất Ngô Vĩnh Kỳ mới là ông chủ thật sự. Lão ta núp dưới danh nghĩa công ty Hoa Lan để trốn thuế nhà nước, và giật dây dì Mai thực hiện những hoạt động phi pháp.

Lam Uyên rầu rĩ :

- Ba em vì tin tưởng dì Mai nên bị Vĩnh Kỳ lợi dụng, bây giờ lão bỏ mặc cho hai người nhận lãnh hậu quả. Lão ung dung với danh nghĩa du khách, khi vui thì đậu, lúc buồn thì bay. Em nghe dì Kim Anh nói

Vĩnh Kỳ nhờ Cẩm Lìn mua vé máy bay, vài ba hôm nữa là lão về Đài Loan rồi.

Duy chặc lưỡi khi nghe Lam Uyên kể lể. Anh không ngờ sự việc lại như vậy. Ông Trí xem nặng tình cảm riêng tư, thảo nào Hưng mới bỏ nhà ra đi. Hưng không chỉ buồn vì ba mình không tin vào khả năng con trai mà hẳn còn buồn vì mặc cảm bị cha không quan tâm thương yêu như trước khi có vợ kế.

Tội nghiệp Lam Uyên của anh ! Cô bé hẳn từng bơ vơ đơn độc trong nhà mình. Duy xót xa nhìn về buồn rầu cam chịu của Uyên.

Anh thăm dò :

- Hưng có nói gì không ?

- Trước đây anh đã tuyên bố: “Có dì Mai trong nhà là không có anh” Hồi nãy em nghe dì Mười nói lần này anh Hưng sẽ về nhà, và dứt khoát không cho dì Mai vào.

Duy cau mày :

- Nó dựa trên cơ sở nào mà dám làm như thế ? Anh nghĩ con cái không nên chen vô chuyện của cha mẹ.

Giọng Lam Uyên đánh lại:

- Tại chưa hiểu con người dì Mai nên anh nói vậy, chớ nếu anh Hưng không đuổi dì ấy em cũng ngồi chờ ở cửa để cấm dì ấy vào nhà.

Chẳng cần để ý về khó chịu của Duy, cô nói tiếp :

- Anh tin không ? Qua điều tra của công an, em mới biết dì Mai là vợ có đăng ký kết hôn đăng hoàng của Ngô Vĩnh Kỳ. Bà ta qua mặt cha con em như thế, thì còn tư cách nào để về nhà em nữa.

Mắt Duy mở to kinh ngạc :

- Tại sao kỳ vậy ?

Lam Uyên so vai :

- Vì tiền. Đó là cách lý giải đơn giản nhất mà em tin đúng với bản chất của bà Mai. Là vợ không hôn thú với ba, bà ôm tham vọng đi nước ngoài nên đã là vợ luôn của Vĩnh Kỳ. Điều này suy ra lão có thiệt thòi gì đâu. Qua Việt Nam ở khách sạn không tốn tiền, lại có vợ hầu hạ, giúp việc làm ăn ngày càng phát triển, lão ta chỉ thu lợi thôi.

Ngừng lại để thở, Uyên lại nói :

- Trước đây Mai Phương đã nói bà Mai tự xưng là vợ của Ngô Vĩnh Kỳ, em không tin. Nào ngờ sự thật cho thấy bà đáng sợ hơn cả lời của Mai Phương. Vĩnh Kỳ cưới bà Mai để mượn vợ đứng ra thành lập công ty nhằm trốn thuế và phỉ tay lỡ khi chuyện làm ăn phi pháp bị đổ bể. Nào ngờ bà Mai cao tay ẩn không kém đã mượn tư cách pháp nhân của ba em để cho ra đời trung tâm Hoa Lan. Ông là giám đốc hữu danh vô thực, nhưng dù thế nào ba cũng không thể trốn tránh trách nhiệm của mình. Rõ ràng đây là bài học đầy đau xót, em chẳng hiểu ba có chịu đựng nổi không ?

Duy ngập ngừng :

- Em tự suy đoán những điều kinh khủng này hả Lam Uyên ?

Cô chán nản lắc đầu :

- Anh Hưng và Vi Lan đi thu thập tin tức về. Tụi em ngồi bàn bạc và suy ra. Những điều này là đúng. Anh thấy gia đình em tệ lắm phải không Duy ? Biết đâu chừng em phải ra hầu tòa đó

Chưa kịp nói lời an ủi nào, Duy đã nghe tiếng ông Trí hét lẫn với tiếng đồ vật bị xô ngã :

- Tao giết mày chết ! Đồ khốn nạn !

Lam Uyên hốt hoảng ngồi bật dậy chạy vội vào nhà. Duy cũng hấp tấp theo cô.

Phòng ông Trí cửa vẫn đóng, Uyên gào lên :

- Ba mở cửa ! Dì Mai mở cửa !

Vừa lúc đó Hưng cũng về tới, anh lấy chân đạp mạnh vào cửa hai ba lần mới phá được chốt trong.

Trên sàn gạch Uyên thấy ba mình đang đè dì Mai xuống bóp cổ. Mặt ông tái xanh tái mét mặc cho bà Mai cào cấu bằng mười ngón tay nhọn hoắt và chòi đạp lung tung. Ông cố hết sức mình bóp cổ bà ta.

Lam Uyên đứng chết trân nhìn. Hai chân cô khụy xuống vì sợ. Hưng và Duy lao tới kéo ông Trí ra. Bà Kiều Mai vừa bò, vừa lết ra sát vách tường với bộ mặt không còn chút máu. Trong khi ông Trí vẫn gào lên.

- Để tao giết nó ! Buông tao ra !

Khó khăn lắm Hưng và Duy mới khiêng ông lên giường. Uyên không ngờ với sức tàn của một người từng bị liệt nửa người, mới phục hồi ở mức muốn đi loanh quanh phòng phải chống gậy, mà ba cô có thể quật ngã và bóp cổ một người khỏe mạnh và dữ như bà Mai.

Càng thương ba, cô càng ghét mẹ đàn bà đang hỗn hển thở dưới góc nhà. Cô sấn tới đuổi :

- Dì đi khỏi đây đi !

Bà Kiều Mai nhìn trả lại cô bằng đôi mắt hận thù :

- Cha con tụi bây là đồ khốn !

Hưng nghiến răng nhào tới xốc bà ta lên :

- Đi ra khỏi nhà này và không được trở lại. Nghe kỹ lời tôi nói đấy ! Nếu còn gặp bà trong nhà, tôi sẽ giết bà ngay !

Lam Uyên rùng mình vì lời hăm dọa của Hưng. Anh cô hiền lành nhưng cộc tính. Giận dữ lắm Hưng mới dọa như vậy.

Bà Kiều Mai chùi chút máu rỉ ra bên mép, rồi lên giọng đánh đá :

- Tao sẽ thừa thắng giã kia tội hành hung tao. Hừ ! Thử coi tao với lão ai chết trước.

Uyên thấy Hưng cung tay lại, rồi không hiểu sao anh hét :

- Cút ngay đi !

Đội bà Mai dẫn gót giày ra khỏi phòng, Hưng gay gắt :

- Tội vạ gì ba phải làm vậy cho mệt xác. Đó là đồ bỏ đi !

Ông Trí rên rỉ :

- Ba muốn giết nó thật. Trời ơi ! Ba muốn giết nó.

Rồi ông ngược lên nhìn anh :

- Nó đã lấy chủ quyền nhà và chủ quyền khách sạn thế chấp để vay ngân hàng năm trăm triệu. Cha con mình không còn chỗ để ở nữa rồi.

Hưng hấp tấp hỏi một hơi :

- Bà lấy lúc nào ? Tại sao bà lấy được ? Rồi tiền ấy bây giờ ở đâu ?

Ông Trí thần thờ :

- Trước đây Kiều Mai nói cần có khoảng năm trăm triệu để làm vốn hùn hạp với Vĩnh Kỳ. Ba tin nên giao chủ quyền cho nó. Bây giờ thì nó nói vốn chỉ còn non trăm triệu nằm trong két và đã bị niêm phong chờ xử lý. Phần kia đưa cho khách hàng cứ mỗi người ba ngàn đô, nhưng chưa ai xuất cảnh được nên chưa thu hồi lại vốn.

Lam Uyên buột miệng :

- Bà ấy nói láo !

Hưng chán nản :

- Ai không biết là láo. Nhưng bây giờ làm sao lấy lại tiền khi dì Mai đã

cố đấm ăn xôi ?

Ông Trí chua xót thở dài :

- Tất cả do ba quá tin người.

Rồi ông bỗng lòng lên như con thú bị thương :

- Phải nói đúng hơn là những con đàn bà đến với ba toàn thứ yêu quý. Ngày xưa mẹ chúng bây cũng thế, cô ta quen sung sướng nên dầu đã có hai mặt con, vẫn đành đoạn nghe lời cha mẹ gạt chồng con vượt biên với người tình cũ. Có thể giờ này mẹ vẫn còn sống, không chết như ba vẫn nói đâu.

Lam Uyên sững sốt :

- Ba nói vậy nghĩa là sao ? Thật sự mẹ còn sống hay không ?

Ông Trí ôm đầu hét lên :

- Còn sống hay đã chết cũng không can dự đến cuộc sống hiện nay của mày. Từ nhỏ đến giờ, chỉ có tao nuôi chúng bây. Tại sao vừa nghe đã hỏi tới như thế ? Mày cũng y như mẹ mày. Cút, cút khỏi đây ngay

Lam Uyên ngớ ngàng nhìn mọi người. Căn phòng im lặng đến nặng nề sau lời la hét của ông Trí. Uyên bỗng nấc lên một tiếng rồi chạy bổ ra ngoài. Duy lật đật chạy theo cô.

Uyen dựa vào cột, ngồi bệt dưới đất khóc tức tưởi, Duy ôm cô vỗ về :

- Ba đang bị sốc. Em không nên giận ông.
Cô ngang ngược, cố chấp :

- Nhưng ai làm nên chuyện cho ba sốc ? Tất cả là do ba. Tại sao ba lại nói động đến mẹ rồi mắng luôn em ? Em và mẹ có tội gì cơ chứ ? Ba thật vô lý khi ... khi ...

Giọng Lam Uyên nghẹn lại. Cô khỏ sở :

- Mẹ chết rồi, sao ba lại nói mẹ còn sống ? Mẹ rất yêu thương ba, sao ba lại nói mẹ gạt chồng ? Em không muốn ai nói động tới mẹ em hết. Ít ra ba cũng nên để em nghĩ về mẹ như về một điều thiêng liêng chớ. Đằng này ba lại cố tình nói mẹ xấu, ba vợ đưa mẹ với bà Mai. Mẹ làm sao như bà ấy được. Tại sao ba không thấy khuyết điểm của mình mà lại đổ cho người khác ? Em giận ba dữ lắm !

Duy kiên nhẫn xoa dịu Uyên :

- Ba em đang khổ tâm đến mức đâm ra quẩn trí. Với người đàn ông, không gì nhục nhã hơn bị vợ lường gạt. Bác trai giận bà Mai quá nên khi nói, vợ cả người quá cố cho với tức. Em phải thông cảm, phải thương ba chứ.

Nước mắt cứ thi nhau tuôn rơi. Lam Uyên nghĩ tới tương lai mà lo lắng. Không tiền trả nợ, nhà hàng khách sạn là nguồn lợi duy nhất của gia đình sẽ chẳng còn. Rồi cha con cô sẽ trôi dạt về đâu ? Công việc làm cô chưa có, một mình anh Hưng làm sao gánh nổi gánh nặng này ? Gia đình Uyên rơi vào chỗ bế tắc hoàn toàn vì một người đàn bà gian trá mà ba cô từng bất chấp anh em cô để say mê như điên đảo.

Bây giờ có trách móc chi, sự cũng đã rồi. Người ta được mấy người sáng suốt khi đã bước vào vòng lẩn quẩn Uyên mê của trái tim ? Chỉ sợ rằng sau cú sốc đau đớn này, ba cô sẽ không gượng dậy nổi.

Lam Uyên hít hít mũi :

- Em lo cho sức khỏe của ba.

Duy trầm ngâm :

- Anh hiểu. Nhưng anh tin ba chịu đựng nổi, vì ông có nghị lực.

Lam Uyên chua chát :

- Nghị lực của ba đã bị dì Mai đốn ngã rồi.

- Em nghĩ vậy chớ không phải vậy đâu. Bác từng trải qua bao nhiêu là phong ba sóng gió, với hai bàn tay trắng bác đã dựng nên sự

ngiệp. Con hùm có bị thương vẫn là con hùm kia mà. Rồi em xem bác trai sẽ bắt đầu trỗi lại.

Khẽ lắc lắc đầu, Uyên chán nản :

- Bắt đầu từ đâu cơ chứ ? Anh đừng an ủi khi trước mắt em không có gì sáng sủa cả. Tất cả không còn gì nữa. Ngày mai ba phải lên phòng công an điều tra để trả lời một số vấn đề. Sau đó sẽ ra sao ? Em chẳng biết sẽ phải làm gì cho ba hết. Có lo, có thương cũng để trong lòng, vì lo và thương không giúp ba vượt qua trách nhiệm ba phải lãnh.

Hai người rơi vào yên lặng. Duy không biết phải nói sao với Lam Uyên bây giờ. Cô đâu phải đứa bé, để anh có thể dễ dàng bằng chuyện cổ tích với các bà tiên có chiếc đĩa thần. Ai cần điều gì, chỉ cần quơ đĩa là có ngay. Với chuyện xảy ra cho gia đình Uyên hiện nay, chắc không bà tiên nào đủ phép thuật để vung đĩa thần lên cứu nguy

Đó là chuyện thần tiên chỉ có trong tưởng tượng. Còn với hiện thực đời thường, Duy tự trách bản thân quá dở. Anh không đủ sức lực, tài lực để làm Mạnh Thường Quân giúp đỡ gia đình cô. Ngay cả việc nhỏ nhất là tìm việc cho Uyên, Duy vẫn chưa tìm được kia mà ! Thì nói chi tới chuyện lớn lao hơn, như lo đỡ phần nào vật chất cho gia đình trong lúc khó khăn này.

Tiếng Lam Uyên rành rọt vang lên :

- Em phải có việc làm. Việc nặng nhọc cũng được.

Duy chợt nhớ tới số nhân viên đang thiếu ở phân xưởng của Quang.

Lẽ nào lại đưa Uyên trở lại đó ? Nói một tiếng chắc Quang đồng ý thôi. Nhưng có nên không ? Với Duy, Lam Uyên là bảo vật vô giá, anh đâu dám đưa vật quý vào tay kẻ tham lam như Quang.

Duy lại hứa :

- Anh sẽ tìm việc cho em. Chắc sẽ có ...

Lam Uyên thở dài. Cô không hỏi việc gì, ở đâu, bao giờ đi làm như cô vẫn hay hỏi mỗi khi thắc mắc. Điều này làm Duy chạnh lòng. Anh có cảm giác Uyên đang bất mãn mọi thứ và không tin vào bất cứ người nào kể cả anh, người cô yêu.

Vừa bước lên thềm, Duy đã bị Hồng Linh kéo lại :

- Anh hai, nói này nghe.
- Chuyện gì nữa đây con nhóc ?

Hồng Linh ra vẻ bí mật :

- Lúc này nhà có khách quý

Giọng Duy hờ hững :

- Chắc chắn không phải khách của anh. Vì anh đâu còn được ba xem là con nữa. Anh đại lắm mới tới đây tìm.

Nheo nheo mắt, Linh lơ lửng :

- Nhưng nếu là khách của anh thì sao ?
- Thì họ xui chớ sao.
- Không biết ai xui à ghen ! Em kêu anh lại để ... nhắc anh chuẩn bị tinh thần nghe rửa. Lần này mẹ rửa chớ không phải ba. Mẹ mà lên tiếng thì đời anh tàn rồi.

Duy bực mình trước cách nói vòng vo của Hồng Linh :

- Rửa anh về chuyện gì chớ ?

Hạ giọng xuống thấp gần như thì thầm, Hồng Linh nói :

- Chuyện Lam Uyên và gia đình của nó.

Thấy Duy làm thinh, Linh nói thêm :

- Em cũng bị vắng miếng. Mẹ hỏi em về Lam Uyên đó.

- Rồi em nói sao ?

Tủm tủm cười, Linh đáp :

- Em toàn nói tốt không hà ! Nhưng coi bộ không ép phê gì hết so với những điều mẹ nghe bà Nga ... thốc mách.

Duy thở hắt một hơi :

- Thì ra Tổ Nga đến đây. Chán thật !

Hồng Linh tò mò :

- Nhưng có phải ba Lam Uyên đã vô tù và bản thân nó cũng bị công an mời lên mời xuống vì vụ môi giới mua bán phụ nữ không ?

Duy gắt :

- Làm gì có chuyện bậy bạ đó.

- Vậy mà chị Nga nói với mẹ như vậy. Anh liệu đối phó đi. Mẹ đang sùng khi nghe đồn anh đem Lam Uyên về sống chung trong ngôi nhà ông ngoại để lại, vì nhà nó đã bị ... bị ...

Không giữ được bình tĩnh, Duy ngắt lời Hồng Linh :

- Ai đồn vậy ?

Nhún vai một cái, Linh đáp :

- Còn ai bây giờ ? Muốn biết thêm ... chi tiết anh cứ gặp mẹ. Bà đang nóng ruột chờ anh đó.

Nói dứt lời, Hồng Linh bước ra sân. Duy ngần ngừ đi vào. Anh lên lầu tới phòng của mẹ mình.

Đang ngồi coi phim, bà Trầm chỉ ngược lên khi Duy bước vô, rồi lại chăm chú nhìn vào màn ảnh nhỏ.

Duy sốt ruột chờ mẹ mở lời vô cùng, Duy cũng không hỏi trước. Anh muốn có thời gian suy nghĩ để đối phó, vì mẹ anh không đơn giản, ý của bà là ý trời, mà ba anh lúc nào cũng chiều ý trời.

Duy chịu khó chờ, mãi khi thấy anh châm thuốc bà Trầm mới càu nhàu :

- Lại thuốc lá, hết cha rồi tới con, tao sắp chết ngạt trong nhà này vì khói.

Không dám làm phật lòng mẹ, Duy vội dập thuốc. Lời mở đầu của bà coi bộ lành ít dữ nhiều. Anh đứng dậy mở rộng cửa sổ rồi quay vào ngồi im re.

Bà Trầm dịu giọng :

- Con ăn cơm chưa ?

- Dạ rồi !

- Cơm tiệm à ?

- Dạ không. Tụi con tự nấu.

Mặt bà Trầm xụ xuống. Giọng bà khó chịu :

- Tụi con là những ai ?

Duy thản nhiên :

- Con và thằng Hưng như hồi nào tới giờ. Mẹ nghe ai nói gì mà hỏi kỹ thế ?

Bà Trầm chuyển sang chuyện khác

- Ba hỏi việc mở trung tâm vi tính của con tới đâu. Mẹ nói mọi thủ tục giấy tờ, kể cả mượn mặt bằng cũng đã xong. Chỉ còn chờ đợt tiền thứ hai ông ngoại gửi thêm để mua bổ sung máy móc là có thể khai trương. Đúng không ?

Duy nhè nhẹ gật đầu. Anh nói :

- Mẹ Thanh điện thoại cho biết đã gửi tiền về bằng Fax. Sao tới hôm nay vẫn chưa thấy ?

Bà Trầm nhìn Duy :

- Có rồi đó chứ ! Nhưng mẹ chưa muốn đưa cho con.

Không đợi Duy hỏi nguyên do, bà chép miệng :

- Chuyện gia đình Lam Uyên làm mẹ lo ngại.

Duy vội vã lên tiếng :

- Gia đình Lam Uyên thì có liên quan gì tới việc của con. Mẹ buồn cười thật.

- Con yêu và nhất định cưới nó phải không ?

Duy gãi đầu. Trước đây ba mẹ đã nhiều lần bàn chuyện yêu, chuyện cưới của anh với Tố Nga, anh đều thản nhiên. Anh xem đó là việc bình thường phải tới. Sao hôm nay mẹ vừa hỏi lại một trong những câu bình thường ấy, Duy lại ngần ngại khi trả lời nhỉ ? Có lẽ tại anh chưa đoán được ý bà muốn gì.

Ngập ngừng một chút, Duy đáp lấp lửng :

- Dạ ... nhưng chuyện đó là chuyện sau này. Bây giờ con chưa muốn có vợ.

- Mẹ cũng đâu muốn nói chuyện sau này. Hiện tại ba nó ở tù, bản thân con Uyên cũng dính líu, nhà cửa bị tịch biên. Con sẽ mang tiếng khi giới làm ăn họ đồn rùm beng lên rằng ... giám đốc Duy mê con nhỏ chả ra gì. Nếu không ai tin tưởng, khó ngóc đầu lên nổi lắm con à.

Duy phản ứng ngay :

- Người ta nói bậy mà mẹ cũng tin. Ba Lam Uyên vẫn ở nhà, chứ làm gì có chuyện tù tội.

- Tại ông ta bệnh nên mới được tại ngoại. Mẹ không ngờ gia đình con Uyên tệ như thế mà con còn bệnh. Nói thật, ba nó ở tù vì trộm cắp mẹ còn ... thông cảm, chứ làm ba cái vụ mua bán gái thất đức như vậy không được đâu Duy. Tội đến đời cháu, đời chắt vẫn chưa hết.

Duy ôn tồn :

- Con đã nói bác Trí và Lam Uyên không dính líu gì chuyện này mà. Tất cả do bà Kiều Mai, vợ sau của ba Uyên làm ...

Bà Trâm khoát tay :

- Đừng hòng qua mặt mẹ. Ba con Uyên là giám đốc, dì ghẻ nó là phó giám đốc, bản thân nó là nhân viên trong công ty ấy. Họ không dính líu thì ai ? Chính Lam Uyên rủ rê con Mai Phương với đám công nhân may ở cơ sở của thằng Quang đi lấy chồng Đài Loan chứ ai. Kết quả ra sao con biết chưa ? Hừ ! Con Tú Anh, Tú Em gì đó uống thuốc tự tử vì không chịu đựng nổi thói ghen tuông cay nghiệt của ông chồng già, chỉ xem người vợ được ông ta bỏ tiền ra mua như một món hàng, muốn sử dụng sao tùy thích. Đó là chưa kể những trường hợp vì đồng tiền, mà mẹ không muốn nói ra đây. Làm giàu trên sự đau khổ của người khác là vô lương tâm, vô đạo đức. Mẹ không đồng ý con giao thiệp với hạng người ham tiền đó, chứ đừng nói chi tới chuyện yêu thương rồi tiến tới cưới hỏi.

Duy nhăn nhó :

- Khổ quá ! Con đã nói bác Trí và Lam Uyên không biết gì cả. Họ bị bà Kiều Mai lừa, gia đình Lam Uyên cũng là nạn nhân của trung tâm dịch vụ du lịch đó mà. Bà Mai lợi dụng chồng bệnh nằm một chỗ để thao túng mọi mặt. Lam Uyên vào làm trong đó nhưng không biết rõ chuyện làm ăn của bà ta.

Bà Trâm bĩu môi :

- Vô lý đến thế sao con tin được mới lạ.

- Tại mẹ chưa hiểu hết hoàn cảnh gia đình của Lam Uyên, nên mới cho là vô lý.

- Khởi phải nói nhiều. Mày ăn phải bùa mê thuốc lú của con bé đó rồi nên mới cả gan buộc thằng Quang nhận nó vào làm lại trong xí nghiệp. Đã vậy còn sống chung với nó như vợ chồng. Bắt đầu ngày mai mẹ sẽ lấy lại căn nhà của ông ngoại, mày về nhà ở chứ không ở chung với thằng Hưng nữa.

- Lam Uyên không tệ như lời Tổ Nga nói với mẹ đâu. Cô bé tuy mồ côi mẹ nhưng không phải thế mà sống buông thả, vô giáo dục. Lam Uyên rất tự trọng và trong sáng trong tình yêu. Tụi con có sống chung hồi nào đâu.

Bà Trầm khoanh tay trước ngực, giọng sắc như dao :

- Tự trọng thì không bao giờ nó đeo theo khi biết con với Tổ Nga sắp đám cưới. Và nếu Lam Uyên là đứa có giáo dục, nó đã không xác xược khi nói chuyện với ba con, cũng như không lang thang một mình trong các quán café với điều thuốc trên tay. Tóm lại, trước đây mẹ không có ý kiến chuyện con từ hôn với Tổ Nga để tiến tới Lam Uyên, dù mẹ chưa biết nó tóc dài, da trắng ra sao. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, mẹ tuyên bố là không muốn con tiếp tục quan hệ yêu đương với nó. Lý do rất đơn giản: Nó là đứa vô đạo đức.

Duy kêu lên :

- Trời đất ! Mẹ ... kết án thật khủng khiếp. Lam Uyên không phải như mẹ nghĩ. Tổ Nga vì ghen nên cố tình nói xấu Uyên. Chẳng lẽ mẹ tin Tổ Nga hơn tin con ?

Lờ mắt nhìn Duy, bà Trầm cứng rắn :

- Chuyện này mẹ phải tin Tổ Nga hơn tin con. Mẹ nghĩ, con nên về nhà ở và dứt bỏ con bé ấy đi. Nếu không, mẹ sẽ trả tấm Fax chuyển tiền trả lại ngoại. Mẹ nói được là sẽ làm được chứ không chỉ giỏi la hét khi nóng giận rồi sau đó đâu cứ ỳ ra đấy như ba con.

Duy mất bình tĩnh trước đòn bất ngờ của mẹ. Anh ấp úng :

- Mẹ làm áp lực với con à ?

- Con muốn nghĩ sao cũng được. Cứ suy nghĩ cho kỹ đi rồi lựa chọn. À ! Sẵn đây mẹ nói luôn, mẹ đã điện thoại bảo thằng Quang không được nhận Lam Uyên, vì xí nghiệp của mẹ không phải là cái chợ để ai muốn vào thì vào, ra thì ra.

Dù đã được Hồng Linh báo động trước, Duy cũng không ngờ tình hình xấu đến mức này. Anh đã chủ quan khi tin tưởng rằng mẹ ủng hộ chuyện anh và Lam Uyên tuyệt đối. Bây giờ gay go rồi đây !

Anh cương quyết :

- Được. Mẹ muốn gọi trả tám Fax chuyển tiền thì gọi. Tiền bạc đã đầu tư vào trung tâm vì tính này không phải nhỏ. Mẹ muốn làm khó con vì chuyện đâu đâu, càng kéo dài thời gian càng bất lợi về mặt tài chính ...

Bà Trầm cười nhạt :

- Thà mẹ chịu thiệt phần đã đầu tư, còn hơn giao cả phần còn lại cho con, một đứa coi trọng chuyện mèo mã gà đồng hơn công danh sự nghiệp.

Duy đứng dậy, giọng anh trầm hẳn xuống :

- Mẹ coi thường con quá khi bắt con phải chọn Lam Uyên và sự nghiệp. Con yêu cô ấy trước khi mẹ đồng ý để ông ngoại hỗ trợ vốn thành lập trung tâm. Uyên không có lỗi gì cả, làm sao dứt bỏ như lời ép buộc của mẹ được ?

- Nó không có lỗi với con, nhưng với những việc đã làm, nó có lỗi và mẹ không thể nào chấp nhận lỗi đó. Mẹ gọi con về để nói bao nhiêu đây thôi. Tự con liệu lấy.

Dứt lời bà bấm rơ... mos trả lại đoạn phim bà bạn nói chuyện với Duy nên không coi được. Duy biết mẹ mình đuối khéo nên anh ngao ngán bỏ ra ngoài. Mẹ anh là người cố chấp và cực đoan. Bà đã có ấn tượng với ai rồi thì người ấy khó lấy được tình cảm của bà. Trước

đây bà cũng không ưa Tố Nga vì tính đỏng đảnh kênh kiệu, bây giờ tới Lam Uyên. Dầu sao mẹ cũng chưa tiếp xúc với Uyên, anh hy vọng bà sẽ hiểu cô vô tội và thương yêu cô vì Lam Uyên của anh vốn dễ thương.

Nhưng bây giờ thì thật là bực ! Anh phải nói sao để bà đưa tám Fax ra đây ? Chuyện làm ăn cả trăm triệu mà mẹ anh xem như chơi không bằng. Bà đã quen được chiều chuộng bởi chồng và con nên lắm lúc làm khổ người khác mà bà vẫn dửng dưng vô tình.

Càng nghĩ Duy càng lo cho Lam Uyên. Nhà cửa bị tịch biên, việc làm lại chưa tìm được, anh mới đề nghị Quang bố trí cho cô một chỗ làm. Uyên chưa chắc đồng ý trở lại nơi cũ thì mẹ anh đã ra lệnh ... cấm.

Mọi việc xem như ngẫu nhiên ấy, không đem lại cho anh chút thuận lợi nào hết.

Buồn bã Duy co chân đá hòn sỏi nhỏ. Anh thấy mình trách mẹ cũng không đúng ... Vì ba mẹ nào cũng sẽ hành động như mẹ anh thôi. Khổ là cha con Lam Uyên bị oan mà kêu không được.

Nếu không phải là người yêu của Uyên, không hiểu thấu đáo hoàn cảnh gia đình của anh em cô, thì Duy có tin cô bị nghi ngờ oan không ?

Tội nghiệp ! Đạo này Uyên của anh chừng chặc hẳn ra, người lớn hẳn ra với những biến cố của gia đình. Lam Uyên đã vừa khóc vừa cho anh biết, số tiền bà Kiều Mai vay ngân hàng qua tên ông Trí lên đến sáu trăm triệu chứ không phải là năm trăm triệu như bà có nói.

Trước đây bà Kiều Mai có làm chủ hội, đến khi bế hội bà phải vay ngân hàng mấy chục triệu để trả.

Lần đó ông Trí đã buồn bực đến mức bị tai biến mạch máu não liệt nửa người. Dì Mười với Hưng biết chuyện nhưng giấu vì sợ Lam Uyên làm rùm lên ảnh hưởng sức khỏe ông Trí.

Lẽ ra ông phải dè dặt với bà vợ quỷ quyệt này, thì ngược lại ba Uyên càng tin vào lời đường mật của bà ta hơn. Ông tin đến mức đồng ý thế chấp cả chủ quyền khách sạn để vay thêm tiền làm vốn. Sau đó

ông lại ... bán tư cách pháp nhân của mình cho Ngô Vĩnh Kỳ để thành lập trung tâm dịch vụ du lịch Hoa Lan.

Bây giờ mọi việc không còn là bí mật đối với Lam Uyên nữa. Anh bùi ngùi nghĩ tới cô và thấy mình thật vô tích sự khi chẳng giúp được điều gì cho Uyên hết. Đã vậy còn bị gia đình bắt buộc phải xa lìa cô. Với Duy, tình yêu và sự nghiệp đều quan trọng như nhau. Anh đã yêu thật rồi, làm sao có thể thiếu Lam Uyên được

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 13

Bà Mười nhìn Lam Uyên nhor nhor cơm rồi nói :

- Ăn uống như con chắc đến đổ bệnh thôi. Cả tháng nay cứ mỗi bữa, ăn đúng một chén. Ôm lăm rồi! Con không cần giữ eo đâu Uyên, bệnh thì khổ.

- Mệt quá con ăn không nổi, mà nói thật con cũng muốn bệnh, nằm một chỗ cho xong đời.

Giấy nẩy lên, bà mắng :

- Điên vừa vừa! Toàn nói điều xúi quẩy. Nhà này xảy ra ngàn ấy chuyện chưa đủ khổ hay sao ?

Thấy Lam Uyên ngồi chống cằm không để ý tới lời mình vừa nói, bà Mười cau mày thở dài. Bà biết con nhỏ đang buồn, đang chán mọi thứ.

Hơn tháng nay Lam Uyên làm trong một xưởng in lụa, cô làm việc một ngày trên tám tiếng. Trưa ở lại nơi làm, gần tối cô mới về tới nhà, ăn lếu láo vài ba miếng là vào giường nằm soải tay, soải chân như ốm nặng. Ngôi nhà lúc nào cũng lặng lẽ không tiếng người.

Hưng đã trở về nhưng hai anh em cô không... lời qua tiếng lại chọc nhau để cười giòn như xưa. Cũng như Lam Uyên, đi làm về, ăn cơm xong là anh rút vào phòng mình. Ông Trí như người câm, suốt ngày không nói một tiếng, mà chỉ miệt mài đọc sách rồi tập khí công. Ông chờ đợi cơ quan điều tra làm sáng tỏ nỗi oan không thể bày tỏ của mình.

Bà Mười lại thờ dài. Dạo này đêm nào bà cũng cầu nguyện hương hồn mẹ của Lam Uyên về phù hộ chồng con tai qua nạn khỏi. Bà không hiểu cỗi hư vô kia, Bích Quỳnh có nghĩ đến gia đình, để đáp lời cầu nguyện của bà không nữa. Phần mình, bà đã bán chỉ vàng có được để đóng một xe bánh mì, mỗi sáng Hưng đẩy phụ xe cho bà ra tới ngã tư để bán. Có lẽ Bích Quỳnh phù hộ nên bà bán rất đắt. Đến chín giờ sáng bà có thể dọn dẹp mọi thứ để đi chợ lo cơm nước và lo chuẩn bị đồ chua, thịt nguội, pa tê cho ngày mai. Bà bằng lòng với công việc của mình hiện tại.

Lam Uyên uể oải đứng dậy dọn chén bát vào thau. Bà Mười xót xa :

- Bốn người lớn mà ăn không hết hai lon gạo. Cứ kiểu này chắc chết. Mẹ con Uyên có linh thiêng về phù hộ gia đình...

Lam Uyên rùng mình vì lời than của bà Mười. Cô khuấy khuấy tay vào thau nước lạnh ngắt rồi hỏi :

- Dì có chắc một trăm phần trăm là mẹ con đã chết không?

Mặt bà Mười thoáng sững sốt :

- Bữa nay con làm sao vậy Uyên ? Con vừa hỏi cái gì hả ?

Giọng Lam Uyên bình tĩnh :

- Ba nói có thể mẹ vẫn còn sống. Mà nếu đúng vậy, dì Mười có vái cũng hoài công.

- Chính miệng ba con nói mẹ con chết rồi mà!

- Ba nói vậy tại ông hận mẹ Nhưng tại sao ba lại hận mẹ hả dì Mười ?

- Chuyện hận thù đó tao phỏng đoán thôi. Vì đêm vượt biên Bích Quỳnh, mẹ con không đi với chồng mà đi chiếc tàu có thằng đàn ông trước kia đã hỏi cưới nó. Ba con nghĩ rằng mẹ con nghe lời ông bà ngoại dứt tình chồng vợ bỏ cả con thơ để theo người tình cũ đến chân trời mới vì ba con quá nghèo. Nhưng sau này mới biết chuyến tàu đó đã bị bão đắm ngoài biển.

Im lặng hồi lâu, bà Mười nói tiếp :

- Còn chuyến tàu chở ba con hư máy không đi được khiến nó càng tin điều mình nghĩ là đúng. Lúc ấy ba con như điên với một náo nhào hai con nhỏ, đã vậy nó còn bị những người vượt biên không được, hăm he thanh toán. Ở lại Đà Nẵng cũng khó yên thân, nó mới đem tụi con vào Long Khánh làm rẫy suốt mấy năm ròng. Sau đó mới vào Sài Gòn.

Lam Uyên gật đầu :

- Con còn nhớ lúc mình ở Long Khánh.

Bà Mười chợt hỏi :

- Nhưng con có nhớ hồi nhỏ con tên là gì không?

Uyên nhíu mày :

- Con còn tên nào khác nữa sao ?

- Cũng là Uyên, nhưng là Bích Uyên chứ không phải Lam Uyên.

- Ủa sao kỳ vậy dì Mười ?

Bà Mười trầm tư :

- Tại ba con kỹ quá. Nó không muốn ai biết đến dĩ vãng của mình, nên khi vào Sài Gòn làm lại giấy tờ, nó đã xin đổi tên con cái và của chính nó nữa. Thằng Hưng hồi nhỏ xiu tên thằng Hùng, còn ba con tên Lê Thanh Trí chứ không phải Lê Thành Trí. Nhưng đâu phải thay tên đổi họ rồi người ta sẽ khác đi đâu. Ba con vẫn còn khổ còn oán,

còn hận khi nhớ tới mẹ con. Khi nghĩ Bích Quỳnh chết, nó thấy an ổn, nhưng lúc gặp những chuyện rủi ro trong đời, ba con lại cho rằng vong hồn mẹ con theo ám và tất cả những chuyện không may xảy đến cho nó, đều bắt nguồn từ mẹ con, người đàn bà phản bội.

Lam Uyên ôm đầu ngao ngán. Cô nghe dì Mười kể mà cứ nghĩ dì ấy kể chuyện của ai không liên can gì tới cô hết. Cô mới vừa chập chững bước lên ngưỡng cửa cuộc đời thôi, làm sao cô biết được bên kia cánh cửa đã mở có bao nhiêu niềm vui và nỗi buồn chớ. Lam Uyên vẫn còn quá xa lạ với từng hoàn cảnh của từng người. Đâu phải gia đình nào cũng yên vui hạnh phúc, trên hòa dưới thuận như gia đình Vi Lan, hay đều uẩn khúc như gia đình cô và đầy quyền hành buộc con cái theo ý mình như gia đình Duy.

Nhớ tới Duy, Lam Uyên lại đau nhói nhói. Cô cố tình tránh mặt anh từ khi nghe Vi Lan kể lại những lời Hồng Linh đã tâm sự. Điều này làm Duy buồn, nhưng Uyên biết sao đây ?

Bản chất Lam Uyên là người cao ngạo, cô đâu muốn gia đình Duy xem thường mình và cô càng không muốn Duy vì mình như thế.

Đến hôm nay anh đã có được những gì anh muốn rồi, dù thế nào mẹ anh cũng đâu thểtreo tấm Fax chuyển tiền ấy lâu hơn nữa. Bà mợ của Duy trở qua Việt Nam giải nguy cho anh. Thế là anh trở thành giám đốc trung tâm Tin Học Đông Phương. Chỉ có khác một chút xíu là Hưng không được là trưởng phòng nghiệp vụ và cô cũng không được làm thư ký riêng cho anh như trước đây Duy từng hào hứng bàn tính.

Hưng không nói ra nhưng Uyên biết anh giận và trách thầm bạn khi mẹ Duy lấy lại ngôi nhà Hưng ở đậu với thái độ thiếu tôn trọng anh. Những chuyện dồn dập xảy đến khiến anh em Lam Uyên lún vào mặc cảm. Chính mặc cảm làm cô cứ trốn tránh mỗi khi Duy tìm.

- Có lẽ mẹ con đã chết rồi Uyên à.

- Hả ? Dì Mười nói gì ?

Tỏ vẻ không hài lòng vì Uyên không nghe câu mình vừa nói, bà Mười hơi gắt :

- Dì nói chắc mẹ con chết thật rồi.

Tự dung Uyên nhắc lại lời ba cô hôm trước:

- Chết thì đã sao mà sống thì đã sao ? Với con, mẹ luôn luôn đã chết.

Rồi cô lại nói nhỏ :

- Nhưng con không muốn bất cứ ai động vào vong hồn của mẹ, dù đó là ba. Người chết là đã hết mọi chuyện. Dì Mươi nói sao thì nói để ba đừng kêu đến mẹ mỗi khi bức dọc nữa. Con chịu không nổi.

Bà Mươi làm bầm :

- Ừ, để từ từ dì sẽ khuyên ba con. Mà nói thật, tao cũng không biết phải khuyên như thế nào đây nữa.

Lam Uyên chợt hỏi :

- Anh Hưng về chưa dì Mươi ?

- Về ăn cơm rồi đi với Vi Lan. Có con Lan, nó cũng đỡ buồn. Tính tình con nhỏ dễ thương , tao chịu ...

- Còn tính con thì dễ ghét, nên dì chê phải không?

Bà Mươi chặc lưỡi :

- Trời cho mỗi người một tính. Dì ghét thì đã sao ? Quan trọng là ra đời kìa chứ nói chi người trong nhà.

Chợt bà thắc mắc :

- Sao lâu quá không thấy thằng Quang, rồi cả thằng Duy ghé hả Uyên ?

Đang nói về chuyện.... ghét với ư, tự nhiên bà Mươi lại hỏi sang Quang và Duy, Lam Uyên bỗng tự ái, cô đổi :

- Tại con khó ưa quá nên họ chán, đâu ghé đây chi nữa.

Cô chẳng ngờ bà Mười không an ủi, mà còn nói thêm bằng giọng rất ... chân tình :

- Dì lại nghĩ họ chán gia đình mình, nên không ghé thì đúng hơn. Đâu ai muốn quen với người có cảnh ngộ như con. Lúc này dì khen Vi Lan vì nó trước sau như một, nó thương thằng Hưng thật lòng, nên đâu có câu nệ ...

- Thì Lan là người yêu của anh Hưng, còn con với hai người kia có gì đâu cơ chứ.

Mặt bà Mười nheo lại tinh quái :

- Tao biết cả rồi, đừng giả vờ con ạ! Với thằng Quang thì miễn bàn, vì thằng đó môi mỏng, rất phùng lấu cá, lần đầu nhìn thấy tao đã ghét, nhưng với thằng Duy thì.... ái chà! Gia đình nó tệ quá! Con tránh mặt cũng đúng, mình phải có chút tự ái chứ! Nếu thật thương con, nó đâu dựa vào việc con trốn tránh để ... dứt liên hệ luôn như vậy. Từ hôm con đi làm tới nay, nó cũng bắt thăm, không hiểu nó ngại gặp thằng Hưng hay ngại gặp ba mày nữa.

Lam Uyên tỏ vẻ thờ ơ :

- Con nghĩ tại ảnh bận thôi. Giám đốc chắc chắn phải nhiều việc hơn người thường.

Vừa nói dứt lời cô đã nghe tiếng chuông gọi cửa. Cách nhấn chuông ấy làm tim Uyên đập loạn xạ Bà Mười tủm tủm cười :

- Chắc tìm con đó! Vừa nhắc đã xuất hiện. Linh thật! Có định trốn nữa không?

Uyên ngập ngừng :

- Dì ra nói với ảnh bữa nay con làm suốt đêm, tối ngủ lại chỗ làm luôn.

Bà Mười càu nhàu :

- Nếu thằng Duy tin lời nói dóc ngu ngốc này thì đúng là nó chẳng yêu con, nó tới tìm chiếu lệ vậy thôi. Và nếu dì nói như thế với nó thì dì là con mụ già dở hơi. Chi bằng dì đuổi quách nó về với lý do con không muốn thấy mặt, nghe coi bộ được hơn.

Lẳng lẳng không đáp lời... khiêu khích của dì Mươi, Lam Uyên từ tốn, chậm chạp đánh răng rửa mặt như chuẩn bị đi ngủ, cô làm ngơ, mặc tiếng chuông ngoài cổng cứ vang lên từng hồi.

Bà Mươi sốt ruột :

- Ba mày la bây giờ.

- Nếu sợ ba la, thì đi ra nói sao cho ảnh về dùm con đi.

Bà Mươi vừa bước lên nhà trên, vừa ca cẩm :

- Ôi trời ơi là mệt! Ngày xưa tao từng làm giao liên cho ba mẹ mày, từng thấy tụi nó sướng, khổ ra sao. Giờ tới mày. Số tao đúng là cực vì mấy cái vụ lăng nhăng này.

Lam Uyên ngồi khoanh tay trên bàn ăn lòng hồi hộp chờ dì Mươi trở vào. Nói là nói cứng thế thôi, trái tim khó bảo của cô vẫn mong dì Mươi mở cửa mời Duy vô nhà. Cô khao khát được gặp anh, được anh ôm vào lòng biết bao. Nhưng nhớ lại những lời Hồng Linh nói với Vi Lan về gia đình mình, Lam Uyên tự ái đến muốn khóc.

Dưới mắt ba mẹ Duy, anh em, thậm chí ba cô đều không ra gì. Anh Hưng là người lợi dụng bạn bè, Lam Uyên quyến rũ Duy từ tay Tổ Nga, cũng chỉ để bòn rút tiền bạc của anh. Cô là người hám lợi, vô đạo đức nên mới giúp ba và dì ghẻ làm việc mua bán phụ nữ. Hồng Linh nhờ Vi Lan ... khuyên cô: “buông tha Duy ra, để anh lo sự nghiệp”.

Cô đã lẩn tránh Duy vì lời đề nghị thẳng thừng của Hồng Linh, hay vì bản thân cô mặc cảm với người mình yêu, khi giữa hai gia đình hai bên chênh nhau một khoảng quá xa về mọi thứ? Đã vậy gia đình Duy lại không thông cảm, không hiểu hoàn cảnh khốn khổ, khổ sở của cha con Lam Uyên hiện tại, làm sao cô dám ôm mộng tưởng sẽ có

ngày hạnh phúc bên anh?

Phải thực tế thôi! Cuộc sống vợ chồng ngắn ngủi xưa kia của ba mẹ cô là một bằng chứng cho thấy vấn đề môn đăng hộ đối muôn đời muôn kiếp vẫn là bài toán nan giải.

Lam Uyên nén tiếng thở dài khi tưởng tượng lúc Duy bỏ rơi cô, sau một thời gian hai người bắt cháp mọi trở ngại, sống với nhau trong nghèo khổ, thiếu thốn. Lam Uyên không muốn đi theo con đường ba mẹ cô đã đi, Lam Uyên không muốn con cô sẽ khổ sở như cô hiện giờ.

Trước đây Uyên những tưởng mẹ cô chết vì vượt biên bị đắm tàu thông thường. Hôm nay nghe dì Mười nói rõ uẩn khúc của chuyến đi ấy, Uyên mới bàng hoàng nhận ra rằng mẹ đã phản bội ba chỉ vì bà không chịu nổi cực khổ, vì từ nhỏ tới lớn bà quen sống giàu sang, có kẻ hầu người hạ.

Duy của cô cũng quen sung sướng, đã vậy lại mau thay đổi tình cảm. Ai dám tin chắc rằng Duy chịu đựng hết mọi nhọc nhằn của cuộc đời, để sống với cô tới răng long đầu bạc ? Xòe bàn tay ra, Uyên nhìn vào những đường chỉ dọc ngang và thấy lòng mình cũng rối bời như mỗi chỉ tay ấy.

Bà Mười trở vào với mấy cuốn sách trên tay. Thấy Uyên nhìn mình, bà nói :

- Duy tìm thằng Hưng. Không gặp, nó gởi trả mấy cuốn sách. Dì nói có con ở nhà, thì Duy bảo tiếc là nó bận nên không vào chơi được.

Lam Uyên nuốt nghẹn xuống :

- Dì nói thế làm gì?

- À! Tao muốn thử nó thôi mà! Té ra thằng Duy là đồ dỏm.

Uyên sửng người vì lời chê bai của dì Mười. Cô chưa kịp nói lời nào, bà lại tiếp :

- Dì đi ngủ đây! Sáng còn dậy sớm nữa, con chờ thằng Hưng về mở

cửa cho nó.

Lam Uyên lặng lẽ bước ra sân ngồi xuống thềm, cô tựa lưng vào cột và xót xa nhìn ngôi sao nhỏ xíu nhấp nháy một mình trên cao. Nó có hiểu Uyên đang muốn gì không nhỉ ?

Người ta bảo lòng kiên nhẫn của đàn ông có giới hạn, quả không sai. Cô đã làm anh nản. Cô đạt được điều mình muốn, sao bây giờ lại buồn, lại trách người ta vội quên?

Chuông ngoài cổng lại vang lên một tiếng ngắn ngủn, cộc lốc. Uyên lười biếng không muốn đứng dậy, cô muốn được chìm đắm trong cõi riêng đầy phiền muộn của mình. Uyên không hiểu sao anh Hưng lại về sớm thế. Có người yêu bên cạnh là hạnh phúc nhất, thế mà anh không biết giữ phút giây quý giá ấy ?

Đợi chuông vang lần nữa, Lam Uyên mới chậm chạp bước ra sân. Cô lơ đãng mở rộng cổng má không cần nhìn xem ai bước vào. Đến khi bị một cánh tay khỏe mạnh kéo sát cô sau cánh cửa đã đóng lại, Uyên mới nhận ra mình bị Duy ôm gọn vào người. Anh ép Lam Uyên chặt đến mức cô không động đậy được.

Lam Uyên nghe giọng mình yếu đuối :

- Buông em ra.

- Cho em trốn anh nữa không con bé ngốc? Anh chưa thấy ai ngốc và ngông như em. Và anh cũng chưa biết nhớ biết khổ vì ai như em.

Uyên có cảm giác mình sắp tan biến vì ánh mắt da diết, nồng nàn của Duy. Tất cả những lời lẽ tính toán rất lý trí, rất thực tế lâu nay bỗng bay đâu mất. Cô trở lại nguyên vẹn cô với nhớ những vây kín, với yêu thương ngập đầy. Cô run rẩy đón nhận môi anh y như lần đầu, rồi cô lại mê đắm hôn trả anh như sợ anh sẽ rời khỏi đây ngay.

Dù Lam Uyên ngồi xuống thềm nhà, Duy xoay mặt cô lại nói một hơi :

- Em tưởng trốn tránh mãi như vậy anh sẽ chán nản và quên em hay sao ? Bộ em nghĩ đây là biện pháp tốt nhất để giải quyết chuyện tụi

mình à! Anh đã tính toán đầu đó cả rồi, em chỉ giỏi làm anh rối trí thêm thôi. Hừ! Tại sao mới vào làm ở công ty Đại Nam mấy hôm đã nghỉ ngang mà không nói với anh một tiếng ? Em thích là công nhân in lụa, suốt ngày ngồi hơn tám tiếng, để mỗi tay khò lưng kéo những bản in nhãn hiệu lên thùng carton, lên bao gói hàng phải không ?

Thấy Lam Uyên im lặng, Duy dịu giọng :

- Em chẳng hề nghĩ gì tới anh hết, em ích kỷ đến thế là cùng. Suốt tháng nay anh căng thẳng với công việc mới, anh cần có em kề bên để an ủi, để chia sẻ biết là bao. Anh mong đợi, chỉ hoài công, anh đến tìm, em lẩn tránh. Nếu là bè bạn, cũng không ai đối xử như thế, huống hồ chỉ mình yêu nhau hả Lam Uyên ?

- Anh tới để trách em đấy à?

Châm cho mình điếu thuốc, hít một hơi, rồi tựa lưng vào cột. Duy nhẹ nhàng :

-Anh chỉ nói thật lòng mình thôi. Em nghĩ đó là lời trách móc cũng được.

Lam Uyên buồn bã :

-Chúng ta đã sai lầm khi yêu nhau. Nhất là anh, nếu vẫn yêu Tố Nga như xưa, em nghĩ anh đã hạnh phúc, đã vui sướng hơn yêu em rất nhiều.

-Tự chọn tình yêu và người yêu cho mình, anh không ân hận cũng không so sánh. Anh chỉ nghĩ làm sao để chúng ta hiểu nhau hơn và yêu nhau hơn nữa.

Khẽ lắc đầu, Uyên thẳng thắn :

-Em thấy chúng ta khó có kết thúc tốt đẹp như ý muốn. Em sợ mọi thứ đổ vỡ, anh sẽ bỏ em như từng bỏ Tố Nga. Thà mình chia tay lúc chưa ràng buộc gì với nhau vẫn hay hơn.

Duy bật cười, giọng anh giễu cợt :

-Chia tay! Trừ phi không còn yêu anh, em mới nghĩ tới cái từ chỉ có trong tiểu thuyết ấy. Còn anh hả ? Anh luôn tìm cách đạt cho bằng được điều anh muốn. Anh không lúng chùng, thiếu tự tin khi anh đã yêu thật sự.

-Anh là đàn ông, anh nói gì lại chả được, chỉ có đàn bà con gái là thiệt thòi.

-Vậy đàn ông không có trái tim, không biết đau khổ hay sao ? Em yêu anh nhưng chưa thật sự tin vào anh. Nói thật, mặc ba mẹ anh nghĩ thế nào về gia đình, về bản thân em, anh dứt khoát chỉ cưới em làm vợ thôi.

Kéo Uyên vào lòng, anh nói tiếp :

-Anh biết Hồng Linh đã nhờ Vi Lan nói điều gì đó không phải với em, nhưng em phải có lập trường của mình chứ ! Ngang bướng cao ngạo, khó khuất phục như em mà lại dễ dàng chối bỏ hạnh phúc, tình yêu vì những lời nói gián tiếp của Hồng Linh à? Nó là em anh, là bạn ngang hàng với em, nó đâu có quyền nói những chuyện không phải của mình.

-Em biết Hồng Linh vâng lời bác gái, nhưng còn nghĩ đến bạn bè, nên thay vì phải trực tiếp nói với em, nó đã nhờ Vi Lan. Duy à! Chúng ta sẽ không có hạnh phúc khi gặp trở ngại từ phía gia đình.

-Anh không để em ở chung đâu mà sợ cảnh mẹ chồng nàng dâu. Tóm lại, anh không bắt hiểu với cha mẹ, cũng không làm khổ người anh yêu, cưới em được anh sẽ chí thú làm ăn, vẫn tốt hơn có hiểu nghe lời cha mẹ, làm khổ người mình yêu, cưới một cô vợ khác rồi bỏ bê mọi thứ vì thất vọng, vì chán chường. Lúc này anh đã suy nghĩ của anh với mẹ, bà đã hiểu anh, dứt khoát sẽ không ngăn anh nữa.

Lam Uyên ngập ngừng :

-Còn bác trai ? Bác không tha thứ tội em đã cãi lời đâu.

Duy thì thầm vào tai Uyên :

-Ý mẹ là ý ba, nhất vợ nhì trời mà.

Lam Uyên làm thinh, cô xúc động khi biết rằng suốt thời gian qua, Duy vừa cật lực làm việc, vừa kiên nhẫn thuyết phục mẹ mình. Anh yêu cô nhiều hơn cô nghĩ nhiều lắm, Uyên đúng là ích kỷ, thiếu tự tin, đã vậy còn bi quan, mặc cảm làm khổ Duy.

Cô lo lắng khi nghe anh nói :

-Ngay mai chủ nhật, mẹ mời em và Hưng tới dùng cơm trưa.

-Có ... vội vàng không anh. Em ngại quá! Nhất là với Hồng Linh, nó đã từng nói....

-Chậc! Bỗng dưng em lại dè dặt khác với tình em thường ngày vậy Uyên ? Anh đã bảo mẹ rất muốn gặp em, sao cứ nhắc chuyện Hồng Linh chi vậy ?

Lam Uyên nhìn vào mặt Duy :

-Gia đình đang gặp nhiều chuyện không may, nên em ngại đến nhà anh lắm. Nếu thật lòng thương em, đừng để em mặc cảm, khi bước đầu tiên vào nhà người mình yêu quý. Có thể anh lại cho rằng em ích kỷ, chỉ nghĩ tới mình. Đúng ra em nghĩ nhiều tới gia đình rồi lo lắng... lỡ như ai đó xúc phạm đến ba, đến anh Hưng thì em sẽ ứng phó ra sao ? Chỉ cần một người quen vô tình hỏi thăm vụ Trung Tâm du lịch Hoa Lan thôi, em đã khổ sở. Em sẽ trả lời sao nếu hai bác quan tâm đến chuyện đó ?

Thấy Duy nhúm mày, Uyên nhỏ nhẹ :

-Cuối tháng phòng điều tra kết thúc vụ này. Đợi họ có tiếng nói xong, em sẽ đến thăm bác với tâm hồn thanh thản, vì em tin chắc ba không dính dấp gì đến việc làm của dì Kiều Mai.

Duy thở ra :

-Cũng được! Nhưng ngày mai, hai đứa phải đi chơi đâu đó cho thoải mái một chút. Quần thảo với công việc mãi, anh muốn điên lên rồi!

Lam Uyên vòng tay ôm đầu gối, lòng cô mâu thuẫn ngập tràn. Khó khăn lắm Uyên mới mở miệng từ chối :

-Em phải làm cả ngày chủ nhật, nên không đi chơi với anh được.

Duy nắm hai vai Uyên lắc mạnh, giọng anh giận dữ :

-Em thật cố chấp khi viện hết lý do này đến lý do khác từ chối mỗi đề nghị của anh. Em không yêu anh như lời em nói đâu. Vì nếu thật tình yêu anh, em phải hiểu để thấy rằng anh phải khó khăn thuyết phục mẹ từng ngày để bà đồng ý chuyện hai đứa. Đằng này em chỉ nghĩ tới sĩ diện của mình, em không xứng đáng với lòng yêu thương của anh. Từ giờ trở đi anh không làm phiền em nữa.

Dứt lời, Duy hăm hăm bước đi. Cánh cổng đóng sầm lại lạnh lùng đe dọa. Uyên không khóc mà nghe lòng đầy cay đắng. Tại sao cô lại làm thế ? Có phải tại cô chỉ nghĩ tới sĩ diện của mình như Duy vừa nói không? Chắc là như vậy, nhưng cô vẫn yêu anh mà. Hơn ai hết, anh phải biết điều đó chứ !

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 14

Hưng ngạc nhiên nhìn người đàn bà đang nở nụ cười thân thiện với mình. Anh chưa kịp hỏi, bà ta đã lên tiếng trước:

- Cháu là Hưng phải không?

Gật đầu, Hưng bối rối không biết nên xưng hô thế nào cho tiện :

- A! Cô là mẹ của Tường Duy.

Ngần ngừ một chút, Hưng bảo:

- Mời cô vào nhà.

Bà Thanh tự nhiên ngồi xuống salon, rồi hỏi:

- Chắc cháu đang thắc mắc không biết tôi đến đây làm gì?

- Cháu có đoán, nhưng biết đâu không chính xác. Anh em cháu đều là bạn bè của Duy, khoảng thời gian sau này vì công việc tụi cháu phải bươn chải kiếm sống nên ít gặp Duy. Đạo này chắc nó cũng bận rộn với chức vụ giám đốc.

Mỉm cười trước lời rào đón của Hưng, bà Thanh thêm vào:

- Dù ít gặp nhưng tụi cháu vẫn là bạn tốt phải không.

Hưng nhếch môi:

- Cháu chưa là bạn xấu của ai bao giờ.

- Tôi cũng nghĩ thế.

Hưng nghiêm giọng:

- Chỉ mới trao đổi vài ba câu xã giao, căn cứ vào đâu cô lại tin cháu?

- Căn cứ vào cái nhìn đầu tiên, với tôi, giây phút đầu tiên rất quan trọng. Chắc cháu và Duy cùng một tuổi.

- Vâng.

- Và cùng một mộng ước.

-Ồ không, cháu nhiều mộng ước lắm. Nói thế chắc cô nghĩ là cháu tham lam, nhưng nếu chỉ có một mộng ước như Duy, lỡ mộng ước ấy vỡ tan, cháu sẽ trắng... cả nhiệt tình, lấy đâu ra động lực để làm việc mà sống chứ.

Bà Thanh chớp mắt trước nụ cười có vẻ cao ngạo của Hưng. Cách nói và nụ cười ấy làm bà nhớ tới một người ngày xưa....

- Xin lỗi! Để cháu rót nước mời cô. Hôm nay nhà không có ai hết.

Nhìn dáng Hưng nhanh nhẹn bước vào nhà trong, bà Thanh bàng hoàng vì một linh cảm khác thường. Bà lẩm bẩm:

- Trời ơi! Sao trông nó giống anh ấy đến thế ! Lẽ nào....

Ôm đầu không dám suy nghĩ tiếp, bà Thanh lắng nghe tiếng tích tắc đều đặn của kim đồng hồ vang lên trong sự yên lặng của căn phòng....

Mười mấy năm rồi chớ ít gì, kể từ ngày bỏ xứ ra đi. Bây giờ trở lại, những người thân yêu ruột thịt không còn ai. Họ đã chết hết! Người ta đã nói lại với bà như thế bằng một giọng hết sức dửng dưng.

Bà Thanh đan hai tay vào nhau cố dần thẩn thức. Hồi đó, bỏ quê vượt biên ra đi là điều thôi thúc trong lòng nhiều người. Riêng bà không đời nào nghĩ tới chuyện ấy, nhưng vì là con duy nhất trong gia đình, bà phải đi theo để phụng dưỡng cha mẹ và cũng để lo tương lai cho chồng con. Ai ngờ tất cả chỉ là cơn mộng dữ. Bà không còn gì hết. Giờ đây một thân một mình với nỗi tiếc thương vô hạn, hối hận khôn cùng, bà nhìn những người trạc tuổi con mình và khao khát.... Ước chi tất cả chỉ là giấc mơ nhỉ?

Hưng bưng ra một cái khay nhỏ, trên có ấm trà và hai cái tách, anh nói:

- Nhà cháu lúc nào cũng có trà sen. Ba cháu nghiền trà lắm, và phải trà thật đậm kia.

Bà Thanh nhìn Hưng không chớp mắt:

- Tôi cũng có thói quen uống trà đậm. Và cũng là trà sen.

- Vậy thì hay quá! Mời cô dùng thử...

Dứt lời anh chợt lúng túng vì không biết sẽ nói chuyện gì với người

đàn bà xa lạ này.

Bà Thanh bừng tách trà lên và nhận thấy tay mình run run.

- Chắc cháu không phải người gốc Sài Gòn?

- Dạ đúng!

- Vậy trước khi đến đây, gia đình cháu ở đâu?

Hưng ngạc nhiên vì sự căng thẳng không giấu được của bà Thanh, khi bà chờ nghe anh trả lời. Ba anh từng dặn dò không nên nói thật về gia đình với ai. Đợi bà uống xong ngụm trà, Hưng từ tốn đáp.

- Trước đây gia đình cháu ở Long Khánh.

Giọng bà Thanh thất vọng:

- Thế à?

Rồi bà ngồi thừ ra, đến khi nghe Hưng nhỏ nhẹ hỏi:

- Có chuyện gì mà cô tìm cháu vậy?

Bà mới hoàn hồn cười gượng:

- À! Tôi có nghe Duy nói cháu là một chuyên viên xử lý phần mềm rất giỏi. Duy đã đề cử cháu phụ trách phần nghiệp vụ cho Trung Tâm Đông Phương.

- Nhưng sau đó cũng chính Duy đưa công việc này cho người khác. Cháu không trách nó.

(mất trang 184)

... nằm sẵn chờ mình đâu.

Hưng hơi ngượng vì bà Thanh cứ nhìn anh chăm chú. Cái nhìn của bà như chất chứa một tình cảm riêng tư nào đó, khiến Hưng liên tưởng đến những lời Lam Uyên nói với anh trước đây.

Con bé... độc miệng cho rằng hình như bà mợ của Duy rất thích đàn ông trẻ. Lần ấy anh cực lực lên án cái... mép Hoạn Thư của Uyên. Em gái anh là chúa ích kỷ, nó từng ganh với Vi Lan khi anh chăm sóc cho cô dĩ nhiên không đời nào có cảm tình với người đàn bà đẹp sắc sảo, ăn nói hoạt bát, rất giàu có này khi ngày ngày bà ta vẫn luôn gặp Duy. Con bé ghen! Mặc dù bà Thanh lớn tuổi, nhưng Lam Uyên đã nhún vai thả cho Hưng tờ báo Lao Động kèm theo lời khinh bỉ :

- Báo đăng ở Ý, bà già chín mươi ba tuổi còn được... thằng nhỏ hai mươi bốn tuổi cầu hôn. Bà Thanh độ năm mươi, còn trẻ quá so với cụ bà sắp làm cô dâu trong ảnh.

Với tuổi năm mươi, bà Thanh vẫn còn quá trẻ, Hưng lấy làm lạ khi nhận ra, đáng lẽ anh phải thắc mắc tại sao bà ta tìm đến tận nhà, và... năn nỉ anh vào làm việc cho bà, đằng này anh lại đi thắc mắc những chuyện hết sức vớ vẩn. Có lẽ những lời Lam Uyên đã làm rối tâm trí anh. Hưng bối rối lảng sang chuyện khác:

- Trước đây cháu nghe Duy nói cô đề nghị giúp vốn cho nó...

- Tôi có đề nghị, nhưng ông ngoại Duy, tức là bố chồng tôi không đồng ý. Ông muốn chính ông bỏ vốn ra cho cháu cưng của mình. Điều đó đúng thôi! Tiền của nhiều, không cho con cháu, nhắm chết có đem theo được đâu.

Bà Thanh nhìn lên trần nhà, giọng mơ màng:

- Một thân một mình đúng là bất hạnh. Tôi làm việc để giết thời gian, để tìm vui, và có lẽ để giúp đỡ người khác.

- Cô không còn người thân nào hết sao ?

Bà Thanh cười buồn:

- Nếu còn, cuộc sống của tôi đâu tẻ nhạt như vậy. Tất cả là do sai lầm của tôi trong quá khứ. Lẽ ra tôi cũng có những đứa con xinh đẹp, thông minh như ... cháu và Lam Uyên. Mà thôi! Sao lại nhắc đến quá khứ đau buồn ấy nhỉ! Thật tiếc, khi tới đây mà không gặp Lam Uyên.

- Uyên cũng sắp về rồi, nó đưa ba cháu vào bệnh viện để tái khám theo định kỳ/

- Lam Uyên là cô bé có cá tính mạnh mẽ. Tôi có gặp Uyên, nhưng lần đó Duy không giới thiệu vì hai đứa đang giận nhau.

Rồi bà chợt nói bằng giọng hơi lạc vì xúc động:

- Lần đầu nghe Duy nhắc tên Lam Uyên tôi có cảm giác mình và con bé rất thân quen. Tôi vẫn mong Duy đưa Uyên đến chơi, không ngờ hai đứa cứ vì tự ái hục hặc mãi. Đến nay tôi vẫn chưa được nói chuyện với con bé.

- Cô sẽ nói gì khi gặp em cháu ?

- Làm sao tôi trả lời được. Cũng như khi đến đây, dầu có mục đích rõ ràng, tôi vẫn chưa chuẩn bị để biết mình sẽ nói gì và sẽ gặt hái được những gì. Trong đời, tôi đã chuẩn bị cho mình nhiều lần, rồi cuộc không lần nào được gì cả, đã vậy còn mất mát cho nên bây giờ tôi hay tin vào may rủi hơn.

- Vậy.... cô gặp may nhiều, hay rủi nhiều?

Bà Thanh mỉm cười trước câu hỏi các cố của Hưng – Phải chi thằng bé là con trai mình nhỉ? Lòng bà xao động với ý nghĩ thoáng qua.

Vừa lúc ấy có tiếng tăng háng ngoài cửa, bà nhìn ra, và thấy một người đàn ông đang hơi khom người chúi giầy lên thềm.

Khi ông ta ngược lên và nhìn về phía bà với đôi mắt tò mò lẫn ngạc

nhiên, bà đã thoát rừng mình:

- Anh Trí !

Ông Trí ngó người ra, rồi hấp tấp lắc đầu:

- Bà lầm rồi. Tôi tên Trí.

Quay sang Hưng, ông hỏi:

- Ai vậy con?

- Dạ... cô Thanh, vợ của Duy.

Bà Thanh lấp bắp đứng dậy:

- Em không lầm. Anh là Trí, là chồng...

- Xin lỗi! Tôi không hiểu bà muốn gì, bà Thanh ạ!

Nghe ông Trí nhấn mạnh tên mình, bà Thanh sững lại. Giọng bà ghen ngào:

- Thì ra anh cố tình không tìm đến em dù em đã nhắn tin, tìm người hàng tháng trời trên truyền hình và báo chí. Anh biết rất rõ em muốn gì mà! Với anh, em có lỗi nhưng em vẫn là mẹ của thằng Hùng và Bích Uyên. Em muốn được nghe nó gọi mẹ, em muốn được lo tương lai cho chúng.

Hưng ngơ ngác nhìn hai người, vừa lúc đó Lam Uyên bước vào với bà Mười.

Thấy bà Thanh đứng trước mặt ba mình với gương mặt tái xanh đầy căng thẳng, Uyên lao tới chen vào giữa hai người. Lưỡi cô líu lại vì giận:

- Tôi và Duy đã không còn gì nữa, nếu bà đến đây theo yêu cầu của bác Trầm nhục mạ cha tôi, tôi sẽ không tha thứ cho bà đâu. Xin mời bà ra khỏi nhà tôi ngay cho.

Bà Thanh lắc đầu, cố lắm bà mới nói:

- Kh...ô...ng... ph....a?...i....

Bà Mười chột bước vội tới la lên:

- Bích Quỳnh ! Trời ơi ! Đúng là cô rồi !

Quay về phía Lam Uyên vẫn còn... đặng đặng sát khí, bà hồi hải bảo:

- Mẹ của tụi bay đây nè, Lam Uyên, sao con nói cái gì hỗn ầu thế ?
Không chạy tới mẹ con đi ! Thắng Hưng nữa.

Mặc cho bà Mười giục giã, hai anh em Lam Uyên đứng sững sờ.

Ông Trí buông lời lạnh lùng, độc ác:

- Trong thâm tâm chúng nó, bà chết mười mấy năm rồi. Nêu bà chết thật vẫn hay hơn là làm hồn ma dĩ vãng đội mồ sống lại. Với tôi, quá khứ đó vẫn là món nợ cần phải trả. Mười mấy năm trước bà đã nhẫn tâm bán rẻ sinh mạng chồng con, để theo nhân tình ra nước ngoài. Thắng Hùng, con Bích Uyên và cả gã khờ tên Trị đã chết ngoài biển vì bàn tay của bà rồi. Bây giờ bà đi đi, cha con tôi không cần tới bà đâu. Và bà vẫn còn thiếu chúng tôi một món nợ.... Hãy nhớ như vậy.

Bà Mười nghiêm giọng:

- Cậu Trị, bữa nay chị gọi tên thật của cậu với mong muốn cậu cởi bỏ những chuyện xưa đi. Mẹ tụi nhỏ đã về, sao cậu lại nỡ nói những lời đoạn tình như vậy. Bích Quỳnh vẫn chưa lên tiếng tự bào chữa, chắc gì lời buộc tội của cậu là đúng kia chứ.

Ông Trí cười khở:

- Với tôi, cô ta bây giờ là bà Thanh, vợ người khác, bao nhiêu đó đủ dứt tình xưa nghĩa cũ rồi, nói chi chuyện khác. Bây giờ tôi là kẻ trắng tay, tụi nhỏ nay đã lớn, tùy ý chúng lựa chọn giữa mẹ và cha. Tôi không trách cứ đứa nào đâu.

Dứt lời ông loạng choạng bước về phòng mình. Căn phòng hoàn

toàn chìm trong im lặng.

Bà Mười bứt rứt xồn xang:

- Bích Quỳnh ! Cô phải nói gì về mình đi chứ ? Mười mấy năm nay cô sống ra sao?

- Em sống khổ, sống rất khổ chị Mười ơi !

Bà Thanh ôm chầm lấy bà Mười rồi òa lên nước nỡ.

Lam Uyên thụt lùi sát tường và la to:

- Bà nói dối!

La xong, cô vụt chạy ra ngoài mặc bà Thanh gào lên:

- Lam Uyên ! Lam Uyên !

Hưng vội cản khi thấy bà định chạy theo.

- Tính nó là như vậy... mẹ đừng lo.

Nghe Hưng gọi mình là mẹ, bà Thanh ngồi phịch xuống ghế, môi nở nụ cười dù trên mặt bà, nước mắt vẫn còn ràn rụa.

Giọng Hưng thôi thúc:

- Con muốn biết sự thật. Con muốn biết tại sao chúng ta phải xa nhau mười mấy năm ròng rã. Con muốn biết tại sao ba lại buộc tội mẹ như vậy? Mẹ hãy nói đi.

Bà Thanh thần thờ lắc đầu. Bà Mười xen vào:

- Ba thằng Hưng nghĩ cô chê nó nghèo, nên bày mưu hại cha con nó, để vượt biên với người khác.

- Tại sao anh nghĩ vậy? Anh muốn nói người khác nào? Nhân tình nào chứ?

- Chậc! Thì thằng Tư Lân chớ ai. Lân đó nó đi chung tàu với cô mà.

Bà Thanh đưa tay quẹt mồ hôi vừa rịn ra trên trán, đôi chân mày nhíu lại như cố nhớ chuyện mười mấy năm trước. Hưng đưa cho mẹ tách trà anh mới rót, và lặng im nghe bà kể:

- Tôi còn nhớ rõ, đêm đó người ta bảo đúng mười giờ sẽ tập trung ra bãi, mười hai giờ xuất phát. Tôi sẽ đi với anh Trị và hai đứa nhỏ ở tàu do anh Trị chịu trách nhiệm. Gia đình tôi đã chuẩn bị đâu đó, nhưng khoảng tám giờ có người đến gọi tôi qua bên nhà cha mẹ có chuyện cần gấp. Anh Trị không muốn tôi đi, nhưng chẳng hiểu sao lúc đó tôi đã cãi lời anh, khẳng khái theo người ta. Qua bên ấy, tôi được ông ngoại thằng Hùng đưa thêm một trăm lượng vàng để phòng thân. Trên đường về nhà, tôi bị anh em Tư Lân chặn lại với lý do giờ xuất phát đã thay đổi vì bị lộ. Tôi phải đi chung tàu với ba mẹ và anh em hắn, chớ không đi chung với anh Trị và hai đứa nhỏ nữa.

Bà Thanh mím môi cảm hận:

- Mặc cho tôi phản đối, Tư Lân uy hiếp buộc tôi xuống tàu trước, rồi nhốt dưới hầm. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, mãi tới khi hắn cho lên khoang tàu, tôi mới hiểu anh em Tư Lân đã trấn lột cướp hết vàng bạc của những người đi cùng rồi thả họ xuống biển. Tư Lân đem tôi lên để chứng kiến cảnh hắn thả người sau cùng là ba mẹ tôi. Hắn muốn rửa cái nhục trước đây tôi đã từ hôn để theo anh Trị. Lúc đó tôi ngất đi, khi tỉnh dậy thì thấy những người còn lại trên tàu toàn là dòng họ, bà con của Tư Lân. Ai cũng tỏ vẻ sợ hắn, kẻ giết người không gớm tay, kẻ không còn chút nhân tính nào hết. Tư Lân cho biết, những người đi trên tàu có anh Trị cũng sẽ bị giết sạch, sau khi đồng bọn hắn cướp hết tài sản.

Giọng bà Thanh nghẹn lại:

- Khi ấy tôi muốn nhảy xuống biển cho xong, nhưng nhớ tới đứa nhỏ còn trong bụng, tôi không đành lòng. Tàu đi được một ngày thì gặp bão, bão đánh tan tành mọi thứ, tôi vớ được miếng ván, rồi cứ bám vào nó mà trôi đến khi được một tàu nước ngoài cứu. Họ đưa tôi vào một trại tị nạn ở Thái. Đời sống ở đấy thật khủng khiếp. Tôi ốm liệt giường liệt chiếu và không bao giờ nghĩ mình sẽ ngồi dậy nổi. May nhờ anh Thanh, cậu ruột của Duy bảo bọc, tôi đã theo anh qua nước

thứ ba. Tôi cần một người cha cho con mình. Nhưng con bé sanh ra chỉ sống được vài ngày.

Bà Mười nóng nảy:

- Còn thằng Tư Lân thì sao ?

Nhè nhẹ lắc đầu, bà Thanh nói:

- Không biết ! Chắc nó chết rồi !

Hưng nhìn mẹ mình, trong chốc lát anh có cảm giác bà già đi hàng chục tuổi. Hưng xót xa nhận ra đằng sau những nét đẹp nhờ son phấn của mẹ, là gương mặt của người từng chịu đựng nhiều đau khổ, tủi nhục.

Bất chợt hồi ức mông manh về mẹ sống lại trong tâm hồn Hưng. Anh mơ hồ thấy mình chạy tung tăng với mẹ trên những triền cát trắng, thuở ấy anh sáu bảy tuổi, mười mấy năm qua rồi, trí nhớ của Hưng chỉ còn ghi lại được ngần ấy kỷ niệm về mẹ. Anh đúng là đứa con vô tâm.

Hưng nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của bà, giọng xúc động:

- Rồi ba sẽ hiểu mẹ. Tất cả là làm lần. Mười mấy năm qua ba đau khổ vì những làm lần đó, bây giờ ba phải tin mẹ, phải tin vào sự thật để tụi con có cha có mẹ như mọi người.

Bà Thanh buồn rầu:

- Mẹ đã có người đàn ông khác. Dầu ông ta đã chết, nhưng ba con sẽ không tha thứ.

- Ba cũng có người đàn bà khác, chính bà ta làm tiêu tan sự nghiệp của ba thì sao?

Bà Thanh gượng cười. Chồng bà là người cố chấp, bảo thủ. Bà biết dù bất cứ lý do gì ông cũng không bao giờ tha thứ cho những điều đã

xảy ra trong quá khứ của bà. Hưng còn trẻ, chưa từng bước qua những ải đoạn trường, chưa từng đối mặt với sống và chết, chưa từng nuôi mối hận hàng mười mấy năm, nên Hưng chủ quan khi nghĩ rằng bà sẽ trở về sống êm đềm bên chồng bên con, như trong phần kết của một vở cải lương hay một cuốn tiểu thuyết nào đó.

Hoa Vàng Mấy Độ

Chương 15 (chương kết)

Vừa đẩy cổng bước vào sân, Lam Uyên đã thót tim khi thấy Duy đang ngồi hút thuốc trên thềm. Để ngăn xúc động, cô nhếch môi mỉa:

- Anh đã nói sẽ không làm phiền em nữa mà ?

Duy dừng dưng:

- Thì tôi có làm phiền em đâu, chẳng qua vì mợ Thanh, à quên mẹ em, nhờ đưa tới, nên tôi phải chạm mặt người mình đang ghét nhất trên đời đó chứ.

Lam Uyên tức muốn khóc, cô ngoe nguẩy đi một nước. Ngang bậc thềm chỗ Duy ngồi, cô cố tình phớt lờ và bước nhanh hơn. Nhưng hình như Duy chờ cơ hội này, nên khi Uyên vừa tới ngay chỗ mình, anh đã nhoài người lên ôm ngang hông Uyên kéo mạnh xuống.

Uyên té ngồi vào lòng anh, Duy cũng bị bật ngửa ra sau nhưng anh vẫn nhanh nhẹn ghì eo Uyên lại, khi cô giận dỗi cố đứng dậy.

- Em không đùa đâu.

- Anh cũng không đùa. Chẳng qua anh muốn ôm em lần chót thôi ! Anh sắp lấy vợ rồi, nên không có dịp làm phiền em nữa đâu. Ngồi với anh một chút đi Lam Uyên.

Lời của Duy khác nào luồng điện cao thế làm Lam Uyên nhũn cả người. Cô ngớ ngẩn hỏi lại :

- Anh sắp cưới vợ hả ? Mà ai vậy ?

- Một người quen cũ rất dễ yêu.

Cách trả lời lấp lửng của Duy làm Lam Uyên điên lên, cô bầu lấy vai anh :

- Tổ Nga phải không ? Em biết mà. Cô ta đâu thể buông tha anh. Và anh cũng vậy, anh vẫn còn yêu người ta, yêu nhiều lắm nên ... nên ... mới dễ dàng bỏ rơi em. Anh tệ đến thế là cùng.

Cô nghe Duy cười khế :

- Anh nghĩ em sẽ thích khi hay tin Tổ Nga sắp làm cô dâu chứ ! Trước đây em chê chú rể mà ! Chẳng lẽ bây giờ đi tiếc những gì mình đã chê sao ?

Hàm Lam Uyên ghen cứng lại, cô không giữ được vẻ ngạo mạn như lúc vừa gặp Duy. Mặt tái đi vì đau đớn, Uyên cố chuôi người ra khỏi lòng anh.

Duy cũng không giữ cô lại, Uyên loạng choạng đứng dậy rồi run rẩy té ngồi xuống. Cô gục đầu vào lòng khóc nức nở, khóc to như trẻ con, khóc không hề xấu hổ.

Móc trong túi áo ra chiếc khăn tay trắng phau, Duy đưa cho Uyên và nói :

- Khăn này của Tổ Nga, trước đây Nga đưa anh xài một chục cái, dơ thì cô ta lấy về giặt ủi, tắm dầu thơm, và đem lại để trong phòng anh, ngay đầu nằm. Từ khi anh yêu mê yêu một người con gái khác, Nga đã thôi làm việc này.

- Nhưng bây giờ chị ấy lại tiếp tục. Có lẽ anh sẽ hạnh phúc với Tổ Nga vì chỉ kiên nhẫn, khéo chiều, biết lo lắng, biết chăm sóc anh từng chút chứ không ngang ngược, ích kỷ và cố chấp như em.

Hít hít mũi và chùi vội giọt nước mắt vừa trào ra, Lam Uyên nghẹn ngào :

- Dù rất yêu anh và biết mình không xứng, em vẫn không đời nào tha thứ cho anh. Em sẽ hận anh suốt đời, thù anh suốt kiếp. Anh đi về đi.

Duy ngán ngừ một chút rồi đứng dậy:

- Còn mẹ em thì sao ?

- Em sẽ lo. Anh khỏi phải bận tâm.

Duy thở dài :

- Xin lỗi đã làm em rơi nước mắt, nhưng Lam Uyên, anh mong những giọt lệ này sẽ làm em trưởng thành để hiểu anh nhiều hơn nữa.

Nhìn theo dáng Duy lảo lồi dắt chiếc Win ra, Lam Uyên cố nén lòng không gọi tên anh. Dầu cô muốn nghe Duy nói những lời vừa rồi là đùa chơi, là anh thử lòng cô. Nhưng trái tim lý của Uyên đã không cho phép cô gọi anh lại.

Cô đã khóc ngon lành và Duy đứng đưng không ngó tới, chứng tỏ anh không đùa chút nào.

Suy đi nghĩ lại Duy đã chọn đúng, anh cần một người vợ biết lo, biết chiều chuộng chứ đâu cần con nhỏ hay hờn dỗi, sớm nắng chiều mưa như cô.

Uyên thất thểu vào nhà. Ngang phòng ba cô nghe tiếng mẹ thầm thì như tiếng cầu kinh. Bà đang cố gắng hết sức để nói lại tình xưa. Có lẽ bà sẽ thành công vì ba cô đang cô đơn và suy cho cùng mẹ nào có lỗi gì đâu ?

Chỉ có Lam Uyên ngu ngốc đã làm vỡ tan mong ước đầu đời tuyệt đẹp chỉ vì cô xem mình quá lớn. Cô không rút được chút kinh nghiệm nào từ những lần giận rồi hòa, hòa rồi giận giữa hai người. Uyên đã

làm Duy chán nản đến mức mất dần tính kiên nhẫn chiều chuộng mà anh chỉ dành riêng cho cô thôi. Duy rất yêu Uyên mà ! Cô đâu thể nào để Tổ Nga cướp mất Duy. Bằng bất cứ giá nào Lam Uyên cũng phải có Duy, cô không thể thiếu anh được đâu !

Trái tim cô như bị ai siết. Cô sục sùi một mình trong bóng tối âm âm của nhà bếp. Dì Mười đâu rồi. Anh Hưng cũng vậy. Không ai bên cạnh Uyên lúc này ngoài ba và mẹ, hai người cũng đang bị tình yêu, lòng ghen tuông, tính cao ngạo dẫn dắt như cô, nhắm họ sẽ giúp được gì cho cô chứ ?

Càng lúc cô càng hoảng loạn với ý nghĩ Duy sẽ là chồng người khác. Uyên tự trách mình làm cao một cách lỗi bặt. Lẽ ra phải giữ Duy lại để nghe anh nói rõ đầu đuôi, cô lại dùng dùng đuổi anh về, để bây giờ cô muốn điên lên vì tưởng tượng mãi mãi sẽ không được bên anh.

Trước đây đã có mấy lần cô tránh mặt, thậm chí xua đuổi Duy, nhưng lòng cô đâu đâu đến mức thờ không nổi như vậy. Chắc tại những lúc ấy, Uyên chủ quan tin rằng rồi anh sẽ tới, sẽ năn nỉ, và cô sẽ lại nép mặt vào ngực anh vùi vãnh bao nhiêu điều chứ gì !

Bây giờ Uyên cũng đang thềm nép chặt vào ngực anh và cầu xin điều duy nhất. Nhưng liệu anh có bằng lòng không ?

Như kẻ mộng du, Lam Uyên bước trở ra sân, cô dắt xe đạp tới cổng và gặp bà Mười bước vào, bà ngạc nhiên :

- Ủa ! Giờ này còn đi đâu nữa Uyên ?

- Con đi tìm anh Duy.

- Lúc này nó ở đây mà ?

Giọng Uyên ghen lại :

- Ảnh về rồi ! Con phải tìm ảnh mới được.

Mặc cho bà Mười gọi với theo, Uyên hồi hả đạp xe đi với hy vọng tràn đầy. Cô tin rằng Duy vừa ... hù để cô bỏ tật tự cao, chớ thật ra làm gì có chuyện anh cưới Tố Nga. Duy không thể nào cưới Tố Nga khi bên cạnh cô ta là Quang. Chính Quang từng hồ hởi khoe với Uyên hai người sắp cưới nhau kia mà. Sao bây giờ lại như vậy ? Nhất định là Duy đã nói dối, anh muốn chọc cho cô khóc đây mà. Cô ... ghen quá nên mất khôn rồi.

Nhưng lỡ Quang không cầm được chân Tố Nga thì sao ?

Suốt đoạn đường đến nhà Duy, tâm trí Lam Uyên cứ bị tra tấn bởi vòng lẩn quẩn không, có, được, mất ấy.

Đến trước ngôi biệt thự sang trọng mà chỉ đi qua chớ chưa bao giờ vào, cô dừng xe trước cổng. Nhìn chiếc Win của Duy dựng trước sân, Lam Uyên thở phào.

- May quá, anh về rồi.

Chưa kịp leo xuống xe, Uyên chợt thấy có hai người trong nhà đi ra. Qua những chấn song sắt hàng rào, cô trợn trừng đến muốn té mí mắt khi nhận ra Tố Nga và Duy.

Hai người song song bước xuống thềm, khi tới gần cổng Duy kéo Nga đứng lại và cuối cùng hôn cô.

Tay chân Lam Uyên tê cứng, đầu óc rối lên, mọi vật chung quanh mờ đi, nhưng hình ảnh Duy và Nga thì rõ vô cùng. Cô muốn hét to lên, tung cho vỡ cánh cổng, nhưng lực bất tòng tâm, Lam Uyên chỉ ngồi chống một chân trên xe đạp nhìn người ta hôn nhau.

Mãi đến khi Duy dìu Tố Nga ra tới cổng và mở rộng cửa, Lam Uyên mới nấc lên một tiếng và lấp bắp :

- Xin chúc mừng hai người.

Choáng váng như say rượu, Uyên cố ghì ghì đông, nhấn mạnh pêdal. Chiếc xe từ lờ vọt thẳng ra giữa lộ trong tiếng la thất thanh của nhiều người.

Lam Uyên chỉ kịp thấy ánh đèn xe hơi lóe lên lóa mắt, rồi chung quanh cô hoàn toàn là bóng tối. Cô rơi hun hút xuống vực sâu bóng tối ấy, nhưng không có Duy kề bên để giữ cô lại.

o0o

Chẳng biết Duy đã hút bao nhiêu gói thuốc nữa. Kể từ lúc đưa Lam Uyên vô bệnh viện đến giờ, trên tay anh không lúc nào vắng điều thuốc. Duy hút đến khô môi, khàn tiếng mà vẫn thấy chưa đủ ... đồ để bình tâm trước tai nạn vừa xảy ra.

- Mày đúng là một thằng tồi ! Rất tồi !

Duy nguyên rủa mình không ngớt khi ngồi như chết ngoài phòng cấp cứu với gia đình Lam Uyên.

Chẳng ai nói gì anh cả, dù mọi người biết Duy là nguyên nhân dẫn đến tai nạn của Lam Uyên. Điều đó càng làm anh khổ tâm hơn khi nhìn thấy những giọt lệ âm thầm trên mặt bà Thanh, ánh mắt đăm đăm lo lắng của ông Trí, và sự căng thẳng của Hưng khi anh đi tới đi lui ngoài hành lang bệnh viện.

Suốt đêm qua Lam Uyên mê man, tới sáng nàng vẫn chưa tỉnh, Duy đã thức trắng đêm ngồi kế bên cô. Mặc bà Thanh bảo về, anh vẫn khăng khăng ở lại. Duy biết khi tỉnh dậy không thấy anh, Lam Uyên sẽ hận anh suốt đời và chẳng bao giờ tha thứ cho những gì anh đã làm.

Em là con bé nông nổi bốc đồng, ngang ngược, anh đã khổ vì tính

nét thất thường của em, nhưng anh sẽ sống ra sao nếu mất em hả Lam Uyên ?

Duy búng điều thuốc ra ngoài sân cỏ, anh chịu không nổi khi nghĩ Uyên của anh sẽ ngủ mãi như vậy.

Trở vào phòng bệnh, anh nói với bà Thanh :

- Mợ về nhà nghỉ ngơi một chút đi. Cháu ở lại với Uyên.

Bà Thanh gật đầu, ra tới cửa, bà nói nhỏ :

- Con bé tỉnh rồi nhưng biết cháu vào, nó lại vờ như ngủ.

Duy hấp tấp tới bên giường, anh ngồi xuống chống tay lên nệm mê mải nhìn gương mặt xanh xao mang những nét trầy của Uyên. Đúng là cô đã tỉnh, đôi môi con gái hơi mím một chút cho Duy biết cô đang dằn lòng không thém ... đếm xỉa gì tới anh.

Duy cúi sát hơn, giọng bồi hồi :

- Lam Uyên ! Anh yêu em, mãi mãi yêu mình em Anh nói thật mà !

Môi Uyên mím chặt hơn, nước mắt ứa ra, cô bắt đầu khóc. Duy nắm bàn tay nhỏ nhắn của Uyên lên áp vào mặt mình :

- Tối hôm đó anh đưa mợ Thanh tới để thưa với bác Trí rằng chủ nhật này mẹ anh sẽ sang thăm gia đình. Lúc hai người nói chuyện với nhau, anh ra ngoài sốt ruột chờ em. Ai ngờ vừa gặp mặt, em đã mĩa mai, anh định trêu em vài câu cho bỏ tật đánh đá, chanh chua, chẳng dè em nổi máu Hoạn Thư ... lên lớp anh tới tấp rồi đằng đằng sát khí đuổi về, không thém cho anh phân giải dù một câu. Thật ra Tố Nga sắp làm cô dâu, nhưng chú rể là Quang chứ đâu phải anh.

Giật tay mình ra khỏi tay Duy, Lam Uyên ảm ức :

- Vậy sao dám hôn người ta trước mặt em ?

Duy nhăn nhó phân trần :

- Anh không cố tình chọc giận, vì anh đâu có thấy em đứng ngoài cổng.

- Nghĩa là anh muốn hôn, thích hôn người ta thật ?

Duy làm thinh, Lam Uyên dùng hết sức mình đẩy anh ra, cô thở hổn hển vì mệt :

- Anh đâu có nghĩ gì tới em.

- Anh có nghĩ tới em. Chính vì vậy nên anh mới tội nghiệp khi Tổ Nga đem thiệp mời đám cưới đến. Cô ấy và Quang mời cả hai đứa mình mà ! Lam Uyên, em phải hiểu lúc đó anh thấy có lỗi với Tổ Nga, hành động ấy bộc phát vì anh là một người đa cảm chứ không phải vì tình yêu. Tình yêu của anh là em. Mặc dù bác sĩ nói em mê man vì bị sốc về tâm lý chứ không vì té xe, anh vẫn muốn điên lên được khi nghĩ quần. Hồi sáng mẹ anh có vào thăm em.

Mặt Lam Uyên bỗng ửng đỏ lên, giọng cô yếu đuối :

- Mẹ có nói gì không ?

Biết là Uyên đã hết giận rồi, Duy liền nói :

- Mẹ mắng anh quá trời, may nhờ thằng Hưng và mợ Thanh ...

Lam Uyên ngắt lời Duy :

- Nhưng tại sao mẹ lại mắng ? Không lẽ mẹ cũng thấy anh với Tổ Nga

- Đâu có ! Em đừng nhắc chuyện này nữa mà Lam Uyên.

- Nếu lỡ xảy ra một lần y như vậy nữa thì sao ?

Duy cười ... cầu tài :

- Anh xin thề, không bao giờ có chuyện đó.

Lam Uyên giấu mặt vào gối :

- Em sợ miệng lưỡi của anh quá rồi ! Biết yêu anh khổ như vậy, em đã không yêu.

- Trách móc, cần nhằn, thậm chí ngắt véo gì cũng được, miễn đừng hết ... yêu anh là tốt rồi.

Âu yếm nhìn cô, anh hỏi nhỏ :

- Uống sữa ... Milo nhé ?

Lam Uyên chớp mắt, cô thấy Duy mỉm cười và cúi sát mặt mình. Uyên vòng tay ôm cổ anh. Tình yêu và hạnh phúc đơn giản như thế này, sao lâu nay cô cứ tự làm khổ mình và làm khổ Duy chứ ?

Cô thì thầm bên tai anh :

- Em xin lỗi đã có nhiều lúc làm anh buồn, anh giận.

- Có buồn, có giận mới thành tình yêu và sau đó thành chồng vợ. Đã đến lúc phải là người lớn để chuẩn bị làm vợ rồi đó bé con ...

Lam Uyên băng khuâng khi nghe Duy nói đến chuyện làm vợ. Cô để mặc anh hôn lên mắt, lên môi mình. Mỗi khi nghe tiếng Hưng tăng hắng Uyên mới hoảng hồn đẩy Duy ra.

Hưng lừ mắt nhìn em rồi chống nạnh :

- Con ranh mày vờ xỉu hay ghê.

- Em không có ... vờ.

- Không giả vờ mà bây giờ tỉnh như sáo.

Lam Uyên phụng phịu :

- Em chết luôn anh mới tin là thật chứ gì ? Trong mắt anh bây giờ chỉ có Vi Lan thôi ! Tệ thật !

Hưng hóm hỉnh gật đầu :

- Đúng là trong mắt anh chỉ có Vi Lan. Nhưng dầu vậy, anh vẫn nhìn rõ mọi vật chung quanh để không phải lủi vào xe du lịch, làm mọi người lo quỳnh quáng cả đêm. May mà không gãy răng, vắng lỗ mũi đầy cứng !

Duy chột xen vào :

- Việc ... đó thế nào rồi Hưng ?

Ngồi xuống chiếc ghế sát giường, Hưng trầm giọng :

- Phòng điều tra đã hoàn tất hồ sơ. Di Mai và Ngô Vĩnh Kỳ cố ý hoạt động phi pháp, Vĩnh Kỳ cao chạy xa bay rồi thì di Mai sẽ lãnh hậu quả việc làm của mình trước luật pháp. Riêng ba thì ... ai cha !

Lam Uyên nóng nảy :

- Ba thì sao ?

- Ba là người chịu trách nhiệm về các hoạt động của trung tâm Hoa Lan, ba không thể trốn tránh trách nhiệm được. Mặc dù những nhân viên ở đây, nhất là bà Kim Anh đã khai rất trung thực, nhưng trong danh sách sẽ bị truy tố vẫn có ba.

Duy hỏi :

- Bác Trí đã biết chuyện này chưa ?

Hưng gật đầu :

- Trước khi đến đây, tao có ghé nhà. Đó là bài học xương máu đau đớn nhất đời ba. May mà lúc này có mẹ kể bên an ủi.

Lam Uyên rầu rĩ :

- Chắc gì ba cần sự an ủi của mẹ ?

- Có đấy, em đừng tưởng ba có máu lạnh. Nếu lập bản so sánh, mẹ hơn bà Kiều Mai về mọi mặt. Vả lại ba đâu đã hết yêu mẹ. Ông hận bà vì sự làm lẫn oan nghiệt kéo dài mười mấy năm đó thôi. Tối hôm qua, khi em nằm mê man, anh có cảm giác ba mẹ như là một, hai người không thiếu nhau được nữa đâu.

Duy nhìn Hưng :

- Mợ ... à không, bác gái đã nhờ tao đăng ký vé máy bay hôm qua, bác sẽ về bến tuần sau.

Lam Uyên hốt hoảng :

- Sao em không nghe mẹ nói. Em không cho mẹ đi đâu. Tại sao lại như vậy ?

- Mẹ về để lo giấy tờ thủ tục gì đó rồi sẽ trở qua. Ý mẹ không muốn em làm ở cơ sở in lụa nữa, mà về phụ cửa hàng sắp mở của mẹ cùng với anh.

Uyên ngập ngừng :

- Có cần hỏi ý ba không ?

Hưng cười cười :

- Không cần đâu ! Quyền huynh thế phụ mà ! Anh từng đi xin việc cho em chớ bộ. Lúc ấy có hỏi ý kiến ba đâu nào ?

- Em sợ ba tự ái.

Trợn mắt, Hưng kêu lên :

- Sao lại tự ái ! Phải thực tế thôi ! Và thực tế cho thấy anh chưa quyết định sai điều gì cả. Không lẽ ba muốn con cái mãi mãi thua kém người ta, trong khi mẹ thừa điều kiện giúp tụi mình vươn lên. Anh không thực dụng cũng không lý tưởng suông. Anh muốn có nơi để thi thố khả năng của mình. Và anh tin ba sẽ hiểu, sẽ đồng ý việc làm của chúng ta, trong đó có cả mẹ.

Liếc đồng hồ, Hưng đứng dậy :

- Mây ở lại với Uyên nghe Duy, tao phải đi rước Vi Lan vào. Cô ấy đang ở nhà nấu cháo cho Uyên đó.

Lam Uyên thẫn thờ nằm xuống giường, Duy lo lắng :

- Em mệt lắm hả ?

Cô gật đầu :

- Mệt vì chuyện Trung Tâm Hoa Lan.

Duy trầm ngâm :

- Ba không có ý định cũng như không tham gia vào những việc của dì Mai với Vĩnh Kỳ. Ba không sao đâu ! Em phải tin vào sự công minh của luật pháp chứ ?

- Nhưng Duy nè ! Cuộc đời của ba mẹ em sao khổ nhiều hơn vui. Chỉ vì muốn đi tìm một ảo tưởng mà hai người đã mất cả thời xuân xanh. Đến lúc bạc đầu mới hay chính nơi ngày xưa mình bỏ đi, lại là nơi bình yên hạnh phúc.

Duy xa xôi :

- Ai cũng có những tính toán sai, những lầm lỡ trong cuộc đời. Nhưng quan trọng phải biết thấy cái sai của mình, và biết tha thứ cho người khác. Mẹ em từng nói với anh “cuộc đời người ta ngắn lắm”. Anh tin là bà đang nỗ lực để làm sao sống thật hạnh phúc trong khoảng đời còn lại.

Lam Uyên dịu dàng nắm tay Duy :

- Với tình yêu và bản lĩnh của anh, em nghĩ chúng ta sẽ sống bên nhau trọn đời.

Duy mỉm cười nhìn sâu vào mắt Lam Uyên, đôi mắt đang sáng ngời tin yêu và hạnh phúc.

Hết

Nguồn: may4phuong

Người đăng: NHDT

Thời gian: 22/03/2007 10:40:23 CH